

Bảo Bối Nhanh Yêu Anh Đi

Contents

Bảo Bối Nhanh Yêu Anh Đi	1
1. Chương 1: Tiểu Thụ Đáng Yêu	1
2. Chương 2: Lưu Lại	5
3. Chương 3: Không Có Gì	9
4. Chương 4: Không Phụ Người	13
5. Chương 5: Cái Gọi Là Nụ Hôn Chúc Ngủ Ngon	17
6. Chương 6: Bị Chụp Trộm	20
7. Chương 7: Mang Tiểu Bằng Hữu Đi Làm	24
8. Chương 8: Người Yêu Mới Của Sếp	28
9. Chương 9: Ta Đến Nấu Cơm	31
10. Chương 10: Tiến Hành Hợp Báo	36
11. Chương 11: Thử	41
12. Chương 12: Hiểu Ra	45
13. Chương 13: Quyết Định Tiến Vào Giới Giải Trí	48
14. Chương 14: Tiểu Lam Không Về	53
15. Chương 15: Đại Kết Cục	56

Bảo Bối Nhanh Yêu Anh Đi

Giới thiệu

Editor : Thiên Thiên Thể loại: Hiện đại, vi huyền ảo, BE. Nhân vật chính : Muộn tao công x Nhuyễn manh thụ. Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-nhanh-yeu-anh-di>

1. Chương 1: Tiểu Thụ Đáng Yêu

Ngày bước dần đến hoàng hôn, mặt trời chậm rãi tiến vào tầng mây mỏng manh, màu đỏ lan tràn khắp mọi nơi, nửa bầu trời nhuộm sắc đỏ, trên bầu trời mây bay bông bênh êm dịu, minh bạch, rõ ràng, không khí ẩm ướt.

Nước biển khẽ vuốt ve những bờ cát mịn, phát ra âm thanh dòng chảy nhẹ nhàng. Gió thổi trên biển, trong lành mà lại mát mẻ.

Trên bãi cát mịn, một thân ảnh nho nhỏ di chuyển chậm rãi.

“Đừng”. Cậu bé với hàng lông mi dài hơi dày rung rung, sau đó chậm rãi mở mắt.

“A!”

“Kêu cái gì? Bỏn thiếu gia đáng sợ như vậy sao?” Cung Phi Dương nhảy về sau vài bước, che hai lỗ tai vô tội của mình bất mãn hô.

Cậu bé thật sự hoảng sợ, nhìn thấy cách xa mình một thước là một nam sinh xa lạ, ủy khuất mân mê môi đỏ mọng, ai kêu mi làm ta sợ.

Cung Phi Dương thừa dịp nghỉ hè gặt ba mẹ một mình chạy tới thành phố B, suy nghĩ thật lâu không nhìn thấy anh trai, anh trai hẳn sẽ thật vui mừng chào đón mình.

Nhưng thực tế thì anh trai nghe nói mình lén lút đi mà không có sự cho phép của ba mẹ, không nói hai lời sẽ đem mình đá về thành phố A. Chính mình phải liên tục cam đoan mới được cho phép ở lại một tuần.
dammy9694.wordpress.com

Nghỉ vậy tâm tình Cung Phi Dương càng thêm táo bạo, tức giận trừng mắt liếc nhìn cậu bé đã đứng lên.

Cậu bé lui về sau vài bước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy hoảng sợ, anh trai này là ai vì sao lại trừng mình?

Cung Phi Dương nhìn cậu sợ hãi bộ dáng đặc ý cười cười, rồi sao đó lại ra về đứng đắn di chuyển xung quanh cậu bé, nhỏ giọng lầm bầm: “Lớn lên bộ dáng thật không tồi.”

Cậu bé lúc này đã muốn đem Cung Phi Dương xem là người bệnh thần kinh, liệt vào hàng ngũ người xấu, cậu ngẩng đứng thời cơ bước chân nhỏ hướng bãi biển chạy đi.

Cung Phi Dương sững sốt rất nhanh lấy lại *** thần đuổi theo, nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng gần, anh đặc ý hô lớn: “Dựa vào mi một người chân ngắn còn muốn chạy thắng ta.”

Cậu bé cũng biết chính mình hôm nay không thể thoát khỏi người bệnh thần kinh này, liền dừng lại cước bộ xoay người lại nhìn Cung Phi Dương hỏi: “Anh là ai, tại sao lại muốn đuổi theo tôi?”

Cung Phi Dương cũng dừng lại nghe vậy nhú mày, nói: “Anh trai nhìn thấy mi một mình ngất ở bờ biển, sợ người gặp chuyện không may mới đến để cứu mi.” Ngay sao đó anh biến đổi giọng điệu, ủy khuất nói: “Ai ngờ mi vừa tỉnh liền rống ta, làm ta bị giật mình.”

Cậu bé nghe vậy con ngươi đen nhánh sáng ngời gắt gao nhìn chằm chằm Cung Phi Dương như muốn nhìn xem lời nói của anh là thật hay giả.

Cung Phi Dương liền hào phóng để mặc cậu đánh giá, trên mặt không có một điểm khác thường. Nguyên bản anh thật tình là sợ cậu gặp chuyện không may, nhưng bây giờ anh có một chủ ý hay.

Một vài phút sau, cậu bé cuối cùng đã loại bỏ sự đề phòng trên mặt mình, đến gần Cung Phi Dương vài bước cười ngọt ngào nói: “Là như vậy sao? Em còn tưởng rằng anh là người xấu đấy?”

Cung Phi Dương nhìn thấy cậu bé tươi cười vui vẻ đến cực điểm không khỏi đỏ mặt, như để che dấu sự thẹn thùng của mình hơi hơi quay đầu lớn tiếng nói: Làm sao có thể! Làm gì có nhiều người xấu như vậy.”

Cậu bé gật gật đầu đồng ý, bộ dáng không nói nên lời trông hết sức đáng yêu.

“Này cũng quá dễ lừa đi!” Cung Phi Dương nhỏ giọng nói thầm, nếu mình thật là người xấu cậu bé này sẽ gặp tai ương, nghĩ đến tình huống như vậy Cung Phi Dương càng thêm khẳng định mình chính là ân nhân cứu mạng của cậu bé.

Anh bày ra bộ dáng người anh trai thương cảm cúi đầu ôn nhu hỏi: “Tại sao em lại ngất ở bờ biển?”

Cậu bé lắc đầu, đáp: “Em cũng không biết.”

Cung Phi Dương bĩu môi, cho rằng cậu bé không thật lòng tiếp nhận mình? Hoặc là cậu bé có bí mật không thể cho người khác biết.

“Ba mẹ em ở đâu.”

Cậu bé nhú mày suy nghĩ, sau đó lắc đầu đáp: “Không nhớ gì cả.”

Cung Phi Dương mặt mày nhăn nhó, nhìn bộ dạng của cậu bé không giống như là đang nói dối. Chẳng lẽ cậu bé này rơi xuống biển may mắn sống sót nhưng bị mất trí nhớ. Cung Phi Dương nháy mắt cảm thấy mình hiểu được chân tướng.

Anh thương tiếc nhìn cậu bé nói: “Chúng ta thật sự là có số phận giống nhau, ba mẹ ta mỗi ngày đều la mắng ta, thật giống như ta không phải là con họ sinh ra vậy.”

Cậu bé muốn mở miệng an ủi, nhưng Cung Phi Dương không đợi cậu nói chuyện liền lập tức tràn đầy sức sống, anh xoa xoa mái tóc mềm mại đen bóng của cậu bé nói: “Nếu như hôm nay Cung Phi Dương ta cứu được mi, như vậy từ nay về sau mi chính là em trai ta.”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to trong suốt, bối rối nói: “Anh là anh trai em?”

Cung Phi Dương gật đầu, mắt thấy trời tối anh cũng không có thời gian giải thích cho cậu bé hiểu. Anh một phen kéo cậu bé nhẹ nhàng nói: “Em về sau sẽ ở nhà của anh, mấy vấn đề này sẽ từ từ giải thích với em.”

Cậu bé tươi cười cảm động Cung Phi Dương nhìn thấy nét mặt lại đỏ lên, thì thầm nói, chẳng lẽ mình bị anh hai lây bệnh?

“Cám ơn anh, anh thật sự là người tốt?” Cậu bé điềm nhiên nói.

Cung Phi Dương khoảnh khắc này có chút do dự, cậu bé này tín nhiệm mình như vậy có phải biết mình làm việc này vì chính mình không hơn.

“Anh, vì sao anh không đi tiếp?”

Cung Phi Dương ngồi xổm xuống nghiêm túc nhìn cậu bé nói: “Trong nhà anh còn có một anh trai, anh trai anh tính tình không tốt lắm, em đừng chọc ghẹo anh ấy nha. Bằng không anh cũng không thể nào cứu được em.”

Cậu bé cái hiểu cái không gật gật đầu.

Cung Phi Dương suy nghĩ trong chốc lát lại mở miệng nói: “Nếu anh ta không cho em ở lại, như vậy em liền bán manh, có biết không?”

“Anh, cái gì là bán manh?” Cậu bé khó hiểu hỏi.

Cung Phi Dương nhìn cậu, bất đắc dĩ nói: “Thôi đi, em như vậy trông rất đáng yêu.” Tuy rằng anh hai bề ngoài thoát nhìn lạnh như băng, nhưng, lắm bầm nói, nghĩ đến anh cũng không biết phải nói thế nào? Anh hai thật ra là rất thích những con thú cưng đầy lông xù.

Cậu bé này tuy rằng không đầy lông nhưng mà trông cậu rất đáng yêu anh hai nhất định sẽ không đuổi cậu bé đi. Bất quá anh hai chắc sẽ không phát điên đến mức xuống tay với một đứa bé đi!

Cung Phi Dương nghĩ nghĩ lại thấy vô cùng cao hứng nắm tay cậu bé hướng biệt thự nhà mình ở thành phố B thẳng tiến.

Thành phố B thuộc loại đô thị có phong cảnh tuyệt đẹp, thu hút nhiều khách du lịch, bây giờ là mùa hè lượng khách du lịch đến đây nhiều hơn bình thường rất nhiều lần. Bất quá rất may mắn là biệt thự của nhà họ Cung cách bãi biển không xa bằng không Cung Phi Dương thật sự không dám chắc chắn rằng mình có thể quay về đúng giờ. dammy9694.wordpress.com

“Anh à, tại sao tất cả các ngôi nhà ở đây đều giống hệt nhau.” Nhìn thấy các ngôi nhà trong khu này đều giống nhau như đúc cậu bé nhin không được mở miệng hỏi.

Cung Phi Dương thuận miệng đáp: “Bởi vì chúng được sinh ra từ một người mẹ.”

“Ồ.” Cậu bé chợt hiểu ra gật gật đầu.

Biệt thự được xây theo phong cách châu Âu, mang khí chất lãng mạn cùng trang nghiêm, nhà cao cửa rộng, cửa sổ hình tròn cùng chỗ rẽ lát đá, lộ vẻ ung dung hoa lệ.

Cung Phi Dương để cậu bé lại một mình bước lên bậc thang không quên quay lại dặn dò: “Em trước hết tránh ở đây, anh vào nói trước một tiếng.”

“Vâng, anh cẩn thận.” Cậu bé ngoan ngoãn nói.

Cung Phi Dương đầy tự hào tình cảm của một người anh trai trong lòng bất giác trào ra, anh cười nhu nhu đầu cậu, nói: “Em cũng phải cẩn thận.”

Dứt lời anh liền nhấn vài cái lên chuông cửa, cửa chính rất nhanh liền mở ra.

“Tiểu thiếu gia, cậu cả ngày chạy đi đâu, đại thiếu gia đang chờ người ăn cơm đó!” Má Trương nhớ tới vị kia trong nhà sắc mặt âm trầm không khỏi lo lắng nói thêm vài lời.

“Má Trương, hôm nay tâm tình anh hai thế nào?”

Má Trương nhíu mày lắc đầu, né người ra cho Cung Phi Dương đi vào.

Cung Phi Dương bĩu môi, như vậy cũng tốt, vừa lúc thử xem thiên thần đáng yêu đối với anh hai có ảnh hưởng như thế nào, nếu thành công vậy thì mình có thể ung dung ở đây đến khai giảng. Nghĩ đến tình cảnh tốt đẹp như vậy Cung Phi Dương liền nở nụ cười ngốc nghếch.

Má Trương lo lắng lắc đầu, thở dài, đại thiếu ra bình thường đối với tiểu thiếu gia rất dữ, tiểu thiếu gia mới vì vậy mà trở nên điên điên ngốc ngốc.

“Má Trương, con đi vào.” Cung Phi Dương cười hắc hắc hướng phòng ăn chạy tới.

“Mi còn biết trở về.” Thanh âm lạnh lùng đến mức tận cùng của nam nhân ở phía trước vang lên.

Cung Phi Dương hơi sợ lui ra sau vài bước, qua nhiên anh vẫn rất sợ anh hai!

“Còn không mau lại đây.” Cung Phi Vũ buông tờ báo trong tay ngẩng đầu lên, một khuôn mặt đẹp trai *** tế hiện ra, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng, lộ ra góc cạnh rõ ràng, bộ dạng lạnh lùng cao quý, đôi mắt đen thâm thúy, màu mắt rực rỡ quynh rữ.

Cung Phi Dương nhanh chóng chạy đến bên cạnh Cung Phi Vũ, ôm ngang thắt lưng vô cùng thân thiết đụng vào bờ vai Cung Phi Vũ đang mang tâm tình cực kì không tốt, lấy lòng nói: “Anh hai, anh mới mười tám tuổi, cả ngày biểu tình nghiêm túc như vậy, không cảm thấy mệt sao?”

Cung Phi Vũ bất động thanh sắc, tản nhiên nói: “Tốt lắm, bảy ngày nghỉ của mi hiện tại lại còn bốn ngày.”

Cung Phi Dương không thể tin nhảy lên hét: “Cung Phi Vũ, anh có phải là anh của em hay không?”

Má Trương đi ngang qua lắc đầu.

Cung Phi Vũ nhìn em trai như kẻ dở hơi, khóe miệng khẽ nhếch lên, gõ gõ ngón trỏ trên mặt bàn nói: Cung Phi Dương, mi lá gan càng lúc càng lớn! Hôm nay lúc mi rời khỏi nhà ta đã nói như thế nào?”

Rời nhà, bờ biển, cậu bé. Cung Phi Dương kêu to, suýt chút nữa quên mất cậu bé.

“Mi kêu cái gì?” Cung Phi Vũ không hề không giận nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn về phía cậu em nào tào nhà mình trên mặt đất kêu tới kêu lui, lạnh giọng hỏi.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt này của anh trai, Cung Phi Dương liền hiểu ra đây là điềm báo báo hiệu hấn đang tức giận, vội vàng nhảy lên ghế ngồi ngay ngắn, khó có khi nghiêm trang nói: “Kì thật sự việc là như vậy.”

“Mi nhanh chóng thu thập quần áo ngày mai quay về thành phố A.” Không muốn nghe em trai nói nhiều, Cung Phi Vũ chuẩn bị rời đi.

Cung Phi Dương liền kéo lấy ống tay áo của anh trai mình, rõ ràng mắt nhắm lại la lớn: “Em mang về một cậu bé.”

Cung Phi Vũ dừng lại, xoay người âm trầm hỏi: “Mi nói cái gì.”

Cung Phi Dương nói lỏng tay đang nắm ống tay áo, hơi sợ cúi đầu nhẹ giọng nói: “Em mang trở về một cậu bé.”

Cung Phi Vũ giận dữ cười: “Cung Phi Dương mi thật đúng là nhiều chuyện! Đi ra ngoài một lúc lại có thể mang trở về cho ta một người sống.” Mắng xong hướng phòng khách kêu: “Má Trương.”

Má Trương vội vàng chạy trở ra, cúi đầu cung kính nói: “Đại thiếu gia.” Xem tình huống này tiểu thiếu gia nhất định lại làm ra chuyện gì khiến đại thiếu gia không vui.

Cung Phi Vũ chỉ chỉ Cung Phi Dương đang cúi đầu, lạnh lùng nói: “Đi theo tiểu thiếu gia mang cậu bé kia trở về.”

“Nhưng mà cậu bé bị mất trí nhớ.” Cung Phi Dương không cam lòng nhỏ giọng nói thầm.

“VẬY ĐƯA ĐẾN CỤC CẢNH SÁT ĐI.” Cung Phi Vũ nháy mắt đề cao âm lượng.

Hai người đều hoảng sợ vội vàng chạy ra ngoài.

“Má Trương người nói xem anh hai là kẻ máu lạnh phải không?”

“Tiểu thiếu gia, đại thiếu gia một mình ở thành phố B rất không dễ dàng, cậu đừng chọc cậu ấy nổi giận!” Má Trương bắt đầu dĩ thử dài.

“Hừ, lấy cớ.” Cung Phi Dương bĩu môi, bước chân nhanh hơn, thật sự là không cam lòng mà! Cậu bé chưa lộ diện đã bị mang đi, anh hai sau này biết nhất định sẽ hối hận, hừ!

Cửa mở ra, cậu bé chạy đến trước mặt Cung Phi Dương

“Anh, anh hai có đồng ý cho Tiểu Lam ở lại không?”

Nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ khả ái của cậu bé, Cung Phi Dương thật sự không đành lòng nói cho cậu biết sự thật tàn nhẫn, chỉ yên lặng quay đầu nhìn về phía má Trương.

“Oa, đây là con cái nhà ai, lớn lên rất đẹp trai.” Má Trương nhìn diện mạo của Tiểu Lam kinh ngạc kêu.

Cung Phi Dương nhướng mày, có hi vọng. Hắn xoa đầu cậu bé, thở dài buồn bã nói: “Cũng không biết bậc cha mẹ nào lại tàn nhẫn như vậy, đem đứa nhỏ đáng yêu như thế này vứt bỏ.”

Tiểu Lam chớp chớp mắt, anh trai đang nói cái gì?

Má Trương vừa nghe, quả nhiên càng thêm đau lòng, giống như hạ quyết tâm ngồi xổm xuống, đem Tiểu Lam bế lên, xoay người quay trở vào trong nhà. dammy9694.wordpress.com

Cung Phi Dương: Má Trương người thật sự là thuộc phái hành động nha! Anh vui vẻ đi theo phía sau, hừ, anh hai nhất định nghe lời má Trương nói, nếu má Trương kiên quyết phải giữ lại cậu bé anh hai nhất định sẽ đồng ý. Ha Ha! Mình thật sự là thiên tài.

Vì thế lúc Cung Phi Vũ xuống lầu liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Phía trước má Trương nghiêm túc bế một cậu bé, cậu bé quay đầu nhìn Cung Phi Dương ở phía sau, mà Cung Phi Dương lúc này mặt mày ủ dột.

Không đợi Cung Phi Vũ mở miệng, má Trương giành nói trước: “Đại thiếu gia, giữ lại cậu bé này đi!”

Cung Phi Vũ:Má Trương chưa bao giờ cãi lại mệnh lệnh của mình thế nhưng hôm nay lại vì một cậu bé mà ngoại lệ?

2. Chương 2: Lưu Lại

Chưa mở lời, Cung Phi Vũ đem ánh mắt lạnh băng không tốt đến cực độ nhìn Cung Phi Dương.

Cung Phi Dương lui về sau vài bước, ngượng ngùng cười vô tội khoát tay nói: Anh hai, em chưa nói gì hết.” Vừa nói vừa nhìn cậu bé nháy mắt, em trai em đừng nói cái gì nha.

“Anh, anh làm sao vậy?”

Thanh âm mát lạnh như gió mùa xuân vang lên khắp phòng khách vốn đang tĩnh lặng, âm thanh đó, đương nhiên lộ ra vẻ thanh thuần trong trẻo, nhẹ nhàng.

Cung Phi Dương miệng hơi nhếch, không sợ kẻ thù mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Anh cơ bản có thể đoán được kết cục của mình thâm thúy như thế nào.

Cung Phi Vũ nghe thấy tiếng nói, lông mày nhíu lại, cảm nâng lên một chút cao ngạo nói: “Thằng nhóc kia, xoay người lại.”

Thằng nhóc? Tiểu lam biết đây là đang nói cậu, nhớ tới lời nói Cung Phi Dương nói với mình, liền ngoan ngoãn xoay người lại.

Làn da trắng mịn như đồ sứ thượng đẳng *** tế hiện ra, lông mày thanh mảnh, mũi khoằm cao thẳng, môi anh đào hồng nhồng, đôi mắt sáng như ngọc lóe ra một tầng nước nhộn nhạo như sương mù vô tội nhìn về phía nam nhân tuần mỹ như một vị thần ở cầu thang.

Cung Phi Vũ trưng ra vẻ mặt không hồn không giận, môi mím lại, nhìn mấy người còn lại đang sợ hãi.

Hắn hiện tại đã biết được mục đích của Cung Phi Dương nào tàn, bất quá Cung Phi Vũ thật nghi ngờ, em trai nào tàn nhà mình làm sao biết được sở thích của mình?

Hắn cảm thấy rất buồn bực, vừa không muốn tiện nghi cho em trai nào tàn, vừa lại càng không muốn bỏ lỡ báu vật khiến cho mình động lòng.

Nhìn thấy anh trai mặt than lần đầu tiên xuất hiện nhiều biểu cảm trên gương mặt, Cung Phi Dương làm dấu V trong lòng, dựa sát vào Tiểu Lam nhẹ giọng nói: “Tiểu Lam, quân địch đã bị đánh bại, mau bán manh.”

Tiểu lam nháy mắt mấy cái, anh trai đang nói cái gì?

Không biết cái nháy mắt cực kì bình thường đó, cũng làm cho Cung Phi Vũ đại nhân trong lòng run rẩy, tốt lắm, hắn đã biết mình phải làm gì.

Chậm rãi đi xuống lầu, mặt như cũ không có chút thay đổi, khí tức cường đại làm cho má Trương không khỏi lui về sau vài bước, đại thiếu gia thật sự là càng ngày càng khủng bố.

Cung Phi Vũ bỏ qua má Trương đáng lén lút nhìn, bình tĩnh đứng trước mặt bà, hai tay mở ra, cao ngạo phân phó: “Đưa tôi ôm.”

Lời vừa nói ra, hiện trường nhất thời lâm vào bầu không khí quỷ dị, má Trương bởi vì quá mức kinh ngạc mà không có đúng lúc đáp ứng yêu cầu vô lý của đại thiếu gia nhà mình.

Cung Phi Dương nhìn thấy sắc mặt anh hai dần trầm xuống, vội vàng đoạt lấy Tiểu Lam trong lòng má Trương, ném tới lòng ngực anh trai nhà mình.

Cung Phi Vũ nhanh chóng tiếp được, gắt gao ôm Tiểu Lam đang hơi hơi lay động thân mình nhỏ nhắn, sau đó bất mãn trừng mắt nhìn chằm chằm vào một bên.

Cung Phi Dương, thô lỗ như vậy là muốn chết sao?

Cung Phi Dương nhất thời lệ rơi đầy mặt, rất oan uổng nha! Anh hai anh không thể vô tình như vậy, vô sỉ, cố tình gây sự à!

Nhưng mà hiện tại Cung Phi Vũ không còn tâm tư để ý tới em trai nhà mình, ồ, da dẻ thật tốt! Trên người còn có hương thơm! Nhìn thấy vật nhỏ hơi hoảng sợ ánh mắt mê mang, Cung Phi Vũ tâm tình vô cùng tốt cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Lam.

Cung Phi Dương đứng mặt bên ủy khuất cắn khấn tay nhỏ bé, anh hai anh thật sự rất cảm thú, Tiểu Lam nhỏ như vậy, anh lại hạ thủ với một đứa nhỏ! Tiểu Lam à! Em về sau trình tiết không giữ được cũng không được oán trách anh trai nha!

Nhưng tư tưởng của má Trương hoàn toàn không giống vậy, lại còn vui mừng nở nụ cười, nói: ” Tiểu thiếu gia còn chưa ăn cơm đi! Má Trương đi hâm lại đồ ăn nha!” Dứt lời liền thập phần cao hứng quay đi.

Tiểu Lam đỏ mặt, không biết làm sao xoay người về phía Cung Phi Dương, giang hai cánh tay ủy khuất kêu: “Anh.”

“A!” Cung Phi Dương ngẩng đầu. Ngay tại thời điểm nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Cung Phi Vũ, anh không khỏi run rẩy, nghĩ thầm, nói, mình cái gì cũng không có làm à! Vì sao anh hai nhìn về phía mình hung dữ như vậy?

Tầm mắt lại nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi vô tội của Tiểu Lam, anh hiểu rõ gật gật đầu, thì ra anh hai mặt than là đang ghen tị, ha ha! Anh lấy lòng cười cười nói: “Anh hai thân yêu, để em cùng Tiểu Lam nói vài câu?”

Cung Phi Vũ gật đầu, vẻ mặt không thay đổi.

Một lúc sau, trên mặt tươi cười phần khởi, ni mã đây không phải là bắt đầu nuôi dương sau? (từ này ta không hiểu nên để QT, bạn nào hiểu giải nghĩa giúp ta, cảm ơn nhiều!!!). Tiểu Lam anh xin lỗi em, ô, ô, ô!

“Ha ha! Một mình.” Cung Phi Dương không sợ chết nói lại hơn nữa câu.

Quả nhiên Cung Phi Vũ bắt mắt nhìn mi lại, cảm giác được người trong lòng ngực giãy dụa, sau sửa sang khuôn mặt càng đen, đi đến chỗ Cung Phi Dương, mắt hứng đem Tiểu Lam thả trên mặt đất.

Tiểu Lam thử một chút, liền vội vàng chạy đến phía sau Cung Phi Dương, đem tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của anh.

Mắt thấy anh trai nhà mình sắp tức giận, Cung Phi Dương vội vàng đem Tiểu Lam trốn phía sau mình đẩy ra, lớn tiếng nói: “Anh hai, chỉ một chút thôi, cam đoan rất nhanh sẽ đem Tiểu Lam của anh trả lại cho anh.”

Cung Phi Vũ nghe đến hai từ “của anh” này khuôn mặt vô sỉ rõ ràng dịu đi vài phần, miễn cưỡng gật đầu.

Được sự đồng ý của anh trai, Cung Phi Dương liền bật người lôi kéo Tiểu Lam chạy đi, sợ anh hai chiếm dụng biến thái nhà mình đổi ý.

“Hừ.” Cung Phi Vũ ngạo kiều hừ hừ, bàn tay thon dài trắng nõn duyên dáng lấy di động từ trong túi ra, quay số điện thoại.

Điện thoại bên kia rất nhanh liền có người nhận máy.

“Yo! Cung đại thiếu gia thế nhưng gọi điện thoại cho ta? Ta nhất định là đang mơ đi.”

Cung Phi Vũ mặc kệ hần, mở miệng phân phó: “Cho cậu thời gian đến trước bữa cơm chiều, đem quần áo phù hợp với cậu bé khoảng 10 tuổi lại đây cho tôi.” Dứt lời liền tắt điện thoại.

Vừa mới đặt điện thoại vào trong túi, tiếng chuông liền vang, Cung Phi Vũ mặt không thay đổi lấy trở ra, bắt máy, lạnh lùng nói: “Còn có chuyện gì?”

Nam nhân bên kia điện thoại thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, cái gì kêu còn có chuyện gì? Người tùy tiện nói như vậy có quỷ mới biết người muốn mua loại quần áo nào.

Nhưng luôn luôn hiểu mạch não của cấp trên mình huyền diệu, Lăng Việt cố gắng đem lời nói kia nuốt đi, nghiêm trang hỏi: “Xin hỏi Boss cần quần áo một màu hay quần áo màu ảm tối.”

Cung Boss nghe vậy khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Tất nhiên là màu sắc ảm áp.” Ngốc B, Tiểu Lam tựa như một tiểu thiên sứ, đương nhiên thích hợp với màu sắc ảm áp.

Lăng Việt lại một lần nữa nghe tiếng “đô đô đô” truyền ra từ điện thoại, không thể tin nói: “Ta đây là mặc danh kì diệu bị xem thường?” Ta chưa có hỏi xong mà! Anh Anh Anh...

Bên này Cung Phi Vũ tâm tình khoái trá nhưng mặt không đổi sắc vì chào đón Tiểu Lam mà bố trí, bên kia Cung Phi Dương cùng Tiểu Lam đang tiến hành cuộc nói chuyện hùng hực khí thế.

Tiểu Lam ngồi trên sofa, tò mò nhìn chăm chăm sắc mặt đang biến hóa của Cung Phi Dương, không ngừng mở miệng hỏi: “Anh trai, anh lại bị làm sao vậy?”

Cung Phi Dương nháy mắt trái, đại não tự động xem nhẹ lời nói hung tàn, vẻ mặt chưa bao giờ có chút nghiêm túc, châm rãi nói: “Tiểu Lam, chúc mừng em.”

Tiểu lam nghiêng đầu, chớp chớp long mi dài, đôi môi hồng hé mở nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại chúc mừng em?”

“Chúc mừng em được đại Boss lựa chọn! Từ nay về sau em sẽ không lo chuyện cơm áo, không ai dám bắt nạt em, muốn cái gì được cái đó.” Cung Phi Dương nói cặn kẽ tình hình thực tế, nheo lại mắt chính mình chậm rãi vỗ.

“Đại Boss chính là anh trai lớn phải không?”

“Chính là hân.” Cung Phi Dương lưu loát nói.

“Nhưng mà anh trai không phải anh nói anh trai lớn thật hung dữ sao?” Tiểu Lam tỏ vẻ nghi ngờ.

“A! Anh nói khi nào, Tiểu lam em ngàn vạn lần đừng đem những lời này nói trước mặt anh hai nha.” Cung Phi Dương ngay lập tức bày ra vẻ mặt khóc óc thảm thiết, đặt mông ngồi đối diện Tiểu Lam trên sofa nói.

Tuy rằng trong lòng không hiểu, nhưng Tiểu Lam vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Ha ha! Chỉ một bước đi đến thành công, Cung Phi Dương đứng lên chạy đến bên cạnh Tiểu Lam, nước mắt lưng tròng nắm tay cậu, đáng thương hề hề nói: “Haiz! Anh ngày mai phải đi rồi, em phải làm sao đây?”

“Anh đi đâu? Tiểu Lam cũng phải đi.”

Cung Phi Dương buông tay cậu, khẽ thở dài nói: “Em không thể đi.”

“Tại sao.”

“Bởi vì em được đại Boss lựa chọn! Thật đấy.” Cung Phi Dương bạch liễu tha thướt nhân (chỗ này mình không hiểu lắm), trọng điểm không phải ở chỗ này.

Tiểu Lam trầm mặc.

Hiện tại Tiểu Lam là bảo bối trong lòng anh hai, Cung Phi Dương có mười lá gan cũng không dám làm cậu mất hứng.

Thấy mình nhất thời nhanh miệng làm Tiểu Lam mất hứng, Cung Phi Dương nhanh chóng bày ra bộ mặt ưu sầu, thở dài nói tiếp: “Anh cũng không muốn bỏ em, hiện giờ chỉ có em mới có thể giúp anh.”

Quả nhiên Tiểu Lam tâm tư đơn thuần nghe vậy thái độ tích cực hẳn lên, đôi mắt sáng ngời trong suốt nhìn Cung Phi Dương, phi thường hứng trí nói: “Em phải làm sao?”

Đúng là như vậy, Cung Phi Dương hắc hắc cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bốn phía xem có người không, cuối đầu nhẹ giọng nói: “Rất đơn giản, em chỉ cần nói với đại Boss, bởi vì em không quan người nào ở đây, mà anh là người đầu tiên em quen biết, cho nên hi vọng anh có thể ở lại với em.”

Tiểu Lam mặc niệm vài câu sau đó ngẩng đầu, học Cung Phi Dương nhìn xung quanh sau đó cúi đầu nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ, như vậy được chưa?”

“Thật nha.” Cung Phi Dương tâm tình sung sướng sang sảng cười vài tiếng, kéo cánh tay trắng nõn của Tiểu Lam hướng phòng bếp đi đến, lại không quên dặn dò vài câu: “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không cần cãi lại lời đại Boss, bằng không kết cục thật thê thảm, nhớ kỹ nha?”

Tiểu Lam gật gật đầu, vẻ kiên quyết giống như đi đến pháp trường, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ.”

Trở lại phòng bếp, thấy anh hai đã ngồi trên bàn cơm, Cung Phi Dương liền khẩn trương, lôi kéo Tiểu Lam nhanh ngồi xuống, chờ ăn cơm.

“Tiểu Lam, qua đây.” Cung Phi Vũ thản nhiên nói.

Tiểu Lam trầm trọng gật gật đầu, nhảy xuống ghế dựa, bước từng bước gian nan đi tới chỗ Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ: tại sao cảm giác có cái gì đó lạ lạ? Nghi hoặc đem ánh mắt nhìn về phía em trai, Cung Phi Dương nhanh chóng làm ra bộ dáng đáng thương hề hề, Cung Phi Vũ không đành lòng nhìn thẳng, yên lặng quay đầu, quên đi, lấy chỉ số thông minh của Cung Phi Dương không làm được việc gì.

Thuần thực ôm lấy thân mình nhỏ nhắn thơm thơm mềm mềm của Tiểu Lam, chọn tư thế xong nói: “má Trương, có thể dọn đồ ăn lên.”

Nhìn thấy từng món ăn được đưa lên, Cung Phi Dương mở to mắt, ta dựa vào, có sai lầm chẳng! Đồ ăn chỗ Tiểu Lam phong phú như vậy, các người bắt công cũng không cần phải rõ ràng như vậy!

Bởi vì thành phố B ở gần biển, trên bàn cơm toàn những thức ăn hải sản nổi danh, vì nghênh đón Tiểu Lam, má Trương đem hết hải sản cất riêng trong tủ lạnh ra, vì Tiểu Lam làm một bữa tiệc hải sản lớn.

“Má Trương, dì cũng ngồi xuống ăn đi!” Cung Phi Vũ thản nhiên nói.

“Được, được.” má Trương cao hứng hô, ngồi xuống phía bên kia bàn.

Bàn tay to thon dài trắng nõn tao nhã cầm lấy đôi đũa, đầu đũa rơi xuống phần cá hấp hết sức thơm ngon, gắp một miếng cá tươi thơm ngon đặt vào bát Tiểu Lam, cũng bỏ vào bát của mình một miếng.

Tiểu Lam nhăn mi lại, cuối đầu dùng cái mũi người người thịt cá trong bát, sắc mặt khó coi.

Cung Phi Vũ kinh ngạc nhũn mày, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy? Không thích ăn cá sao?”

Cung Phi Dương trở mình nhìn hai người xem thường, anh hai anh nói như vậy thật sự rất kinh tởm nha.”

Má Trương nghe vậy khẩn trương buông đôi đũa trong tay, là cá không tươi sao?

Tiểu lam chịu đựng áp lực từ cái nhìn ở mọi phía, chậm rãi bình tĩnh nói: “Không cần ăn cá.”

Vừa nói ra, Cung Phi Dương liền có dự cảm không tốt, quả nhiên, anh hai luôn luôn làm cho anh có dự cảm không tốt trở thành sự thật.

Chỉ thấy anh hai nhà mình đối với Tiểu Lam cố tình gây sự đưa ra yêu cầu, về mặt không thay đổi hướng má Trương phân phó: “Má Trương, đem con cá này đi xuống, về sau trên bàn cơm không cần món cá.”

Cung Phi Dương giận mà không dám nói gì: ta cái XX

“Vâng.” Má Trương vội vàng đứng dậy đem mấy món cá kia mang xuống.

Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Cung Phi Vũ, nghi hoặc hỏi: “Anh không cần hỏi em lí do sao?”

Cung Phi Vũ về mặt cứng chịu sờ đầu cậu nói: “Không cần.”

Một cảm xúc không tên hiện lên khi nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của Cung Phi Vũ, trên khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Lam ửng đỏ, cậu cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn.

” Khụ, khụ, anh hai.” Vì phòng ngừa anh hai biến thành sói, Cung Phi Dương hảo tâm phát ra âm thanh nhắc nhở.

Cung Phi Vũ lấy lại *** thần liền thu hồi tầm mắt, cảm thấy một trận ảo não, Tiểu Lam còn nhỏ, chính mình cũng không thể nóng nảy làm cậu bị thương.

Thật là, Cung Phi Dương vui vẻ nghĩ.

3. Chương 3: Không Có Gì

Cung Phi Vũ nhìn thấy đôi đũa Tiểu Lam dừng lại trên món ăn nào, liền âm thầm ghi nhớ. Đang lúc Cung Phi Vũ nhớ đến hăng say thì chuông cửa vang lên.

Má Trương vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Cung Boss luôn luôn thực hành “ăn không nói, ngủ không nói” cho nên ở Cung gia trên bàn ăn luôn luôn nhìn vào thức ăn, không ai dám nói chuyện.

Mà Cung Phi Dương lại là người không thể im lặng, ghen hồi lâu rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi.

“Hey, lần này là ai đến?” Nuốt xuống một ngụm thức ăn Cung Phi Dương mở to mắt tò mò hỏi.

.....

Cung Phi Dương: ô ô ô, ta cảm thấy thế giới này thật ác độc với ta! Chuyển nổi tức giận thành sức ăn, tốc độ ăn đĩa rau của Cung Phi Dương càng ngày càng nhanh.

“Xin chào.” Khách nhân vô cùng ầm ập chào.

Cung Phi Vũ xem thường và Cung Phi Dương cùng Tiểu Lam tò mò nhìn.

Bởi vì vị khách này da mặt thật dày, không quan tâm bị ngó lo mặt không đổi sắc thuần thực ngồi xuống bàn, cười to nói: “Thật tốt, tôi còn chưa có ăn nha?”

Người kia là ai? Cung Phi Dương thấy anh hai không lên tiếng, nháy mắt cảm thấy đây chính là thời điểm của mình. dammy9694.wordpress.com

Anh buông đôi đũa trong tay, dáng vẻ ngông nghênh, rụt rè lãnh diễm hỏi: “Anh là ai, chưa được chủ nhân cho phép liền trực tiếp ngồi vào bàn, thật sự là không được dạy dỗ.” Cung Phi Dương tỏ vẻ anh đối với những người như vậy luôn thật khinh thường.

Người nọ nghe vậy không hề cảm thấy tức giận, neho mắt lại nhìn Cung Phi Dương đánh giá, cuối cùng còn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi khiêu khích.

Cung Phi Dương cảm thấy như đang xem phim kinh dị, sau lại bị động tác của người nọ làm cho sợ hãi, anh cẩn thận nói: “Bệnh thần kinh à.”

“Phốc, ha ha ha! Vũ đây là em trai cậu à! Thật đáng yêu.”

Cung Phi Dương chớp chớp mắt liên tục, xác định người nọ đang nói tới mình, hung dữ vỗ bàn, tức giận nói: “Người này bệnh thần kinh, dám ở trước mặt anh trai thân yêu đùa giỡn lão tử, chán sống à.” Nói xong ưỡn khuất nhìn về phía Cung Phi Vũ.

“Ha ha ha, rất đáng yêu.”

“Lăng Việt tôi gọi cậu đến đây không phải để nhìn cậu trêu ghẹo em trai tôi.” Em trai nhà mình đã nói như vậy, chính mình không nên tiếp tục, bất quá hẳn thật muốn nhìn xem em trai nào tàn nhà mình cùng Lăng Việt bệnh thần kinh đối đáp ra bộ dạng gì.

Boss lên tiếng, Lăng Việt rút cuộc cũng thu hồi tầm mắt rực lửa đặt trên người Cung Phi Dương, rồi sau đó chậm rãi chuyển qua Tiểu Lam đang ăn ở trong lòng hân.

Cảm giác được ánh mắt của người xa lạ, Tiểu Lam chậm rãi ngẩng đầu lên, cười ngại ngùng.

“Wow, Cung Phi Vũ, anh thật sự lừa gạt được một cậu bé thật đáng yêu.” Người nọ ngạc nhiên nói vươn tay nghĩ muốn véo khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Tiểu Lam.

Không cần biết làm như vậy rất bất lịch sự, nào chỉ nghĩ chưa kịp hành động kết quả chính là bị Boss vô tình đẩy ra.

“Này, Vũ, bóp một chút mà thôi.”

“Hừ, đáng đời.” Cung Phi Dương cười nhìn Lăng Việt đầy ghét bỏ, vừa rồi còn nói mình đáng yêu chỉ chớp mắt đã chuyển sang bảo Tiểu Lam đáng yêu, quả nhiên lời nói của người bệnh thần kinh không đáng tin.

Bất quá rốt cuộc mình đang rối rắm cái gì? Cung Phi Dương liền một bên mơ mộng hoa lệ.

“Má Trương đâu?” Tiểu Lam ngoan ngoãn ngẩng đầu hỏi Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ ngay lập tức trưng ra nụ cười sủng nịnh, nhẹ nhàng nói: “Có người ngoài, má Trương không thể cùng chúng ta ăn.”

“Vâng.” Tiểu Lam gật gật đầu, trong lòng lặng lẽ đem Lăng Việt xếp vào hàng ngũ người ngoài.

Mà hiện tại Lăng Việt còn đang cố gắng thấy người sang bắt quàng làm họ: “Vũ, quần áo là cho cậu bạn bé nhỏ này sao?”

Cung Phi Vũ lãnh ngạo gật đầu.

“Vậy cậu như thế nào lại chọn màu sắc ầm ập.”

Cung Phi Vũ nhúu mày, ý bảo y nói tiếp.

“Chẳng lẽ cậu không biết có đôi khi mặc một loại quần áo khác khí chất lại càng hấp dẫn hơn sao?” Lăng Việt tỏ vẻ khinh bỉ nhún mày.

Cung Phi Vũ trong đầu tưởng tượng Tiểu Lam mặc quần áo màu lạnh, thật ra như vậy cũng không tệ, rất hấp dẫn, ghi nhớ thưởng cho y.

Lăng Việt vui vẻ chà chà cánh tay, nói vậy là không lâu nữa y sẽ được tăng tiền lương được thăng chức, lên làm tổng giám đốc, cưới vợ giàu đẹp, đến đỉnh cao của cuộc sống, nghĩ đến lại thấy vui mừng.

“Em no rồi.” Cục cưng ngoan ngoãn đem đôi đũa buông xuống, nghiêm trang nói với Cung Phi Vũ.

“Ừ.” Nhìn thấy Tiểu Lam bộ dáng nhu nhuận, Cung Phi Vũ không nhịn được nhẹ nhàng véo mặt cậu. Ngược lại nghiêm túc nói: “Má Trương, đem Tiểu Lam đến phòng của cháu.”

Cung Phi Dương kinh ngạc hét lớn: “Anh hai, anh không thể như vậy?”

Cung Phi Vũ không nhìn anh.

Lăng Việt: Boss quả nhiên là Boss, không phải người bình thường mà là cầm thú.

Tiểu Lam: “Tại sao em lại ở phòng anh?”

Cung Boss hết sức ôn nhu giải thích: “Bởi vì không có phòng trống.”

“Phốc.” vốn đang uống trà thông hống Cung Phi Dương nhịn không được phun ra một ngụm, chỉ vào Cung Boss khí thế cường đại không ngừng lắc lắc, anh hai anh không tìm được lí do nào khác hay sao? Đây là đang làm khổ mình nha.

Lăng Việt: bắt quá một ngày không thấy, da mặt của Boss quả nhiên càng ngày càng dày! Boss cho anh 32 lời khen ngợi.

Má Trương nghe tiếng nói vọng ra, đối với yêu cầu vô lí của đại thiếu gia nhà mình không có ý kiến gì, bế Tiểu Lam liền vội vã chạy lên lầu.

Cung Phi Dương: Giúp Trụ làm ác! Anh anh anh!

Lăng Việt: Giúp Trụ làm ác! Ta khinh.

Nhìn thân ảnh hai người biến mất khỏi tầm mắt, Cung Phi Vũ đầu tiên là nhìn về phía Lăng Việt, mở miệng lạnh lùng nói: “Cậu có thể biến.”

Lăng Việt “A” một tiếng, nhanh như chớp nhảy ra khỏi ghế và chạy.

Cung Phi Vũ vừa lòng gật gật đầu, tầm mắt chuyển đến trên người Cung Phi Dương.

Cung Phi Dương nhất thời run lên, vẻ mặt cầu xin mở miệng nói: “Em cũng đi đây.”

“Đừng đi vội, nhanh đến thư phòng cùng anh.” Cung Phi Vũ mở miệng nói.

“Anh, anh muốn làm gì? Chúng ta là anh em.” Cung Phi Dương bật người hai tay ôm trước ngực, sợ sệt nói.

Vì vậy trong thực tế có những lúc Cung Phi Dương tự làm hại mình, rất tiện.

Không được sự cho phép của Cung Phi Vũ, ai cũng không được bước vào phòng của hắn. Nhưng vào lúc này, đã đến phòng Cung Phi Vũ, má Trương buông Tiểu Lam ra, ôn nhu nói: “Nơi này về sau chính là phòng của Tiểu Lam, bây giờ mau chóng vào thôi!”

“Má Trương, sao không đi vào?” Tiểu Lam nghi hoặc hỏi.

“Không được, má Trương còn có việc, Tiểu Lam đi vào chờ thiếu gia là được rồi.”

Tiểu Lam gật gật đầu, dưới cái nhìn từ ái của má Trương đẩy cửa đi vào, ngay khi tầm mắt tiếp xúc với mọi vật trong phòng, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Lam nháy mắt biến thành chữ O.

Cậu lúc đầu nghĩ phòng của anh trai lớn giống như những nam sinh lãnh diễm toàn bộ một màu đen, nhỏ gọn. Nhưng bây giờ cậu lại hoài nghi má Trương đi nhầm phòng có phải hay không, phòng rất lớn, gạch

men màu trắng khắp nơi trưng bày các loại búp bê bằng sứ thượng hạn, lớn, vừa, nhỏ đều có. Tiểu Lam chần chờ quay đầu lại, ánh mắt đầy hoài nghi. dammy9694.wordpress.com

Má Trương ngưng ngưng cười, bà biết sở thích của đại thiếu gia không giống người thường, bất quá bà cũng không biết phải giải thích như thế nào? Vừa không thể làm cho đại thiếu gia ngạo kiều bị mất mặt, lại không thể nào tìm được lời giải thích thích hợp về sự tồn tại của những con búp bê kia.

Lúc này Cung Phi Dương ở dưới lầu vừa vặn hét to một tiếng, má Trương chần chờ một lát sau đó thần nhiên nở nụ cười, tiểu thiếu gia cũng chỉ có cậu là chịu ủy khuất thôi.

“Đây là những con búp bê lúc nhỏ của thiếu gia, hiện tại cậu ấy không dùng nữa, nhưng đại thiếu gia là nhớ tình bạn cũ, lại vì không còn phòng trống để cất giữ, nên đại thiếu gia liền phân phó má Trương đặt ở trong phòng.” Má Trương nói dối không chớp mắt hết sức trôi chảy.

“Vâng.” Tiểu Lam hiểu rõ gật đầu, hơn nữa hảo cảm trong lòng đối với Cung Phi Vũ tăng lên không ít.

Được sự tin tưởng của Tiểu Lam, má Trương lặng lẽ thở ra, sợ chính mình nói thêm gì nữa lỡ lời lộ sơ hở liền vội nói: “Vào nhanh đi! Làm quen hoàn cảnh một chút.”

Đợi Tiểu Lam hai chân đều bước vào phòng, má Trương vội vàng đóng cửa lại, xoay người liền thấy thân ảnh thon dài của Cung Phi Vũ đang từ từ đi đến nơi này, gương mặt đẹp trai như trước, khí chất mạnh mẽ không đổi.

Nhìn thấy đại thiếu gia từ nhỏ luôn ở bên cạnh mình, má Trương hốc mắt hơi ươn ướt. Phu nhân khi sinh đại thiếu gia sanh khó, đối với hắn không yêu thích, còn sớm đem hắn đưa đến thành phố B, bất quá, rất may là đại thiếu gia không thua kém ai.

“Má Trương, xảy ra chuyện gì?” Cung Phi Vũ đối với má Trương luôn luôn kính trọng, thấy bà giờ phút này cảm xúc tựa hồ không tốt lắm, liền mở miệng dò hỏi.

“Đại thiếu gia, má Trương không sao! Tiểu Lam là đứa nhỏ tốt, chọn tốt lắm cậu cũng đừng phụ người ta.” Má Trương cười cười nói, tính hướng của đại thiếu gia bà đã biết từ mấy năm trước, mới bắt đầu còn kinh ngạc cho đến bây giờ đồng ý bà phải suy nghĩ rất lâu.

Cung Phi Vũ hơi ngẩng đầu, ngạo kiều nói: “Điều đó là hiển nhiên.”

“Bất quá đại thiếu gia cậu biết rõ lai lịch của đứa bé này không?” Má Trương lo lắng nói.

Cung Phi Vũ nhớ đến lời nói của Cung Phi Dương ngàn vạn lần không thể tin, hơi hơi nhíu mày, nhưng vẫn mở miệng an ủi: “Yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt.”

“Ừm.” Luôn luôn tin tưởng năng lực đại thiếu gia nhà mình má Trương nghe xong liền yên tâm gật gật đầu, nói tiếp: “Quần áo ở phòng khách phải làm sao.”

“Sửa sang lại rồi đem bỏ vào tủ quần áo của cháu đi.” Cung Phi Vũ thần nhiên phân phó.

“Được, tốt.” Má Trương phát ra âm thanh đáp ứng liền vội vàng đi xuống phòng khách, chỗ quần áo này cũng không ít nha!

“Này, má Trương dì vội vả làm cái gì?” Tay cầm một cốc nước ép dưa hấu Cung Phi Dương nhìn má Trương vội vã xuống lầu, thích ý hỏi.

“Không có việc gì.” Má Trương không dừng bước thuận miệng nói.

“Hừ” Cung Phi Dương thấy chính mình không được hoan nghênh, một hơi uống hết ly nước ép dưa hấu, vội vã đi theo.

“Cái gì, quần áo này tất cả đều mua cho Tiểu Lam.?” Nhìn thấy đồng quần áo trên sofa, Cung Phi Dương mở to mắt không thể tin hỏi.

“Wow, D&G, anh hai cũng không mua cho mình, Gucci, CHANEL.....A a a! Anh hai anh thật bất công.” Cung Phi Dương dùng sức cào cào tóc sau đó vỗ vỗ mặt mình, thầm nghĩ, chẳng lẽ bởi vì Tiểu Lam lớn lên xinh đẹp hơn mình.

Nói giỡn, tốt xấu gì mình cùng anh hai cũng cùng một giống! Lớn lên cũng có điểm giống nhau chứ.

Bên này Cung Phi Vũ điều chỉnh lại biểu tình, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng mình. Đập vào mắt chính là hình ảnh Tiểu Lam nộn nộn đáng yêu đến cực điểm đang nhào lộn trên cái giường siêu to mà hần mua năm ngoái, vẻ mặt hạnh phúc.

Cung Phi Vũ giương giương môi thành vòng cung, chậm rãi đi đến.

Tiểu Lam nghe được tiếng bước chân, mạnh mẽ ngồi dậy, thấy anh trai lớn đang vội vã đi qua, ngồi xuống ngoãn ngoãn nhìn Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ giờ phút này trong lòng trở nên mềm mại, sao lại đáng yêu như vậy, như thế này ai mà nỡ làm vật nhỏ bị tổn thương?

“Tiểu Lam, trước tiên phải đi tắm đã. Sợ biểu tình của chính mình dọa vật nhỏ mềm mại này sợ hãi, Cung Phi Vũ sờ sờ đầu cậu, hết sức hòa nhã cười nói. dammy9694.wordpress.com

“Tắm ở đâu?” Cục cưng ngoan ngoãn tò mò hỏi.

Cung Phi Vũ thở dài, cười chỉ hướng phòng tắm.

Tiểu Lam vội vàng đứng dậy chạy đi, ba giây sau lại chạy trở ra, vẻ mặt vô tội nói: “Em không tắm.”

Cung Phi Vũ lại thở dài, một phen ôm lấy Tiểu Lam, đi vào phòng tắm, thuận tay đóng cửa lại.

4. Chương 4: Không Phụ Người

“Đây là vòi nước nóng, đây là vòi nước lạnh, còn kia là vòi phun mát xa, nhớ kỹ chưa?” Cung Phi Vũ cảm thấy mình như đang dạy dỗ một đứa trẻ. Nhưng không hiểu tại sao lại thích đến như vậy.

“Dạ, dạ, dạ.” Tiểu Lam mím môi liên tục gật đầu, không hiểu tại sao mình đối với những đồ vật này cảm thấy xa lạ? Thật giống như là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cung Phi Vũ cảm giác được tình huống này, theo lý thuyết dù là mất trí nhớ thì mấy thứ này cũng sẽ không bị quên đi.

Bất quá mặc kệ đi! Chỉ cần cuộc sống của cậu về sau đều có hần tham dự thì tốt rồi, Cung Phi Vũ lạc quan nghĩ.

“Đây là khăn tắm và đồ dùng vệ sinh cá nhân của em. (chỗ này ta chém). Cung Phi Vũ chỉ chỉ đồ dùng màu xanh lam trên kệ.

Tiểu Lam nhìn thấy toàn là màu lam mình yêu thích, vừa lòng gật gật đầu.

Nhìn thấy biểu cảm hài lòng trên mặt Tiểu Lam, Cung Phi Vũ nở nụ cười đắc ý, quả nhiên mình lựa chọn màu lam quả là một quyết định sáng suốt.

Sau đó, cả hai đều im lặng, Cung Phi Vũ yên lặng giúp Tiểu Lam chuẩn bị nước tắm thật tốt.

“Khụ, anh ra ngoài trước nha.” Cung Boss khó có lúc ngưng ngừng.

Tiểu Lam gật gật đầu.

Một lát sau.

“Anh hai, anh sao còn chưa đi.”

Cung Phi Vũ không cam lòng nói: “Tắm rửa đôi khi cũng gặp nguy hiểm, em nhớ cẩn thận.” Dứt lời gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Lam, lúc này không phải nên nói, anh ở lại giúp em tắm sao?

“Vâng.” Đáng tiếc Tiểu Lam không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Cung Phi Vũ, chính là khó hiểu gật gật đầu.

Cuối cùng Cung Phi Vũ ngạo kiều hừ lạnh một tiếng mở cửa đi ra ngoài. Quên đi, về sau còn nhiều cơ hội, không nên vừa mới bắt đầu đã dọa người ta sợ.

Trong lòng khó chịu không biết phải làm sao? Phải mau chóng tìm người trút giận, Cung Phi Vũ đi đến cầu thang, hơi hơi cúi đầu kêu” Cung Phi Dương, mau lên đây.”

Cung Phi Dương nghe được anh hai nhà mình đang gọi mình, vội vàng đi lên, đứng nghiêm trang, đôi mắt mở to ủy khuất chớp chớp chớp, tội nghiệp nói: “Anh hai, em cũng muốn quần áo của D&G, Gucci, CHANEL.”

“Gọi cho mẹ của em mua.”

Bị anh hai cực kì tàn nhẫn nhà mình rất nhanh cự tuyệt yêu cầu nhỏ nhỏ của mình, Cung Phi Dương bất mãn nói thầm: “Mẹ em không phải mẹ anh sao?”

“Cung Phi Dương.” Cung Phi Vũ nhanh chóng đề cao âm lượng: “Anh đã nói đừng để anh nghe thấy em nhắc đến người phụ nữ đó.”

Vì thế Cung Phi Dương càng ủy khuất, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Rõ ràng chính là anh nhắc đến trước! Hơn nữa mẹ không có làm gì sai.”

Gương mặt tuần mỵ của Cung Phi Vũ ngay lập tức đen lại, đôi mắt đen thâm thúy không chút cảm tình, lạnh lùng nhìn Cung Phi Dương, toàn thân tỏa ra không khí lạnh như muốn đem người khác đông cứng. dammy9694.wordpress.com

Cung Phi Dương trước kia tuy rằng thường xuyên bị Cung Phi Vũ mắng, nhưng anh vẫn là lần đầu tiên gặp anh hai nhà mình dùng anh mắt như người chết nhìn mình, không khỏi có chút sợ hãi, anh yếu ớt mở miệng nói: “Anh hai.”

Lúc này trong lòng Cung Phi Vũ rất phức tạp, đối với em trai này hẳn vừa yêu vừa hận, nhưng hôm nay hẳn thật sự đối với anh thất vọng rồi.

“Ngày mai anh không muốn nhìn thấy em.” Lạnh lùng ném những câu này xong hẳn liền xoay người rời đi.

Nước mắt chảy ra nơi khóe mắt, Cung Phi Dương hai tay gấu gao nắm lấy vạt áo, không thể tin toàn thân run nhẹ, cho đến khi thân ảnh Cung Phi Vũ biến mất, anh mới phục hồi *** thần lại.

Anh hai có phải hay không rất ghét mình? Ghét đến mức có thể tùy tâm sở dục làm tổn thương trái tim mình.

Đi thì đi, em cũng không mặt dày tới mức không còn mặt mũi mà quăn quít lấy anh. Cung Phi Dương rất có khí chất đem những lời này ném ra sau đó bỏ chạy về phòng gian nan thu thập hành lý.

“Uy, mẹ giúp con đặt vé máy bay sớm sáng mai con về.” Cung Phi Dương rầu rĩ nói.

Vốn định giáo huấn con trai thật tốt một chút nhưng mẹ Cung nghe ra con mình tâm tình tựa hồ không tốt, ngữ khí liền hạ xuống, nói: “Làm sao vậy? Chơi không vui? Hay anh trai con lại khi dễ con?”

Cung Phi Dương không phải là đứa ngốc, tuy anh không hiểu rõ lắm, anh hai tại sao lại một mình sống ở thành phố B, tại sao nhắc đến mẹ lại tức giận, nhưng anh cũng biết có một số việc không tốt không nên nói với người ngoài.

“Không có gì, chính là nơi này không có gì vui để chơi.”

Mẹ Cung trầm mặc trong chốc lát nói: “Được rồi, ngày mai mẹ ra sân bay đón con.”

“Dạ, dạ, ngày mai gặp lại mẹ!” Sợ chính mình lộ ra cảm xúc khác, Cung Phi Dương cười ha hả qua loa liền nhanh chóng ngắt điện thoại.

Lúc này trời đã hoàn toàn đen, đêm nay bầu trời đêm không có nhiều sao, chỉ có vài ngôi sao cô đơn, phân bố rải rác, cả bầu trời như một mặt bàn, ánh sáng mặt trăng không soi rọi, vì vậy bầu trời đêm không sáng ngời mà tăng thêm một chút sương mù u ám.

Cung Phi Vũ lặng lẽ đứng bên cửa sổ, hồi lâu không nói.

Lấy ra di động hắn về mắt thần nhiên gọi cho một người, điện thoại rất nhanh có người nghe máy, không chờ đối phương mở miệng, Cung Phi Vũ liền nhanh chóng phân phó: “K, giúp anh điều tra cách đây vài ngày, nơi khu vực gần biển có người gặp nạn hay không, đem những người rủi ro có con một điều tra.”

“Lão Đại, anh khi nào thì có hứng thú với mấy chuyện này?” Đối phương cười hì hì trêu chọc.

“K, hiện tại tâm tình anh không tốt.” Cung Phi Vũ thần nhiên nói.

“À! Thì ra là vậy! Cam đoan với anh em sẽ hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất.”

“Ừ.” Cung Phi Vũ lên tiếng sau đó ngắt điện thoại.

Sau đó anh cất bước về phòng, Tiểu Lam lúc này hắn đã tẩy rửa xong rồi!

Đến gần phòng liền nhìn thấy má Trương đang canh giữ ngoài cửa.

Nghe tiếng bước chân truyền tới, má Trương lập tức xoay người nói: “Đại thiếu gia, quần áo đã sắp xếp xong rồi, đây là áo choàng tắm cùng áo ngủ của Tiểu Lam.

Cung Phi Vũ nghe vậy nhú mày, quên mất cậu bé không có áo choàng tắm, bây giờ cậu không phải vẫn đứng ở bồn tắm lớn chứ! Nghĩ vậy liền cầm lấy áo ngủ cùng áo choàng tắm trong tay má Trương, đẩy cửa vào phòng.

Vừa vào cửa Cung Phi Vũ liền nhìn thấy một cảnh đẹp.

Tắm rửa xong tóc Tiểu Lam rũ xuống, tóc máy dán vào trán mịn màng, đôi mắt sáng như nước gợn nhện nhạo, môi đỏ mọng không hài lòng chu ra.

Bởi vì cậu không có áo choàng tắm nên đành mặc của Cung Phi Vũ, đai lưng rộng thùng thình từ ngực xuống thắt lưng, để lộ một mảnh da thịt trắng nõn hồng hào trước ngực, mà phía sau áo choàng kéo dài, rất có phong vị phi tần cổ đại chờ thị tắm.

Cung Phi Vũ không thể kiềm chế được khoe môi giương lên, tà tà nở nụ cười, đối với sự thất vọng của Tiểu Lam đưa tay ra, cười nói: “Áo ngủ của em ở đây, lại đây anh giúp em thay.”

“Hắn nhất định muốn nhìn xem bộ dạng không mặc quần áo của em đấy Tiểu Lam à! Em cần phải chú ý cẩn thận, không được để hắn thực hiện được ý đồ” Lời cảnh báo của Cung Phi Dương vang lên trong đầu óc Tiểu Lam.

Vì thế cảm tình tốt đối với Cung Phi Vũ vất vả tăng lên, giờ phút này, đã giảm xuống không ít.

“Tự em mặc.” Tiểu Lam lui về sau vài bước đề phòng nói.

Cung Phi Vũ: Ai có thể nói cho ta biết sự tình tại sao lại diễn ra như vậy? Lúc này tiểu thụ không phải nên ngưỡng ngừng chạy tới? Biểu tình trên mặt Tiểu Lam là sao chuyện gì đã xảy ra?

Cung Phi Vũ nghiêm mặt lạnh lùng không nói, Tiểu Lam tiến hành “địch bất động, ta bất động” theo đúng nguyên tắc cũng đứng im không nhúc nhích, chẳng qua biểu tình đề phòng trên mặt càng thêm sâu sắc. dammy9694.wordpress.com

Được rồi! Ăn xong em, Cung Phi Vũ đi đến gần, đem áo ngủ thả lên người Tiểu Lam nói: “Em ở đây thay, anh đi tắm.”

Tiểu Lam cầm lấy áo ngủ của mình, gật gật đầu, nhìn Cung Phi Vũ đi vào phòng tắm mới nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu thay quần áo.

Áo ngủ không phải là màu xanh Tiểu Lam thích, mà là màu hồng nhạt đáng yêu, rất xứng với Tiểu Lam xinh đẹp lại đáng yêu. Tiểu lam giật nhẹ, áo ngủ mặc thật thoải mái, liền vui vẻ chuẩn bị đi tìm Cung Phi Dương.

Ra khỏi phòng, Tiểu Lam đi tìm một chút, nghi hoặc nói: “Nhiều phòng như vậy đều đầy sao? Chẳng lẽ anh trai lớn là chủ cho thuê phòng? Nhưng mà anh trai đang ở phòng nào.”

Tiểu Lam đi một chút đình đình, tay nhỏ bé không ngừng chỉ loạn, cuối cùng dừng lại trước một cái phòng, chính là nó! Nghĩ muốn vào cậu liền dừng lại đi đến gần kiên chân tay nắm lấy nắm cửa đẩy vào.

Cửa không khóa, Tiểu Lam đẩy liền mở. Trong phòng thực tối, Tiểu lam sờ soạng mở đèn, nhất thời cậu hốt hoảng kêu lên một tiếng, vì trong phòng thật sự rất ảo mộng, tựa như trong thần thoại miêu tả, đại dương màu hồng.

“Ồ, đây là anh trai lớn, cô gái kia là ai?” Tiểu Lam phát hiện một khung ảnh trên bàn học, đến gần xem lại phát hiện ra anh trai lớn cùng một cô gái chụp ảnh chung.

Trong ảnh hai người đều cười thật hạnh phúc, Tiểu lam bĩu môi, thì ra anh trai lớn cũng có thể cười như vậy.

Dạo quanh một vòng, mất hứng thú. Tiểu Lam liền tắt đèn rời khỏi phòng, đóng cửa lại xoay người liền đụng phải một người.

“Tiểu Lam sao em lại ở đây? Anh còn tưởng là anh hai?” Tiếng Cung Phi Dương vang lên trên đỉnh đầu.

Tiểu Lam sờ sờ cái mũi có chút đau, ngửa đầu nói: “Em nghĩ anh trai ở đây.”

Cung Phi Dương bĩu môi, khinh thường nói: “Anh hai mới không cho anh ở đây đâu!” Dứt lời trên mặt nhanh chóng thay đổi biểu tình, chẹn miệng cười nói: “Em đi vào, nói cho anh nghe bên trong có cái gì, sao anh hai lại coi trọng như vậy.”

“Không có gì, khắp nơi đều là màu hồng, rất đẹp, à, còn có thật nhiều búp bê.” Tiểu Lam suy tư sau đó thành thật nói.

“Búp bê?” Cung Phi Dương sợ cả người run lên, anh hai không phải là người hai mặt chứ? Kỳ thật trong lòng có những đam mê như những nữ sinh bé bỏng.

“Ha ha, sao lại như vậy được.” Cung Phi Dương thật sự rất khó tưởng tượng, cảnh tượng anh hai cao quý lãnh diễm nhà mình ở tại căn phòng màu hồng nhạt.

Anh cười xong đột nhiên lôi kéo Tiểu Lam đi xa vài bước, cúi xuống nghiêm túc nói: “Tiểu Lam, tuyệt đối không được nói với anh hai biết em đã vào phòng này.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, bởi vì mỗi người đều có một bí mật không thể cho người khác biết.” Cung Phi Dương đại não nhanh chóng hoạt động nói.

“Vâng.”

Gặp em trai nghe lời như vậy, Cung Phi Dương trong lòng không khỏi sinh ra vài phần tự hào, vỗ vỗ đỉnh đầu cậu nói: “Anh trai ngày mai có việc gấp phải rời khỏi đây một khoảng thời gian, em ở đây phải hảo hảo nghe lời.”

Vừa nghe Cung Phi Dương phải đi, Tiểu Lam liền nóng nảy, tay nhỏ bé nhanh chóng nắm lấy ống tay áo của anh, hốt hoảng nói: “Em phải ở cùng một chỗ với anh trai.”

Cung Phi Dương cảm động sờ sờ đỉnh đầu cậu, trong lòng bắt đầu hoài nghi việc chính mình kiên trì muốn mang Tiểu Lam về đây, nhưng anh rất rõ ràng, hiện tại anh hai tuyệt đối sẽ không buông tha Tiểu Lam.

Nghĩ nghĩ anh liền ngồi xuống, thản nhiên cười nói: “Không được đâu! Tiểu lam phải ở đây, anh hai sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Tiểu lam hít hít cái mũi hồng hồng, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống, rất nhanh làm ướt cả khuôn mặt, cậu nức nở cầu xin: “Em không cần, em muốn đi cùng anh.”

Cách đó không xa một thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Cung Phi Dương vừa vặn nghe được cuộc đối thoại của hai người, thần sắc phức tạp mở miệng nói: “Cậu có thể ở đây thêm một thời gian.”

Cung Phi Dương vừa nghe thấy thanh âm lạnh băng của anh hai nhà mình liền phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, trời ạ! Anh hai xuất hiện lúc nào, hần hần là không có nhìn thấy Tiểu Lam đi vào căn phòng kia đúng không! dammy9694.wordpress.com

Nhìn hần như vậy hần là không thấy, nghĩ vậy lá gan Cung Phi Dương liền lớn lên không ít, anh lắc đầu nói: “Không, vé máy bay đã đặt xong.”

Nói xong anh liền lôi kéo Tiểu Lam đến trước mặt Cung Phi Vũ, đem tay Tiểu Lam bỏ vào trong tay Cung Phi Vũ, ngẩng đầu vô cùng nghiêm túc nói: “Anh hai, Tiểu Lam liền giao cho anh, anh không được phụ em ấy.”

Tiểu Lam cho rằng anh trai lớn để anh trai rời đi, ước nỡ muốn đem tay thu hồi, thoát nhìn cực kì đáng thương.

Cung Phi Vũ nhận được ý đồ của Tiểu Lam, bật người nắm chặt tay, chậm rãi nói: “Tất nhiên.”

5. Chương 5: Cái Gọi Là Nụ Hôn Chúc Ngủ Ngon

Nếu một người nhất định phải rời đi, vậy thì không bằng sớm tách nhau ra cứ kéo dài tình cảm càng sâu nặng, càng khó chia xa. Cung Phi Vũ hiểu đạo lý này rất rõ ràng, cho nên đêm đó Tiểu Lam khóc nháo muốn ngủ cùng Cung Phi Dương, hần lưu loát cùng tàn nhẫn cự tuyệt.

Cung Phi Dương cũng hiểu được như vậy là tốt cho Tiểu Lam, nhưng là anh hai anh không dám thô lỗ một chút à? Trực tiếp ôm đi cũng không quá phong độ đi.

Âm thầm nói Cung Phi Dương trở mặt nhìn em trai mới thu nhận của mình bị mang đi, chỉ có thể mỉm cười cổ vũ.

Vào phòng, khóa cửa, đem Tiểu Lam ném trên giường lớn mềm mại, Cung Phi Vũ thực hành các động tác ấy hết sức mạch lạc.

Tiểu Lam bị ném trên giường phút chốc cảm thấy như bị đạn bắn, chậm rãi ngừng khóc, tay nhỏ bé theo bản năng sờ giường lớn dưới thân, cúi đầu không nói.

Bàn tay to lớn của Cung Phi Vũ sờ sờ đầu cậu, nói: “Trên giường có Ipad có thể cầm chơi, anh có việc phải đi ra ngoài một chút.”

Ipad là cái đồ vật gì? Tiểu Lam hít hít cái mũi, nghiêng đầu không để ý tới Cung Phi Vũ mỉm cười.

Cung Phi Vũ nhìn thấy Tiểu Lam làm nũng, nghĩ đến lão gia nuôi dưỡng chú chó thích bán manh, làm cho người ta muốn yêu thương, ôm vào trong ngực luyện tiếu buông tay.

Một ý tưởng chậm rãi hình thành trong đầu Cung Boss, chờ tra ra thân phận của Tiểu lam, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo.

Cung Phi Vũ nhịn xuống ý định muốn ôm Tiểu Lam trong đầu, rất nhanh rời khỏi phòng, đương nhiên không quên khóa cửa một lần nữa.

Nhìn thấy anh trai lớn rút cuộc cũng đi rồi, Tiểu Lam hoan hô một tiếng nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa, cẩn thận kiểm soát, tay nhỏ bé nắm lấy nắm cửa, xoay xoay, không nhúc nhích, lại xoay xoay, vẫn là không nhúc nhích.

Tiểu Lam mất hứng dùng lực đập cửa, cái mũi hừ một cái, quay đầu xoay người quay về nằm úp sấp trên giường, đợi trong chốc lát cảm thấy nhàm chán mở to mắt nhìn tới nhìn lui, ngắm tới đồ vật hình chữ nhật chỗ gối đầu.

Thân mình di chuyển, tay nhỏ bé duỗi ra, đem đồ vật đó cầm lên. Đây là ipad trong miệng anh trai lớn? Chơi thế nào?

Bên này Cung Phi Vũ ra khỏi phòng đầu tiên là khóa cửa, sau đó chơi trò chơi gọi Cung Phi Dương lên thư phòng tra hỏi.

Cung Phi Dương không biết chuyện gì xảy ra, sợ mình lại bị giáo huấn, cho nên vẫn cúi đầu không nói.

“Em là ở bãi biển nhất được Tiểu Lam đúng không?” Nhìn thấy em trai nhà mình bộ dạng đáng thương, Cung Phi Vũ trong lòng đỡ khóc đỡ cười, em trai này bình thường rất năng động, lại không có người quản anh, dưỡng thành kẻ bộ dáng dở hơi. dammy9694.wordpress.com

Vừa nghe đến không phải là mình gặp phiền toái, Cung Phi Dương lập tức ngẩng đầu, thành thật gật đầu.

“Cậu bé mất trí nhớ?” Cung Phi Vũ hỏi tiếp.

“Hỏi em ấy cái gì cũng không biết, đây không phải là mất trí nhớ trong truyền thuyết sao?” Cung Phi Dương nhún nhún vai nói.

“Nhưng trên đầu Tiểu Lam không có vết thương.”

Cung Phi Dương trầm mặc, lấy chỉ số thông minh của cậu thật sự không đáng lo lắng.

“Chủ nhân có điện thoại” “Chủ nhân có điện thoại”

Di động của Cung Phi Vũ ở trên bàn reo lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt hai người trở nên không tốt.

Cung Phi Vũ: ta nhớ rõ ràng là đã tắt âm.

Cung Phi Dương: chủ nhân, a. Anh hai quả nhiên là một kẻ muộn tao thích gọi là chủ nhân.

Vừa thấy màn hình di động lóe sáng, chữ K lấp lánh thật to. Cung Phi Vũ vẻ mặt khó lượng tiếp nhận điện thoại, không nói một lời chờ đối phương trình bày.

K vô tội thấy nhức đầu, xem ra lão bản tâm tình không được tốt lắm! Nhưng vì bát cơm của mình, y vẫn kiên trì mở miệng: ” Sếp à, em đã tra xét tình huống trên biển hai tuần gần nhất, không có phát hiện người nào gặp tai nạn.”

Đang lúc y nóng lòng không yên chờ áo cơm cha mẹ của mình lên tiếng, lại chỉ nghe một trận “đô đô đô” âm thanh, sững sốt trong chốc lát, y nhẹ nhàng thở ra, lão bản đây là buông tha cho mình?

Đương nhiên mọi việc không đơn giản như bạn học K suy nghĩ.

Hắn rất tin tưởng năng lực của K, không có tin tức, tốt cũng có mà xấu cũng có, Cung Phi Vũ không mong đến lúc nào đó có người tự nhận là người thân của cậu bé đến đón người đi, nhưng này lại đại biểu hắn xuất hiện trước thân phận của cậu bé hắn có thể muốn làm gì thì làm, ha ha!

Cho nên hiện tại tâm tình Cung Boss ở giữa tốt và không tốt, tuy rằng biểu tình trên mặt không có sự thay đổi, nhưng Cung Phi Dương nhìn thấy vẫn là khiếp đảm, anh rất sợ anh hai mất hứng sẽ khai đao với mình.

Cung Boss suy tư trong chốc lát cảm thấy rằng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, quý trọng trước mắt mới quan trọng.

Vì thế tâm tình tốt liền vòng vo, ngẩng đầu lên nhìn em trai nhà mình sắc mặt thay đổi lại biến, tâm tình đối với Cung Phi Dương lại không tốt như vậy.

” Sớm nghỉ ngơi một chút, đừng để trễ chuyến bay sáng mai.” Cung Boss tâm tình tốt đứng dậy nói.

Cung Phi Dương nhìn anh hai nhà mình nhanh chóng rời đi, ủy khuất cắn cắn khăn tay nhỏ bé, anh hai của hắn quả nhiên là kẻ vô tình, là kẻ cố tình gây sự với người khác.

“Tiểu Lam em đang làm gì?” Cung Phi Vũ đỡ khóc đỡ cười nhìn thấy Tiểu Lam lẽ ra nên im lặng ngồi chơi ipad, lúc này lại ở trên giường lớn chơi trò nhảy tới nhảy lui.

“Anh à, cái này chơi rất vui, anh có muốn thử không?” Chơi rất vui Tiểu Lam bớt chút thời gian nhìn thoáng qua Cung Phi Vũ bên kia, cao hứng hô.

Cung Phi Vũ tự hỏi, giường lớn có năng lực chịu đựng thật tốt phải không? Hắn bước nhanh đến gần, thừa dịp Tiểu Lam lại nhảy một phen ôm lấy, đem cậu bé ôm vào trong lòng.

Tiểu lam chơi đùa cũng có chút mệt mỏi, liền bỏ qua hành động tùy tiện của Cung Phi Vũ, nằm trong lòng ngực của hắn, thở hổn hển, ngây ngô cười “hắc hắc hắc.”

Cung Phi Vũ hạ nhiệt điều hòa, nhìn lại trên cái trán trơn bóng của Tiểu Lam đầy mồ hôi, bắt đắ dĩ đem người đặt xuống trên giường, bước nhanh vào phòng tắm làm ướt khăn mặt cẩn thận lau người cho Tiểu Lam

Tiểu lam hơi hơi nghiêng đầu nhìn hành động của Cung Phi Vũ, tay nhỏ bé phối hợp giờ lên cao giúp hẳn thuận tiện chà lau thân mình.

“Ha ha! Tiểu Lam nhà ta thật ngoan.” Cung Phi Vũ cười nhẹ nói.

Tiểu Lam vừa nghe mình được khen, rất cao hứng, một ngụm một cái ” Anh trai lớn cũng ngoan.” thật ngọt ngào như mật.

“Tốt lắm, trở vào trong chăn.” Cung Phi Vũ nhẹ nhàng nói với Tiểu Lam xoa xoa cái mũi nhỏ, cười nói.

“Dạ, dạ.” Cung Phi Vũ vừa thu tay về, Tiểu Lam liền nhanh chóng hướng phía bên kia giường đi tới, chui vào trong chăn đoan chính ngồi xuống, lông mi dài trên mắt chớp chớp, im lặng chờ Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ trước kia có vài bạn trai, nhưng không có người khiến hẳn để ý như vậy, đối với Tiểu Lam, hẳn hẳn không thể đem cậu nuôi trong nhà, chỉ cho cậu để ý tới mình thôi. dammy9694.wordpress.com

Tâm tình thoáng kích động Cung Phi Vũ bình tĩnh xốc chăn ngồi xuống, lại bình tĩnh đem bối của mình ôm vào trong ngực.

Tiểu lam ở trong lòng kì thực rất thích động tác này, như vậy tạo cho cậu cảm giác được người yêu thương, vì thế cậu không có cự tuyệt động tác thuần thực của Cung Phi Vũ, ngược lại tự mình tìm vị trí thoải mái trong lòng Cung Phi Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nếu Cung Phi Dương biết Tiểu Lam người này dễ dàng bị thu phục như vậy, nhất định hô to một tiếng, tiểu bạch.

Cung Phi Vũ thấy Tiểu Lam đối với mình tựa hồ thân thiết hơn, ở trong lòng cười thầm, ánh mắt nhìn đến ipad vô tội ở kế bên, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, duỗi tay ra, lấy qua.

Tiểu Lam vừa nhìn thấy đồ vật hình chữ nhật kia, tay nhỏ bé duỗi ra, đoạt lấy, trở mình mở to mắt nhìn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, bất mãn nói: “Đây là cái gì?”

Nói xong liền ngáp một cái, biểu tình ngốc manh ngốc manh.

Cung Phi Vũ đối với tò mò của Tiểu lam, tuy rằng không rõ ràng lắm cậu bé thật là đã quên, hay cố ý gạt mình, nhưng hẳn vẫn tin tưởng mình nhất định có thể tìm ra chân tướng, hoặc làm cho cậu cam tâm tình nguyện nói ra.

“Mệt thì ngủ trước đi! Ngày mai còn rất nhiều việc phải làm!”

Vừa nghe có việc làm, Tiểu Lam *** thần trở nên tốt hơn, cậu ngửa đầu, hai mắt đầy hơi nước hỏi: “Chuyện gì vậy! Có thể làm ngay bây giờ mà.”

Chuyện gì? Đi nhà sách mua sách, mình còn phải đến công ty.... Tuy rằng nhiều nhưng không nhất định phải làm bây giờ, cho nên Cung Boss nghiêm túc mở miệng: “Việc gì cũng phải làm đúng thời điểm, giờ nào việc đó.”

Tiểu lam ủy khuất bĩu môi, cơ thể trượt xuống.

Cung Phi Vũ bị cậu nháo như vậy, làm cho nửa người dưới xuất hiện cảm giác, hẳn lập tức đè lại Tiểu lam đang giãy giụa thân mình bé nhỏ, đem cậu một lần nữa tha lên xoay một vòng, làm cho cậu đối mặt với mình.

“Hừ.” Tiểu Lam mắt hứng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không chịu nhìn Cung Boss.

“Tiểu Lam bắt quả hiện tại có chuyện có thể làm.” Con người thâm thúy đen láy lóng lánh của Cung Phi Vũ trở nên âm hiểm, thấp giọng nói.

Âm thanh tao nhã hơi hơi nhiễm chút *** xuân ý ngập tràn như gió mát, làm cho người ta chỉ nghe một chữ liền say mê.

“Cái gì” Tiểu Bạch thở quả nhiên nhượng bộ, ngoan ngoãn hỏi.

Cung Phi Vũ không nói, ngón trở trên bàn tay thon dài chỉ chỉ môi của mình, chậm rãi nói: “Mỗi ngày phải làm, hôn chúc ngủ ngon.”

Tiểu Lam nghi hoặc nháy mắt mấy cái, tựa hồ hoài nghi những lời này của hắn không thể tin.

Thấy tiểu bảo bối chần chờ, Cung Phi Vũ mất mát hạ mi, thất vọng nói: “Như thế nào? Anh đối với Tiểu Lam không tốt sao?”

Tiểu Lam chần chờ trong chốc lát ngơ ngác gật đầu nói: “Tốt.”

“Vậy tại sao Tiểu Lam không chịu hôn chúc ngủ ngon anh.” Cung Phi Vũ bộ dáng vô tội nói.

Tiểu Lam thấy, anh trai lớn luôn luôn lãnh diễm cao quý giờ phút này thế nhưng lộ ra bộ dáng mất mát biểu tình, cậu bỗng dưng cảm thấy chính mình rất quan trọng.

Vì thế vì anh trai lớn, vì thể hiện tầm quan trọng của mình, cậu phi thường sẵn khoái hưởng tới môi Cung Phi Vũ hôn một cái.

Cung Phi Vũ nheo mắt lại, ngón trở khiêu gợi sờ sờ môi mình, đáng kinh nghi, môi Tiểu Lam thực mềm, ngọt, nhất định thật ngọt, lần sau phải ném thử một chút.

Thiếu niên tuổi trẻ mỹ biểu tình mê ly, khoe miệng kia một mặt làm say lòng người.

Tiểu Lam thấy nhìn thấy bộ dạng mê hoặc xa lạ của Cung Phi Vũ, hai gò má phấn nộn chậm rãi đỏ lên, tựa như một quả đào đáng yêu, làm cho người ta muốn ăn.

“Tiểu Lam nhớ rõ, mỗi buổi sáng cùng mỗi buổi tối đều phải làm như vậy nha!” Cung Phi Vũ hơi hơi đến gần Tiểu Lam đang then thùng, một tác lại muốn một thước nói.

“Mỗi ngày đều phải như vậy? Tại sao?” Tiểu Lam đang cảm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của mình then thùng hỏi. dammy9694.wordpress.com

” Bởi vì mỗi ngày đều có buổi sáng cùng buổi tối nha!” Cung Phi Vũ đúng tình hợp lý nói.

Cho nên, lừa dối người là kỹ năng do gia tộc truyền lại sao?

“Vâng.” Tiểu Lam bưng tỉnh đại ngộ nói.

Thấy mưu kế được thực hiện, Cung Phi Vũ thân thiết hiểu được “ôn thủy chữ ếch” có công hiệu, hắn cúi thân mình xuống hướng đến cái trán của Tiểu Lam in một nụ hôn, chậm rãi nói: “Chúng ta ngủ ngon.”

6. Chương 6: Bị Chụp Trộm

Ngày hôm sau hai người thức dậy cũng đã hơn 9 giờ, bất quá Cung Phi Vũ thức dậy sớm hơn, hơn nữa liên tục ngắt các cuộc gọi liên hoàn của trợ lý, cuối cùng trực tiếp tắt máy, đem Tiểu Lam đang ngủ say ôm vào lòng.

Lăng Việt đã sớm đến công ty gọi điện lại nghe thấy giọng nữ quen thuộc vang lên, ôm đầu la hét: “Ta phải từ chức, lão tử mặc kệ, lại chơi trò mất tích.”

Một nhân viên đi ngang qua cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình nói: ” Trợ lý Lăng, những lời này anh đã nói n lần, hơn nữa anh rời Hoàn Vũ Quốc Tế, phải đi nơi nào tìm công việc lương cao.”

Lăng Việt liếc cô một cái, giống như cảm giác được thế giới này đối với y thật độc ác, y cảm giận chỉ gương mặt không hề thay đổi của cô nhân viên, cuối cùng phun ra một câu: “Người, các người một đám người ngu ngốc.”

“Thâm tình bằng.” Nhân viên cười nói một câu sau đó nhanh nhẹn rời đi.

“A a a! Lão tử phải từ chức.”

Nếu là ngày thường Lăng Việt tuyệt đối sẽ không sử dụng “cuộc gọi liên hoàn” đây không phải là kỹ năng khéo léo, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt.

Hoàn Vũ Quốc Tế là một công ty giải trí lớn, là một sản nghiệp nhỏ trong khối tài sản khổng lồ của Cung gia, nhưng người ngoài không biết điều này.

Cho nên một cậu bé mới 16 tuổi vào công ty làm tổng giám đốc, y trẻ người non dạ cảm thấy rất tức giận, thật sự là ghét nhất loại người dựa vào quan hệ.

Huống chi cậu bé này còn là một tên nhóc mặt than trong truyền thuyết! Mặt than, gọi hần như vậy bởi vì một cậu bé lẽ ra phải hoạt bát, đáng yêu như ánh mặt trời lại suốt ngày bày ra gương mặt tối tăm, ngấm lại suốt ngày nổi điên thật sự tốt sao?

Vì thế, nhân viên công ty đối với tổng giám đốc mới không hoan nghênh, hần chính là lãnh diêm hừ lạnh một tiếng biểu thị bất mãn.

Cung Boss khốc suất cường bá túm lấy Lăng Việt ngôn ngữ bất kính, lãnh khốc vỗ tay, nam nhân áo đen phía sau hần liền cung kính đưa lên một tập hồ sơ, Cung Boss mặt không chút thay đổi tiếp nhận, bắt đầu chậm rãi lấy đồ ra. dammy9694.wordpress.com

Ở đây tất cả mọi người không biết hô hấp bất giác chậm lại, mở to hai mắt, muốn nhìn tổng giám đốc trẻ tuổi làm thế nào phản kích lại lời nói ác độc của Lăng Việt.

Một tập hồ sơ, hai tập hồ sơ, ba tập hồ sơ,.. Một người thấy một tập hồ sơ theo sau một tập hồ sơ xuất hiện, ngạc nhiên không thôi.

Cung Boss rút cuộc cũng lấy hồ sơ xong, cầm tất cả đứng lên, phi thường khốc suất đi đến trước mặt Lăng Việt.

Lăng Việt nháy mắt cảm giác được ánh mắt của mọi người đều tập trung nơi mình, y cảm thấy xấu hổ hung hăng trừng mắt nhìn người nọ, rất nhanh mở ra hồ sơ trước mặt, nhất thời sắc mặt không đẹp đứng lên.

Người ngồi bên cạnh y tò mò rướn dài cổ muốn nhìn xem cái gì có thể làm cho sắc mặt trợ lí lăng trông như táo bón.

Đại học Harvard, tốt nghiệp Tiến sĩ của Hoa Kỳ, phía dưới còn có một hàng chữ màu đỏ, ghi chú: “Sinh viên chỉ hoàn thành tất cả các nghiên cứu trong 2 năm.”

Hai năm, người này có phải là siêu nhân không?

Lăng Việt tâm tình không bình tĩnh mở ra tập hồ sơ tiếp theo, quản trị kinh doanh DBA học vị, kinh tế hịch thạc sĩ học vị, người thành công.

Sassafras, hai bằng cấp, những bằng cấp bày lại yêu cầu độ chuyên nghiệp cao.

Lăng Việt lẳng lặng khép hồ sơ lại, y cảm thấy chính mình chính mình không cần phải tiếp tục làm khó mình, bất quá lại nói: ” bằng cấp cao thì thế nào? Quản lí công ty cũng không phải là có bằng cấp cao là có thể làm tốt.”

Cung Phi Vũ lại gõ gõ cặp, nam nhân áo đen lập tức đem hồ sơ trước mặt Lăng Việt bỏ vào, cung kính quay trở về phía sau hần.

“Cho nên, những ngày kế tiếp, mong các vị cùng hợp tác.” Hần đứng dậy bí hiểm nói. Thiếu niên ngây ngô lại cao quý gương mặt tuấn tú làm cho các vị nữ nhân ngồi ở đây đều thất thần.

Cung Phi Vũ biết mới gặp mặt cấp dưới phải ra oai phủ đầu, hần biết độ tuổi mình khá nhỏ, nói sau thì nói khi mình được cha hồng báo đã giật mình một hồi lâu.

Nhưng mà không thể quá cứng, dù sao, vua có thể mang theo thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Hai tháng kế tiếp, nhân viên công ty hoàn toàn ném trái thủ đoạn làm việc mạnh mẽ vang dội của thiếu niên, cũng hoàn toàn nhận thức tổng giám đốc của bọn họ là một tên mặt than! mặt than! Cuồng công việc! Cuồng công việc!

Khổ nhất chính là Lăng Việt trợ lý của Cung Phi vũ, tựa như lời nói của hắn, cả ngày lộ ra khuôn mặt than, thật là diên mắt.

Nhưng mà may mắn sau khi y dần dần hiểu được tính cách của Boss nhà mình, lúc công tác tuyệt đối không được nói giỡn, chỉ có thể vãn lui, buổi sáng không thể muộn, buổi chiều không thể về sớm.

Tăng ca làm bọn họ muốn chết lặng, bất quá may mắn là tiền lương cũng tăng không ít, thái độ làm việc của nhân viên cũng tích cực.

Lão bản mặt không chút thay đổi thời điểm tâm tình tốt cũng có thể cho người đùa giỡn một chút, nhưng mà bởi vì lão bản mặt than, nên mọi người không thể dựa vào gương mặt của hắn để đoán tâm tình.

Điều bất hạnh này tạo nên vài vật hy sinh, bị sự cường đại của lão bản làm cho kinh sợ đến mức động cũng không dám động, đương nhiên sự tình không đơn giản như vậy, tiền lương giảm xuống, liên tục tăng ca chỉ là trường hợp nhỏ.

Lão bản đáng yêu ới, người không thể để chúng ta đi làm tuyên truyền viên a! Cho dù tuyên truyền, lão bản đáng yêu người cũng không thể để chúng tôi mặt quần áo động vật nhỏ đi tuyên truyền! Mặt quần áo động vật nhỏ đi tuyên truyền còn chưa tính, người không thể để chúng tôi mặt quần áo học sinh tiểu học đi tuyên truyền! Lão bản!

Bị học sinh tiểu học trêu đùa thật mất mặt! Mẹ nó!

Bất quá tình huống như hôm nay, Lăng Việt chưa gặp phải, ở công ty không thấy người, di động không gọi được, sợ Boss gặp chuyeenl gì bất trắc, lập tức ra thúc ngựa chạy tới biệt thự Boss, lại nhận được tin báo Boss còn đang ngủ, hơn nữa, đặc biệt dặn dò ngay cả cửa chính cũng không cho mình vào, quá đáng.

Lăng Việt ngồi trong xe thở phì phì mạnh mẽ nắm tay lái, trọng sắc khinh bạn thật là đáng ghét, người đã quên là hôm qua ai giúp người mua quần áo cho cậu bạn nhỏ sao?

Thật là không thể tha thứ, Lăng Việt tựa hồ hạ quyết tâm, yên lặng từ trong xe chui ra, nhìn thấy cửa sổ phòng Boss mở, lấy ra cặp loa mấy hôm trước tham gia hoạt động dùng, hít một hơi thật sâu, y dùng hết công lực hét lớn ” Lão bản, lão bản, có việc lớn, có việc lớn, ngài đừng ngủ, tỉnh tỉnh a! Trầm mê nam sắc là không tốt nha lão bản.”

Bị âm thanh tê tâm liệt phế của Lăng Việt dưới lầu làm hoảng sợ, Cung Phi Vũ đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngu ngốc.”

“Ngô.” Tiểu Lam trở mình, lại trở mình, lông mi dài chớp chớp, vươn bàn tay nhỏ bé dầy thịt xoa xoa mắt sau khi mở. dammy9694.wordpress.com

Cậu ngơ ngác nhìn Cung Phi Vũ, hai gò má hồng hồng, con ngươi đen láy, không tiêu cự nhìn hắn.

“Lão bản.” Lăng Việt thấy mình kêu lâu như vậy vẫn không có người đáp lại, nội tâm như vũ trụ nhỏ phát nổ, phát rõ đem âm thanh khuếch trương đến cực đại, hét một tiếng thật to.

Tiểu Lam bị hoảng sợ, thân mình phản xạ có điều kiện giật thót một cái, hai tròng mắt đầy nước, biểu tình thoát nhìn ngậy người.

Nội tâm Cung Phi Vũ bạo phát: “làm sao lại có thể đáng yêu như vậy! Đây quả thật là phạm quy! Rất muốn ôm, rất muốn hôn.”

Hay là trước tiên giải quyết cái tên không có chỉ số thông minh dưới lầu, hắn cúi người xuống ôn nhu đặt trên bàn tay nhỏ bé dầy thịt của Tiểu Lam một nụ hôn, xóc lên chăn xuống giường, nghiêm mặt đi đến bên cạnh cửa sổ, vừa đến đã nhìn xuống.

Chỉ thấy tên Lăng Việt cao to kia cầm cái loa còn lớn hơn cả y đang ở dưới cửa sổ đi tới đi lui, nhìn thấy hắn y hưng phấn phát phát tay.

“Lăng việt, người muốn chết sao?” BOSS bí hiểm nói.

Lăng Việt lắc đầu, tôi mới không muốn chết đâu! Tôi cũng không có ngu ngốc như vậy.

“Vậy mau đưa loa cho lão tử, lập tức, ngay lập tức lần.

Mẹ nó, lão bản thể nhưng nói “lão tử”. Lần đầu tiên, aiz, lão bản lần đầu tiên khinh địch như vậy lại bị mình bắt được.

Thấy Lăng Việt không có ý định rời đi, biểu tình trên mặt còn càng ngày càng đáng khinh, Cung Phi Vũ hít một hơi thật sâu, cầm lấy chiếc cốc trên bàn ném xuống dưới.

“Ta đi, lão bản ngài mưu sát a!” Lăng Việt sững sốt, nhanh chóng tránh né, kêu lên.

Cung Phi Vũ không nói, nhưng biểu cảm trên mặt đã trả lời Lăng Việt, lão tử là muốn mưu sát đó, có bản kinh thì đánh trả đi.

Lăng Việt thở dài, tuy rằng 2 năm nay biểu cảm trên mặt lão bản phong phú hơn chút ít, nhưng tại sao bây giờ y lại hoài niệm gương mặt không chút biểu tình của thiếu niên trước kia.

Thời gian a! Đã qua rồi không thể trở lại!

“Lão bản, lần này tôi thật sự có việc, Hứa Dật đã xảy ra chuyện.” Lăng Việt khổ não nói.

Hứa Dật, là tân ảnh đế năm nay, cũng là một trong những nghệ sĩ quan trọng của Hoàn Vũ.

Thế thì sao? Thiếu đi một Hứa Dật Hoàn Vũ chẳng lẽ phải đóng cửa sao?

“Nếu người đến vì chuyện này, tôi đây phải xem xét lại vị trí trợ lý tổng tài của người có phải hay không nên thay người.” Cung Phi Vũ thản nhiên nói.

Mẹ nó, lão bản, người ta không phải nể tình trước đây ngài cùng Hứa Dật có một chút quan hệ sao.

“Lão bản, ngài nhất định là chưa có đọc báo nhỉ!” Lăng Việt chớp chớp mắt đào hoa vô tội nói.

Cung Phi Vũ nói: “Người vào đi, ở phòng khách dưới lầu chờ ta.”

“Nhưng mà, lão bản à tôi không vào được.” Lăng Việt lại chớp chớp mắt đào hoa của y, vô tội nói.

Cung Phi Vũ: người cho người là Tiểu Lam sao? Vẫn nháy mắt là sao? Ghê tởm chết đi được. dammy9694.wordpress.com

Vậy ở tại chỗ chờ ta.” Dứt lời định đi lại quay lại hung tợn cảnh cáo: ” Nếu lại làm cho ta nghe thấy âm thanh của người, vậy thì người chết chắc.”

Lăng Việt giật mình ngậm chặt miệng, hoảng sợ gật gật đầu lại gật gật đầu, giống như sợ Cung Phi Vũ không tin.

Cung Phi Vũ: tại sao mình càng ngày lại càng không cảm nhận được chỉ số thông minh của Lăng Việt?

Lúc này Tiểu Lam đã thức dậy, cậu ngoáy đầu tò mò nghe hai người trò chuyện.

Cung Phi Vũ nghiêng người liền nhìn thấy tiểu bảo bối của mình ngồi ở trên giường, phẫn nộ đáng yêu đến cực điểm ngây thơ vô tội nhìn hắn, hắn yên lặng đến gần, yên lặng đem áo ngủ cởi ra.

Xương quai xanh và cơ thể mê người hiện ra.

“Anh hai?”

“Gì.” Cung Phi Vũ đáp.

“Anh nói chuyện với ai?”

“Không ai cả, chỉ là trợ lý của anh thôi.” Cung Phi vũ bình tĩnh nói.

Mà thôi, mà thôi,...

“Tiểu Lam muốn rời giường không?” Cung Phi Vũ xoa xoa tóc của cậu nhẹ nhàng nói.

“À, được.” Tiểu Lam sau khi suy nghĩ gật gật đầu, hai tay tự nhiên vươn ra, ôm Cung Phi Vũ một cái.

Cung Phi Vũ nội tâm không bình tĩnh đem cậu ôm lấy, thân thể thơm thơm mềm mại thật sự đặc biệt quyến rũ! Thật muốn ôm cả đời không buông.

Đem Tiểu Lam ôm tới phòng tắm, động tác nhẹ nhàng thả xuống, bởi vì hắn không luyện được kỹ năng dùng một tay bóp kem đánh răng.

Bất quá cậu bé kia cũng thật kì lạ, kem đánh răng mà cũng không biết, ngày hôm qua chỉ một chút nữa thôi là đem kem đánh răng màu lam nhạt nuốt vào.

Cho nên chờ hai người rửa mặt xong, Lăng Việt chờ ở trong xe nội tâm đã chết lặng, y chỉ có thể không ngừng cười lạnh để biểu đạt tâm tình của mình.

Ha ha! Dù sao thì đây cũng không phải là công ty, bị báo chí viết thanh tiếm quy tắc nghệ sĩ cũng không phải là mình.

Cuối cùng y khinh ngạc mở to mắt, chẳng lẽ đây là “hoàng đế chưa vội, thái giám đã hoảng” sao? Phi, phi, phi! Ta sáng chói như mặt trời, đẹp trai như vậy, thành công như vậy mạnh mẽ như vậy chỗ nào giống thái giám chứ!

Ôi trời! Sao lại cảm thấy chỉ số thông minh của chính mình lại giảm xuống như vậy! lão bản, ngài phải chịu trách nhiệm với ta, a a a.

7. Chương 7: Mang Tiểu Bằng Hữu Đi Làm

Boss hôm nay vẫn một thân tây trang, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ, khí tức cường đại. Vậy mà Boss lại ở tư thế nghiêm tư chọn quần áo.

Ở một bên chờ đợi đến mất kiên nhẫn Tiểu Lam mất hứng mồm mé cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt nhìn về phía Cung Phi Vũ tràn ngập lên án, anh trai khi nào rồi đi cậu cũng không biết, anh trai lớn thật sự rất xấu, không nói cho cậu biết.

“Tiểu Lam, cái này thế nào?” Cung Phi Vũ cuối cùng cũng tìm thấy một bộ đồ nhìn thuận mắt, xoay người hỏi.

“Vâng, màu lam đẹp lắm.” Tiểu Lam gật gật đầu nói.

Cũng Phi Vũ cười khở, tiểu tử kia vậy mà lại rất thích màu lam? Vậy hắn có nên đem các đồ vật của mình đổi thành màu lam, nói không chừng tiểu tử kia liền hưng phấn yêu thương hắn?

Đem bộ đồ được chọn lấy ra đặt trên giường, Cung Phi Vũ hướng cậu vẫy vẫy tay nói: “Tiểu Lam thay đồ đi, anh ở phòng khách dưới lầu chờ em, xong rồi chúng ta cùng đi.”

“Dạ.” Tiểu Lam cao hứng cầm quần áo chạy vào phòng tắm, Cung Phi Vũ nghe được âm thanh khóa cửa “cùm cụp”.

Cung Phi Vũ: “Cái này do ai dạy?”

Sắc mặt thoáng có vẻ không được tốt Cung Boss không bình tĩnh đi xuống lầu, mở cửa, lúc này mới nhớ ra má Trương về quê có việc gấp. dammy9694.wordpress.com

Nhìn đến chiếc Lamborghini màu đỏ, Cung Phi Vũ thật sự muốn Lăng Việt đổi xe, bất quá không chừng hắn nói những lời này Lăng Việt bãi công.

Lăng Việt bình thường tuy rằng có chút dong dài, có chút thâm tình băng, nhưng năng lực công tác vẫn là không tồi, Cung Phi Vũ nghĩ muốn y bãi công tâm tình liền tốt lên một chút, hắn thần nhiên nói: “Vào nhà rồi nói.”

Lăng Việt tràn đầy oán khí bùng nổ, không nói được một lời yên lặng vào nhà, báo chí cầm trong tay giấu ở phía sau ai oán ngồi trên sofa.

Cung Phi Vũ khoe miệng nhếch lên trêu chọc nói: “Lăng Việt, người giống như trồng nấm trên trán.”

Lăng Việt ai oán trừng mắt liếc hắt một cái, thật sự không muốn để ý đến hắt, ngay lập tức tâm trạng cứng ngắc nhắm mắt lại.

Cung Phi Vũ mở ra tờ báo vừa nhìn thất, mày kiếm hơi nhíu lại, khoé miệng nở ra một nụ cười châm chọc.

Hứa ảnh để đêm qua đến gay bar, thực hư chuyện tổng tài Hoàn Vũ tiềm quy tắc nghệ nhân. Một loạt chữ màu đỏ to đùng chiếm trang nhất hôm nay, phía dưới người đưa tin lại nói ba hoa chích choè.

Cầm tờ báo trong tay để xuống bàn, Cung Phi Vũ thản nhiên hỏi: “Hứa Dật thế nào?”

Lăng Việt nghe xong càng phát ra oán khí, Hứa Dật cùng quản lý của y điện thoại đều muốn hồng.

“Bị báo chí bao vây ở nhà không ra ngoài được.” Ban đầu y rất xem trọng Hứa Dật, lớn lên không tồi, hành động cũng đúng, cũng không nghĩ đến hắt thế nhưng lại đến gay bar, còn bị người chụp được, thật ngu ngốc mà.

Nhưng mà truyền thông cũng thật là đang giận, cố y khi dễ tổng tài Hoàn Vũ tuổi còn nhỏ, nếu là trước kia ai dám.

“Triệu tập truyền thông, nói ta hôm nay tiến hành họp báo.” Cung Phi Vũ dừng một chút rồi nói tiếp: “Đem Hứa Dật tới hiện trường cho lão tử, cách ăn mặc, trang điểm phải thật tốt.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm.” Nhận được mệnh lệnh, Lăng Việt cả người phấn khởi, chào theo nghi thức quân đội rồi rời đi.

“Từ từ.”

Lăng Việt nghe Boss nhà mình kêu lại, nhanh chóng dừng lại, xoay người nghi hoặc nhìn về phía hắt, còn có chuyện gì?

“Lần sau đến nhà của ta đổi xe khác.” Cung Phi Vũ ghét bỏ nhìn về phía y, một đại nam nhân sao lại đi xe thể thao màu đỏ, xem xe lão tử màu bạc có bao nhiêu trầm ổn.

“Hừ”. Lăng Việt ngạo kiều nghiêng đầu hừ lạnh một tiếng, bước đi ra ngoài “bang” một tiếng đem cửa đóng lại.

Cung Phi Vũ tiếp tục ngồi trong chốc lát sau đó đứng lên, Tiểu Lam thay đồ sao lại lâu như vậy? Không phải là ngủ tiếp chứ?

Hắt bước mau lên lầu, mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Tiểu Lam đã thay quần áo xong cả người nằm trên giường lớn, bửu môi ngủ say.

Hắt đi qua cẩn thận đem cậu bế lên, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Lam, dậy, ngủ lâu đối với thân thể không tốt.”

“Ừ, anh trai lớn.” Tiểu Lam hơi mở mắt ra, mơ mơ màng màng nói.

Cung Phi Vũ dở khóc dở cười, hắt nhẹ nhàng quát một chút nhéo cái mũi nhỏ, nói: “Như thế nào lại ngủ?”

Tiểu Lam nhăn nhăn mặt cùng cái mũi nhỏ, vươn hai tay đem Cung Phi Vũ đang nhéo cái mũi nhỏ của cậu ôm trụ, vô tội nói: “Vốn đã tốt lắm, chính là em nghe được anh cùng người khác nói chuyện, Tiểu Lam sẽ không đi xuống.” Cậu cọ cọ ảo não nói: “Nhưng mà em nằm xuống lập tức ngủ.”

“Không có việc gì, Tiểu Lam muốn nghe cái gì cũng được.” Cung Phi Vũ yêu thương nói.

“Không được, anh trai nói, không thể nghe lén người lớn nói chuyện.” Tiểu Lam nghiêm trang nói. dammy9694.wordpress.com

Cung Phi Dương tiểu tử kia thế nhưng còn có thể dạy dỗ tiểu hài tử? Không biết trước kia là người nào trốn trong phòng nghe lén ba ba nói chuyện điện thoại chính là người nào tâm bất chính?

“Nói là nói như vậy, nhưng mà anh không có đem em xem như tiểu hài tử, hơn nữa, Tiểu Lam cũng không phải người ngoài.”

“Ô, anh trai lớn, anh thật tốt.” Tiểu Lam cảm động liền đánh tới, cọ cọ lại cọ cọ.

Cung Phi Vũ dang hai tay đem cả người cậu ôm lên, quay vài vòng sau đó hỏi: “Tiểu Lam, em không quên cái gì chứ?”

Tiểu Lam ôm lấy cổ hần, nghe vậy nghĩ nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nghĩ ra mình đã quên chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, tầm mắt đứng lúc nhìn đến môi Cung Phi Vũ, lớn tiếng hô “A” một tiếng.

Rất nhanh hôn lên môi Cung Phi Vũ một cái, cười hì hì nói: “Hôn buổi sáng, Tiểu Lam nhớ rõ mà.”

” Ừ, thật ngoan.” Cung Phi vũ nội tâm buồn bcwj sờ đầu cậu, lại để cho nhóc này trốn thoát.

“Chúng ta bây giờ đi ra ngoài sao?” Tiểu Lam chớp chớp mắt hỏi.

“Đúng rồi, trước tiên đi đến công ty, buổi chiều sẽ dẫn em đi chơi, được không?”

“Được, được.” Cậu ngoan ngoan gật đầu.

Cung Phi Vũ luôn cho rằng hần là một người trầm ổn, hần không thích những màu quá sắc sỡ, giống như xe thể thao màu đỏ của Lăng Việt, cho nên lúc trước khi Cung ba ba mang hần đi mua xe, hần rất bình tĩnh chọn mua chiếc Bugatti Veyron màu bạc.

Dù sao ông già cũng có tiền, không thể không không tiêu xài. Về phần mẹ, bà dù sao cũng không quan tâm hần! Hần chưa xót nghĩ.

Cung ba ba thật sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của con lớn, ngày hôm sau một chiếc Bugatti Veyron xa hoa uy vũ được đưa đến thành phố B, Cung Phi Vũ ra bên ngoài nhìn nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy người quen nào. dammy9694.wordpress.com

Tâm tình phút chốc rơi xuống vực.

“Oa, xe thật đẹp.”

Là một trong những chiếc xe thể thao sang trọng đắt tiền nhất thế giới, Bugatti Veyron không hổ danh là niềm tự hào của giới tư bản, có một hình dạng tuyệt vời và liên tiếp đạt No.1.

Hần cực kì thích chiếc xe này, đương nhiên thấy Tiểu Lam thích hần càng thích.

Trước kia hần rất thích đua xe, cảm giác xe lao vun vút làm hần tạm thời quên đi mọi chuyện, nhưng vì để đảm bảo an toàn, hần quyết định để cho Tiểu Lam ngồi ở ghế sau.

Tiểu Lam không nghĩ nhiều, nhìn thấy không gian ngoài sau rộng lớn cậu rất vừa lòng mà đồng ý.

Biệt thự cách công ty khá xa, bây giờ phải dự một cuộc họp, không thể chậm trễ, Cung Phi Vũ là một ông chủ có trách nhiệm, phải mau chóng tới công ty.

Xe thể thao chạy rất nhanh trên con đường lớn, vì đảm bảo an toàn, Cung Phi Vũ đem cửa khoá lại cẩn thận, Tiểu lam chỉ có thể dán mắt lên cửa thuỷ *** để nhìn bên ngoài.

Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ không ngừng biến hoá, Tiểu Lam cảm thấy rất thích thú, cầu xin: “Anh à, anh đem cửa sổ mở ra có được không?”

“Không được.” Cung Phi Vũ nghiêm túc từ chối.

Một lúc lâu không nghe thấy giọng nói ngọt ngào làm nũng với hần của cậu, Cung Phi Vũ thử mở miệng nói: “Tiểu lam, em có muốn nghe nhạc không?”

“Hừ.”

“Ha ha!” Cung Phi Vũ không nhịn được cười, cậu nhóc kia thật là đáng yêu.

“Anh thật đáng ghét.” Tiểu Lam bất mãn nói.

“Tiểu Lam đáng yêu.” Cung Phi Vũ cười tà tà trêu chọc nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu dần dần đỏ lên, cậu che lại khuôn mặt của mình, lẩm bầm vài tiếng không được nói.

Nội thành đông xe, hơn nữa bây giờ là mùa hè, có rất nhiều bậc cha mẹ dẫn con đến đây chơi, bởi vậy trên đường xe đã nhiều nay lại càng nhiều hơn, vì xe quá đông dẫn đến kẹt xe.

“Này, Lăng Việt, ta bị kẹt xe, hội nghị dời lại.”

“Ok, tình huống rất nghiêm trọng sao? Có cần tôi cho xe đến đón không?”

Cung Phi Vũ nhướn mày, nói: “Nói vậy trợ lý Lăng chuẩn bị cho xe đến đón ta sao?” Dứt lời liền tắt máy, không cần nghĩ cũng biết, ở đầu bên kia Lăng Việt rất ngạc nhiên, kinh ngạc sửng sốt, lại phát cuồng.

“Trợ lý Lăng, cậu ổn chứ! Sếp đã xảy ra chuyện gì à?” Nữ nhân viên nhìn thấy bộ dáng muốn hỏng mắt của y không khỏi lo lắng hỏi.

“Nhiều chuyện, sếp rất tốt!” Lăng Việt đứng lên, hét một tiếng, nổi giận dưng dưng đi vào văn phòng.

“Ông chủ của người không phải ông chủ của ta sao? Thần kinh.” Nữ nhân viên tức giận.

“Ai, trợ lý Lăng mỗi tháng đều có vài ngày kinh nguyệt không đều, quên đi đừng cùng ý so đo.” Một nữ nhân viên khác an ủi.

“Cũng đúng.”

Một nam nhân nghe xong thần thần bí bí nói: “Các người có muốn biết trợ lý Lăng cùng ông chủ xảy ra chuyện gì không? Chỉ cần 200, tôi ới cho mọi người biết, thế nào?”

Nữ nhân viên vừa bị giáo huấn khinh thường nói: “Tôi nói này Tiểu Vương, công ty giải trí Hoàn Vũ, không phải là toà soạn báo.”

Tiểu Vương cười cười, không tức giận, trở về vị trí tiếp tục làm việc.

“ , nhưng mà mọi người nói xem chuyện sếp tiềm quy tắc Hứa Dật có thật không?” Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều ngẩn đầu tò mò.

“Các người rảnh rồi như vậy, công việc đã làm xong?”Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói âm trầm đến cực điểm của Lăng Việt, dọa mọi người nhảy dựng, xoay người vui đầu đầy nhanh tốc độ làm việc. dammy9694.wordpress.com

Lăng Việt đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, mấy kế sách của ban giám đốc lập đi lập lại làm y đau đầu, thật muốn hét thật to, đây là sản nghiệp của Cung gia, lão bản là con của Cung cha mẹ, chỉ bằng các người mà muốn chiếm công ty, nghĩ thật tốt.

“Trợ lý Lăng, điện thoại cậu reo.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ trong góc.

Lăng Việt phục hồi *** thần, nhìn đến dòng chữ to lấp lánh chạy trên màn hình di động, y cười âm u, bước đi đến hành lang nói: “Đại Boss, nếu ngày không đến mấy lão già trong bangiams đốc sẽ xỉu đấy.”

Cung Phi Vũ thần nhiên trả lời: ” Nga, thật vậy sao? Nhưng là trợ lý Lăng, người có thể mang xe đạp đến đón chúng ta.”

“Chúng ta? Đừng nói với tôi là ngày mang tiểu bằng hữu đi làm đó nha.” Tay nắm di động của Lăng Việt phát run, không thể tin hỏi.

“Đúng vậy! Có chuyện gì sao?”

“Đại Boss à! Mấy lão già kia chờ ngài gấp rắc rối! Ngài thật sự mang rắc rối tới!”

“Yên tâm, bọn họ không thể chiếm công ty.”

“Tôi biết.” Lăng Việt nhanh chóng ngắt lời, khuôn mặt nhăn nhó nói: “Nhưng mà nghe bọn họ giảng đạo, ngài không thấy phiền sao?”

“Thật ra vào lúc bọn họ giảng đạo ta đều lấy bông gòn nhét lỗ tai, tất nhiên, là không có.....nghe.”

Lăng Việt không phải là lần đầu tiên bị ngắt di động,, nhưng vẫn là lần đầu tiên di động bị ngắt lại vui vẻ như thế, y nắm di động, đỉnh thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc đi vào văn phòng, nhìn quanh một vòng hỏi: “Dell đâu? Kêu hắn đi đón Hứa Dật hắn đi chưa.”

“Báo cáo trợ lý Lăng, Dell đã sớm đi, nhưng mà hình như trên đường kẹt xe.”

“Hừ, biết kẹt xe sao không đi sớm một chút?” Trợ lý Lăng khinh thường nói.

Mọi người: trợ lý Lăng,, người xem chúng tôi là vật hy sinh sao! Nhìn y muốn đi tìm bất mãn,nhất định là hôm qua vợ y không thoả mãn y.

8. Chương 8: Người Yêu Mới Của Sếp

Cấp dưới không biết ẩn dưới khuôn mặt ngây thơ của Lăng Việt đang chứa đựng những gì, lúc này y có hơi bức mình, cảm giác tâm tình tốt hơn không ít, liền vui vẻ chạy tới phòng họp.

Mẹ nó mấy lão già rảnh rồi không biết làm gì suốt ngày kìm chuyện, không phải là y vào tuổi mình lớn à! Đùng tưởng rằng anh đây không biết, ngầm tiềm quy tắc nghề sĩ chính là các người.

“Haiz, Cung tổng vẫn là tuổi trẻ a!”

“Đúng vậy! Chưa bao lâu đã gây ra chuyện gièm pha lớn như vậy.”

.....

Lăng Việt đứng ở cửa cười lạnh, con người luôn dối trá như vậy, y bây giờ có thể hiểu được tại sao Boss lại chán ghét các bữa tiệc của các gia tộc giới thượng lưu. Bức mình.

Y nhẹ nhàng ho một tiếng, quả nhiên trong phòng họp liền yên tĩnh lại, y đẩy cửa ra nở một nụ cười tiêu chuẩn nói: “Cung tổng sẽ tới ngay, các vị im lặng vẫn tốt hơn.”

“Đây tới lượt người nói sao, bây giờ ngay cả một trợ lý cũng có thể dạy đời chúng ta sao?”

“Hừ, người ngày mai không cần đi làm nữa, Hoàn Vũ không chứa nổi người.”

Lăng Việt thật sự là cố nén lắm mới không trợn tròn mắt, các người lại tính đuổi người! Ta khinh.

“A? Các vị hiện giờ còn muốn đuổi việc trợ lý của ta sao?” Một giọng nói trầm thấp, lạnh băng mang theo châm chọc vang lên.

Lăng Việt vui sướng xoay người, kinh ngạc hô lên: “Boss.”

Cung Phi Vũ hơi hơi vuốt cằm, nâng người đi vào phòng họp, khi đi ngang qua Lăng Việt, nhỏ giọng nói: “Giúp ta chăm sóc Tiểu Lam cho tốt, đừng để cho những người đó đụng tới cậu.” Dứt lời, hắc như trước mặt không thay đổi, cao quý, lãnh ngạo.

Lăng Việt không biết nên nói cái gì cho tốt, liền nhận mệnh bước vào con đường bảo mẫu.

Cung Phi Vũ vừa đến công ty, liền mang theo người trực tiếp đi vào thang máy dành cho tổng tài, trước đem cậu an trí ở phòng làm việc của mình, sau đó đi đến phòng họp, quả nhiên chỉ cần một chút gió cây liền lung lay, mấy lão già này rất nhanh đã chạy đến công ty tìm hắc gây phiền toái.

Đối với năng lực của Boss nhà mình hoàn toàn tin tưởng, Lăng Việt ra lệnh cho một nhân viên cách một khoảng thời gian châm trà, thông thả đi đến văn phòng tổng tài.

Mở cửa ra, Lăng Việt không nhìn xem người bên trong làm gì, liền hô lớn: “Cậu là ai, không biết chỗ này trừ tổng tài ra người khác không thể vào sao?”

Tiểu Lam nguyên bản đang ngồi ở trên ghế dựa của Cung Phi Vũ xem phim hoạt hình, bị một tiếng la bắt thành linh đạo cho sợ, một lúc lâu cũng chưa phản ứng lại, ngốc lẳng lẳng nhìn Lăng Việt ở chỗ cửa.

Lăng Việt cười lạnh một tiếng, chậm rãi đến gần nói: “Cậu là con cái nhà ai, lá gan lớn như vậy.”

Tiểu Lam bị người la như vậy, bất kể là má Trương hay Cung Phi Dương đều cưng chiều cậu, Cung Phi Vũ lại càng khỏi phải nói, bị Lăng Việt la như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của cậu mếu máo, hốc mắt đỏ lên, uỷ khuất chuẩn bị sẽ khóc. dammy9694.wordpress.com

Lăng Việt dự đoán Boss muốn thoát thân còn cần một khoảng thời gian, liền chuẩn bị ở nơi này bắt nạt tiểu bảo bối của Boss: “Không được khóc, nam tử hán đại trượng phu suốt ngày khóc suốt ngày, còn ra thể thống gì.”

Tiểu Lam thấy y như vậy lại bị dọa sợ, không ngừng khóc, sau đó bắt đầu nức nở, một bên vừa nấc vừa lau nước mắt một bên không tiếng động bắt đầu đi xuống.

“Em sai rồi, không cần mắng em, ô ô.”

Mắt thấy Tiểu Lam khóc càng ngày càng lớn, nước mắt chảy càng ngày càng nhiều, Lăng Việt bắt đầu cảm thấy không ổn.

“Ha ha, anh đây chỉ trêu em thôi, đừng khóc mà!”

“Ô a, người là người xấu, anh trai lớn, ô ô ô...”

Cái này thăm, nhìn thấy tiểu bằng hữu gốc manh như vậy y liền muốn trêu đùa một chút thôi! Sự tình tại sao lại trở nên như vậy? Lăng Việt liền muốn khóc.

“Đây là có chuyện gì?” Giọng nói độc đáo của Boss vang lên sau lưng.

Nozuonodie,whymetry,youttryouodie,don'taskwhy, Lăng Việt giờ phút này chỉ còn có ý tưởng như vậy.

“Ô ô, anh.” Tiểu Lam vừa thấy Cung Phi Vũ, liền nhảy xuống ghé dựa, dang hai tay ra hướng hán chạy tới, nhào vào Cung Phi Vũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, thật uỷ khuất.

“, tiểu bảo bối của ta.” Cung Phi Vũ thấy cậu như vậy, tâm đều rất nhanh mềm nhũn, một phen ôm lấy cậu, bàn tay to ở sau lưng cậu nhẹ nhàng vỗ, thấp giọng dỗ dành.

Tiếng khóc của Tiểu Lam dần dần ngưng bật, chỉ còn lại âm thanh nức nở không ngừng, Cung Phi Vũ đem lực chú ý đặt lên trên người Lăng Việt.

“Lăng Việt.”

“Lão bản, ta thật sự không phải cố ý! Ta không ngờ tiểu bằng hữu không chịu được bị dọa sợ! Ta chỉ là muốn đùa một chút thôi!” Lăng Việt thanh âm bi ai cố gắng vì mình biện giải.

“Hắn là người xấu.” Tiểu lam nức nở nói một câu.

Lăng Việt sắc mặt nhất thời trở nên khó coi giống như bị táo bón, y cuối cùng cũng biết cái gì gọi là, tự làm bậy, không thể sống.

“Lão bản, ta sai lầm rồi.” Y cuối đầu, nhỏ giọng nói.

“Biết sai có thể sửa, lần này hãy bỏ qua người.” Cung phi vũ rất là rộng lượng nói.

Lăng Việt vừa muốn hoan hô, lại nghe thấy chỉ thị của sếp chậm rãi vang lên bên tai: ” Nhưng mà, công ty gần đây định đào tạo vài diễn viên da đen, vì thế quyết định, công ty quyết định phái người đến Châu Phi, hãy cố gắng vì công ty mà làm cho tốt.”

Lăng Việt khẽ nhếch môi, nhìn thấy Cung Phi Vũ chậm rãi nói tiếp: ” Trong vòng hai tháng, lập tức xuất phát.”

“Lão bản có thể thay đổi hay không?” Lăng Việt ngờ ngác hỏi, đi Châu Phi hai tháng, trời ơi, như vậy thôi thì trừ y hai tháng tiền lương đi? Tưởng tượng đến hai tháng trời không nhìn thấy con người y cảm thấy nóng nảy, tiểu tình nhân trắng nõn động lòng người, Lăng Việt cảm thấy cõi lòng tan nát.

“Người đoán.” Cung Phi Vũ thản nhiên nói.

Lăng Việt bùm mặt chạy đi, ô ô, lão bản thật sự xấu xa mà.

“Người đoán ta đoán không đoán.” Tiểu Lam nghiêng đầu nháy mắt nói to.

Cung Phi Vũ cười đem cậu đi đến sofa, sủng nịnh nói: “Tiểu Lam bảo bối thật thông minh.”

Tiểu Lam cuối đầu nói thầm, ôn nhu nói” Là phim hoạt hình nói, Tiểu Lam nhớ rất rõ.”

Cung Phi Vũ nghe xong biểu tình không thay đổi, cười nói: "Trí nhớ của em thật tốt." Hai gò má trắng noãn của cậu dần dần đỏ lên, hơi hơi quay đầu nhỏ giọng nói: "Anh cũng rất tốt."

Cung Phi Vũ phát hiện bảo bối của mình rất dễ thẹn thùng, hơn nữa mỗi lần đỏ mặt cái miệng nhỏ nhắn hơi chu chu ra làm cho người ta dễ khóc dễ cười trong lòng.

Đứng dậy cầm quyển sách trên bàn đưa cho cậu, ôn nhu nói: "Nhàm chán thì đọc sách, đợi xíu nữa anh dẫn em đi ăn cơm."

"Vâng." Tiểu Lam gật đầu cầm lấy sách.

Cung Phi Vũ làm ông chủ cũng thật không dễ dàng, lúc đầu Cung ba ba là vì muốn thử thách đứa con lớn, mới đem Hoàn Vũ là gia sản tâm trung không quan trọng giao cho hắn, hơn nữa không nói với bất kỳ người nào, ném hắn đến đây luyện tập.

Cung Phi Vũ sau khi vào công ty, hiểu biết đầy đủ mọi tình huống, mau chóng thực hiện một phương án phát triển dài hạn thích hợp cho Hoàn Vũ, nhận được sự đồng ý của ban giám đốc, mới mạnh mẽ tiến hành.

Trước kia Hoàn Vũ không coi trọng người mới, chỉ coi trọng ảnh đế, thiên vương ca nhạc, nhưng những năm gần đây một số vai chính cũng bị các công ty cạnh tranh chiếm mất, cho nên Cung Phi Vũ đầu tiên là mở quảng cáo chiêu sinh, bồi dưỡng những người mới có tiềm lực.

Hứa Dật người đang gặp phải scandal lần này là một trong những người được hắn nhìn trúng, người đại diện của y cũng là mootj người mới.

Hứa Dật tuy rằng bề ngoài không phải là một người ưu tú, nhưng y lại là loại người càng nhìn càng thu hút, cũng rất nhanh nhập vai, bình thường cũng rất cố gắng.

Công ty tuy rằng xem trọng y nhưng trước tình hình bây giờ, nói liền tốt, không nói sẽ không tốt, để xem bây giờ Cung Phi Vũ có nguyện ý bảo vệ y không.

Cung Phi Vũ là một người cao ngạo, tự phụ. Hắn chỉ tin tưởng chính mình, nhưng có một người lại không sợ chết cứ quẩn lấy hắn.

Người đó chính là Hứa Dật, Hứa Dật là gay, lần đầu tiên nhìn thấy Cung Phi Vũ đã bị hắn hấp dẫn, đôi mắt hắn lạnh băng, không thể nhìn ra hắn có phải người trong giới không.

Gia cảnh của y không tốt, vì kế sinh nhai mới chọn lựa con đường làm diễn viên, y đối với Cung Phi Vũ có hảo cảm, cho dù đối phương nhỏ hơn mình, hơn nữa loại hảo cảm này theo thời gian chuyển dời, chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng tăng thêm.

Hứa Dật cảm thấy mình bị trúng độc, mà lão bản lại là người đầu độc.

Một lần trong công ty mở tiệc, trợ lý Lăng có thể đem Boss mời tới làm tất cả mọi người kinh hách một phen, ngồi trên một cái ghế lô, mọi người ăn xong cơm chiều liền chuẩn bị đi ca hát.

Cung Phi Vũ không hề động thân, thản nhiên nói: "Ta không đi."

Vừa nói ra, có người thở phào nhẹ nhõm, có người thất vọng không thôi.

Những người thở ra là những người cảm thấy khí thế của Boss quá cường đại, bọn họ thật sự không chịu đựng được.

Mà thất vọng chủ yếu là các nữ nhân viên, nhưng chủ yếu là những hủ nữ trong truyền thuyết, Boss lớn lên đẹp trai như vậy, thật muốn nghe ông chủ đẹp trai hát.

Hứa Dật nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ mà ngày đêm y thương nhớ, hai tay đặt ở thái dương, mắt hơi nhắm lại, y hít sâu một hơi, thần sắc tự nhiên đến bên cạnh Cung Phi Vũ: "Tôi cũng không muốn đi, chỉ bằng toou cùng Boss trở về được không?"

Thanh âm Hứa Dật thuộc loại nhu hoà động lòng người, ôn nhu mà đầy ma lực chính là loại này, thanh âm loại này dễ dàng làm người khác hảo cảm.

Ít nhất Cung Phi Vũ không có phản cảm, Hứa Dật vừa nói, hần mới nhớ buổi sáng tài xế của mình vừa xin nghỉ, không nghĩ nhiều, hần nhanh chóng đáp ứng.

Hứa Dật nhất thời nở một nụ cười ôn nhu tới cực điểm, làm mù mắt tất cả nữ nhân ở đây, âm thanh nhẹ nhàng lại ôn nhu quyến rũ chậm rãi vang lên.

“Thật vinh hạnh cho tôi.”

Cung Phi Vũ liếc nhìn y một cái, không nói gì, đứng lên đi ra ngoài.

Xấu hổ một chút, nhưng Hứa Dật lúc này trong lòng chỉ cảm thấy vui mừng như điên rồi cuộc Boss cũng chịu nhìn mình, y áp chế tươi cười nơi khoe miệng, cầm lấy áo khoác trên ghế dựa vội vàng chạy theo.

“Có vấn đề.” Một cô gái cau mày, một tay nâng cằm, chậm rãi nói.

“Đồng cảm, có gian tình.” Một cô gái khác cũng chậm rãi nói.

.....

Trừ bỏ hai đương sự, không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người phát hiện, Hứa Dật nhận phỏng vấn, quảng cáo ngày càng nhiều, vì thế mọi người càng tin tưởng suy nghĩ của mình.

Hai người này tuyệt đối có vấn đề, cho nên hiện tại hai người nháo ra tin tức, mọi người không cảm thấy ngoài ý muốn, có chính là ” rốt cuộc bị phát hiện” cùng cảm giác đau lòng. dammy9694.wordpress.com

“Đồng đồng đồng, lão bản.” Ngoài cửa vang lên tiếng nói nữ tính ngọt ngào.

Cung Phi Vũ buông văn kiện trên tay, xoa xoa mắt, lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Vừa dứt lời, cửa nhanh chóng được mở ra, trợ lý Đường cố gắng làm cho nụ cười của mình bình thường một chút, dù hận thấu trời xanh cũng không phát ra thanh âm gì.

Cung Phi Vũ nhìn thấy trợ lý Đường, nhất thời có dự cảm không tốt.

” Boss đây là nội dung công việc cho buổi phỏng vấn tối nay.” Trợ lý Đường cười ngọt ngào nói.

“Ừ, đem văn kiện để đó rồi đi.”

Trợ lý Đường mắt húng quẹt miệng, Boss thật sự rất lạnh khốc vô tình, bất quá người ta cũng không phải đến để nhìn ngài, nàng xoay người, chậm rãi quay đi, một bên dùng ánh mắt nhìn ngó khắp nơi, rốt cuộc nhìn thấy được tân sủng trong truyền thuyết của lão bản trên số pha.

Wase, quả là một cậu bé đáng yêu, làn da rất tốt, mắt thật to, lông mi thật dài, miệng cũng rất tốt.

Cảm giác được một cái nhìn mãnh liệt, Tiểu Lam ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía trợ lý Đường.

Trợ lý Đường: A! Thật đáng yêu! Thật muốn có một đứa con như thế!

“Trợ lý Đường, có phải cô rất muốn đi theo trợ lý Lăng.?” Cung Phi Vũ âm trầm, âm thanh đầy mùi thuốc súng vang lên phía sau.

Trợ lý Đường bình tĩnh xoay người, ánh mắt đầy tán thưởng, nàng thản nhiên nói: “Lão bản, ánh mắt không tồi.” Nói xong liền nhẹ nhàng rời đi.

Cung Phi Vũ: Đây chính là hủ nữ trong truyền thuyết? Được, tăng tiền lương cho trợ lý Đường.

9. Chương 9: Ta Đến Nấu Cơm

Buổi tối Cung Phi Vũ tổ chức họp báo, tất cả các toà soạn có hứng thú đều có thể tham gia, nhưng vì tránh cho mấy nhà báo vẫn không cảm thấy thoả mãn, cho nên giữa trưa vào lúc tan tầm, Cung Phi Vũ mang theo Tiểu Lam đi cửa sau đến bãi đỗ xe.

Chính là mọi việc không tốt đẹp như hần nghĩ.

“Là Cung tổng, Cung tổng xuất hiện. Một tiếng hô thật to vang lên ở bãi đỗ xe.

Cung Phi Vũ biết như vậy là không ổn, bật người mở cửa xe đẩy Tiểu Lam vào, chờ đến khi hắn xoay người lại, một đoàn phóng viên khiêng camera, giơ microphone đã đi đến trước mặt hắn.

“Cung tổng, xin hỏi người trong xe là ai?”

“Cung tổng, đối với lời đồn đại bên ngoài cho ngài lad đồng tính luyến ái, ngài có ý kiến gì về chuyện này không?”

“Cung tổng, xin hỏi ngài cùng Hứa ảnh đế là quan hệ yêu đương sao?”

“Cung tổng, xin hỏi người trong xe có phải là người yêu mới của ngài không?”

.....

Cung Phi Vũ nhếch môi, theo thói quen lấy tay dè huyết thái dương.

“Cung tổng dường như ngài đang mệt mỏi, xin hỏi nguyên nhân là do đâu?”

Cung Phi Vũ tuy rằng lạnh lùng nhưng không coi thường người khác, cho nên truyền thông mới dám hỏi nhiều như vậy.

” Đêm nay sẽ tiến hành họp báo, các vị đều có thể tham gia.” Cung Phi Vũ âm trầm liếc mắt nhìn tất cả các phóng viên một cái, lạnh lùng nói.

“Nhiều phóng viên như vậy, bao giờ mới đến lượt mình.” Một người nhỏ giọng nói.

Cung Phi Vũ: đang trách ta sao?

Mất thấy quanh Cung Phi Vũ đều là lãnh khí mà càng ngày xu hướng càng tăng, mọi người không khỏi lui về sau vài bước, Cung Phi Vũ nhíu mày nói: “Các vị làm việc không dễ dàng, ta có thể hiểu, nhưng các vị không thể bởi vì ta khoan dung mà làm càn?”

Công ty giải trí, quan hệ cùng truyền thông có thể không tốt, Cung Phi Vũ hiểu được điều này. dammy9694.wordpress.com

“Chính là như ngài nói ngài có thể cho bọn tôi tin đầu bảng không?” Một người vẻ mặt cầu xin bất đắc dĩ nói.

“Hôm nay buổi tối tại buổi họp báo mỗi vị phóng viên có thể hỏi một vấn đề.” Cung Phi Vũ không hề không giận nói, đây đã là cực hạn của hắn, bảo vệ của công ty làm ăn thế nào không biết, đến bây giờ cũng chưa tới.

“A! Thực xin lỗi, như Cung tổng đã nói, các vị chờ buổi tối tiếp tục hỏi nhé!” Bảo vệ không biết làm ăn kiểu gì đến bây giờ mới tới, làm theo phận sự đem Cung Phi Vũ tách ra khỏi đám phóng viên.

Trong nháy mắt, tiếng lách cách ánh sáng đèn flash không ngừng vang lên, Cung Phi Vũ nghiêm mặt được sự che chở của bảo vệ ngồi lên xe.

“Cung tổng tại sao hôm nay ngài lại tự lái xe?”

“Mọi người mau tránh ra!”

.....

Ngoài xe vẫn không ngừng vang lên câu hỏi của những người không cam lòng.

“Anh, những người đó là ai? Bộ dạng thật kinh khủng.”

“Không sao, chúng ta đi ăn cơm.”

Hứa Dật, tiểu tử người giỏi lắm, gây ra cho ta phiền phức lớn như vậy! Nơi này không có nhiều người quen, bản thân mình không có việc gì, chủ yếu là bảo vệ không cho đám phóng viên chụp được ảnh của Tiểu Lam.

“Chủ nhân nghe điện thoại, chủ nhân nghe điện thoại.”

Lái xe không thể nghe máy, Cung Phi Vũ trước đem xe tấp vào lề đường, nhận điện thoại “Uy, nghe này.”

“Uy, ông chủ, tôi là Đức đây, Hứa Dật hân.”

“Nói.”

“Hứa Dật nói hân phải rời khỏi giới giải trí, hân không thể làm tổn hại đến danh dự của ngài.” Đức nghe ra được tâm tình ông chủ không tốt lắm, nói chuyện đều mang đầy khí lạnh, liền vội vàng nói rất nhanh.

“Nói làm gì, mau gọi hân tới nghe điện thoại.” Cung Phi Vũ nhú mào nổi giận nói.

“Hân nhất tôi ở bên ngoài.” Đức đứng lên đầy uỷ khuất nói, mình là một người đại diện giỏi, khi nào lại jn ghenj khuất như vậy.

“Vậy nói hân đi chết đi!” Cung Phi Vũ không khống chế tốt cảm xúc, lạnh lùng nói. Dứt lời liền tắt máy, ném di động lên ghế phó lái.

“Anh không giận, Tiểu Lam hôn nhẹ.”

Cảm nhận được cảm xúc mềm mại trên mặt, Cung Phi Vũ tâm tình kích động mau chóng bình tĩnh lại, hân ôm lấy thân mình mềm mại thơm mát của Tiểu Lam, hai mắt Tiểu Lam mơ hồ không hiểu chuyện gì.

“Anh, anh đừng tức giận nha? Đừng sợ Tiểu Lam hôn một cái không có chuyện gì.” Tiểu Lam đặc ý lắc đầu cười tủm tỉm nói.

“Anh, anh sao lại... Ừm.”

Cung Phi Vũ nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn đang ở trước mặt minhfmowr ra đóng lại, thật giống như đang mời gọi hân đến nhấp nháp hương vị. Vì thế không nhịn được cúi người xuống, đôi môi liền hung hăng áp lên môi Tiểu Lam, bắt đầu điên cuồng liếm, mút vào hai cánh môi hồng nhạt như cánh hoa.

Không lâu sau, Tiểu Lam bắt đầu giãy dụa, đầu không ngừng quay qua quay lại muốn thoát khỏi đôi môi ấm nóng của Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ nguy hiểm nheo mắt lại, hân vươn tay trái cố định lại đầu không nghe lời của cậu, hướng đến chính mình áp tới.

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cung Phi Vũ lúc này bởi vì nhiễm dục vọng mà có chút khàn khàn, trầm thấp hơn rất nhiều,

Tiểu Lam lắc đầu, che miệng đang mở to hô hấp. Anh trai sinh khí thật đáng sợ, ô ô ô!

Cung Phi Vũ lúc này cảm thấy như coa một ngọn lửa ở trước ngực mình, đầu óc hân toàn nhiệt, mà thứ có thể dập tắt lửa chỉ có thể là Tiểu Lam, vì thế hân liền vứt bỏ ôn nhu giả dối, rất nhanh đem cử kính đóng lại, buông rèm che xuống.

Bên trong xe nhất thời tối đi, Tiểu Lam hoảng sợ, cảm giác đại ca ca như vậy thật xa lạ, không khỏi lui về phía sau tìm một góc sabgs sửa.

“Tiểu Lam, lại đây.” Cung Phi Vũ thả ghế dựa xuống, hướng cậu kêu.

Có người nói, khi con người ta hoảng sợ đến cực điểm ngược lại càng thêm bình tĩnh, những lời này một chút cũng không sai.

“Không.” Tiểu Lam lắc đầu.

Cung Phi Vũ tà mị nở nụ cười nói: “Đây mới chính là con người thật của anh.” Dứt lời liền lên đến ghế sau, duỗi tay ra, thực dễ dàng đem Tiểu Lam một lần nữa ôm vào lòng ngực.

“Đại ca ca, anh không thể như vậy, em sẽ tức giận.” Tiểu Lam ngẩng đầu khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, mắt hừng cảnh cáo.

Cung Phi Vũ hướng môi cậu hôn một cái thật mạnh, thần sắc hoảng hốt nói: “Tiểu Lam, em chính là độc được, Tiểu Lam.”

Tiểu Lam nghe vậy mắt tràn đầy khó hiểu, cậu tại sao lại là độc được, chẳng lẽ đại ca ca trúng độc, nên biến thành như vậy sao?

Nghĩ đến có khả năng là như vậy, Tiểu Lam liền sốt ruột, thoải mái cùng đại ca ca một chút, đại ca ca quan trọng hơn, vì thế cậu kiên định gạt đầu, nhắm mắt, anh dừng nói: “Vậy cho....đại ca ca hôn một lần nữa đi!”

“Phốc, ha ha.” Bị Tiểu Lam nháo như vậy, Cung Phi Vũ chỉnh lại suy nghĩ thất loạn bát tao của mình, không khỏi cảm thán nói: “Em tại sao lại có thể đáng yêu như vậy?”

Bất quá hần cười xấu xa, nháy mắt mấy cái, khó có khi cậu nhóc chủ động như vậy, bản thân mình không làm chút gì thì thật không phải là đàn ông.

Đôi môi chậm rãi áp chế, không hề kịch liệt như vừa rồi, Cung Phi Vũ nhẹ nhàng ma sát vài cái, mân mê đôi môi đỏ mọng củ cậu, sau đó vươn đầu lưỡi liếm từ từ.

“Ừm.” Tiểu Lam nheo mắt lại, thoải mái kêu lên.

Thừa dịp Tiểu Lam hé miệng ra, Cung Phi Vũ nhanh chóng tiến công chiếm đóng thành trì, hần liếm lấp toàn bộ khoang miệng cậu một lần, mỗi cái răng đều được hần liếm một lần, Tiểu Lam không thoải mái muốn dùng đầu lưỡi của cậu đem lưỡi của hần đuổi ra, Cung Phi Vũ lần đầu tiên chạm đến đầu lưỡi trơn trượt của cậu, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang màu đỏ.

Hần cường thế quán lấy đầu lưỡi thơm tho của cậu, buocj nó cùng với đầu lưỡi của mình giao triền.

Bởi vì hôn môi cùng Cung Phi Vũ một thời gian dài, Tiểu Lam không kịp nuốt nước bọt, nước bọt chậm rãi chảy ra theo khoé miệng.

“Ừm, ừm.”

“Tiểu Lam, bảo bối, sao vậy?” Cung Phi Vũ lo lắng Tiểu Lam không có kinh nghiệm hôn môi, liền đem đầu lưỡi đi ra, lại nhìn thấy miệng cậu tràn ra chất lỏng, lại một lần nữa đem chất lỏng kia liếm sạch.

“Đừng mà.” Tiểu Lam quay đầu đi, mắt hừng quệt miengj nói.

“Đừng cái gì, như vậy vẫn là như vậy.” Cung Phi Vũ cũng không biết bản thân mình hôm nay bị làm sao? Nhìn thấy bộ dáng này của Tiểu lam liền muốn ăn sạch cậu.

Tiểu Lam đem đầu Cung Phi Vũ đang làm loạn trên mặt mình đẩy ra, ánh mắt đỏ lên, uỷ khuất khóc, đại ca ca thật quá đáng, chính mình quan tâm hần hần còn trêu chọc mình.

“Không cần để ý đến anh nữa.” Tiểu Lam ánh mắt hồng hồng hướng hần rộng to.

Nhìn tư thế này của Tiểu Lam, Cung Phi Vũ mới cảm thấy tình huống không ổn, hần mở màn ra, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào. Hai người phản xạ có điều kiện nheo mắt lại.

“Tiểu Lam, ngoan.”

“Hừ.”

“Được rồi, anh sai rồi, Tiểu Lam đừng giận.”

“Hừ.”

“Anh mua cho em mô hình máy bay.”

Tiểu Lam ánh mắt hơi giật giật, vẫn là hừ một tiếng vang dội.

“Mua cho em toàn bộ mô hình người máy.”

Toàn bộ mô hình người máy? Tiểu Lam mở to mắt, trong lòng tính toán.

“Thôi quên đi, Tiểu Lam tiếp tục giận đi!” Cung Phi Vũ nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Anh.” Không nghĩ tới Cung Phi Vũ lại thay đổi nhanh như vậy, Tiểu Lam hốc mắt đỏ lên khóc thành tiếng.

“Được rồi, chỉ là gạt em thôi, đừng tức giận.” Cung Phi Vũ cười lớn nheo nheo cái mũi cậu, cười nói.

Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ hoài nghi Cung Boss cao quý lạnh lùng có phải hay không có người anh em song sinh, bởi vì cảnh này qua tương phản.

Một lần nữa khởi động máy, điện thoại liền rất nhanh có người tiếp.

“Uy, lão bản, ngài mau tới đây! Hứa Dật muốn tự sát!” Vừa nhận điện thoại, thanh âm của Đức điên cuồng vang lên.

“Đưa địa chỉ cho ta.” Cung Phi Vũ lạnh lùng phân phó, kỳ thật sau khi hắn nói câu nói kia thì có loại dự cảm Hứa Dật sẽ thật sự đi tự tử, không nghĩ tới tên gốc kia không làm mình thất vọng. dammy9694.wordpress.com

“Vâng, được được.” Đức vừa nghe Boss muốn tới, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra.

“Chờ một chút.”

“Lão bản, còn có chuyện gì sao?” Đức thần kinh căng thẳng, hay là lão bản đổi ý không muốn tới?

“Giúp ta mua hai phần cơm.” Cung Phi Vũ bình tĩnh nói.

“Vâng, được.” Đức khó hiểu, ngờ ngác nói, chờ y phản ứng lại thì điện thoại đã truyền đến âm thanh “đô đô.”

“Sao vậy? Ngài ấy không chịu đến à?” Tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu lại đầy bi thương vang lên, mang theo một chút hương vị ảo tưởng.

Đức túm lấy tay người nọ, nghiêm túc xoay người, khuyên giải an ủi nói: ” Dật à. Cậu quên lão bản đi! Các người không có khả năng đến với nhau.”

“Sao lại không có khả năng, ngài ấy rõ ràng đã đáp ứng tôi, chính là, chính là...” Hứa Dật ảo não tuyệt vọng dùng tay nắm lấy tóc mình, hai mắt vô thần lăm lăm.

Ai! Nhìn thấy nghệ nhân dưới trướng mình lại thành bộ dáng như vậy, Đức thật sự rất đau lòng, y không thể nói Hứa Dật gặp được một người quá được trời cao ưu ái, y cũng biết Hứa Dật đối với lão bản cao cao tại thượng kia tồn tại tình cảm gì.

“Cậu dọn dẹp một chút, lão bản sẽ đến đây, ta đi giúp ngài ấy mua cơm.” Đức thở dài nói.

“Quản lý Đức, anh chờ một chút.” Gương mặt trắng bệch của Hứa Dật bỗng nhiên có một tí huyết sắc, y mãnh liệt đứng dậy, lại vô lực suýt ngã.

Đức nhìn thấy hồn vía lên mây, vội vàng đỡ người nọ.

Hứa Dật ảo não lắc đầu, ý đồ làm cho đầu óc đang loạn của mình thanh tỉnh một chút, một chút sau cảm giác tốt hơn, y cười nói: ” Trong tủ lạnh còn đồ ăn, để tôi đi làm.”

“Ồ nháo, cậu làm lão bản sẽ ăn sao? Nói gì thì nói với tình huống hiện tại của cậu, buổi tối phỏng vấn phải làm sao?”

Hứa Dật gắt gao nắm lấy tay áo của Đức, cầu xin nói: ” Xin anh, Đức, để cho tôi làm đi.”

Đức muốn nói lại thôi phức tạp nhìn y.

Hứa Dật có hi vọng, vội vàng mở miệng cam đoan: ” Tôi hứa, buổi tối phỏng vấn hỏi tôi sẽ thể hiện thật tốt.”

“Haiz, cậu đó bình thường thật hiểu chuyện, thế nào gặp được ông chủ lại không có đầu óc như vậy, đi đi.”

“Cám ơn, cám ơn anh, Đức.” Hứa Dật vui sướng nói, vội vàng đi tới phòng bếp. Vừa đi vừa nhỏ giọng nói thầm: “Vũ thích ăn thịt, không thích ăn cà chua, thích ăn...”

“Ha.” Ngàn vạn câu nói đều biến thành tiếng thở dài. Đang muốn mở miệng cảm thán vài câu, di động của Đức lại vang lên, hùng hổ lấy điện thoại ra, vừa nhìn màn hình liền thấy “Đại Boss.”

Nuốt nước miếng xoay người, nịnh nọt nói: “Uy, Boss.”

“Đức, người xác định đưa đúng địa chỉ.” Âm thanh mang đầy khí lạnh của Cung Phi Vũ âm trầm truyền đến.

Đức nhất thời run một cái, vẻ mặt khổ não giải thích: “Đây chính là nhà Hứa Dật, cậu ta kiên quyết muốn về nhà.”

Sao đó? Sau đó không có sau đó, bởi vì Cung Phi Vũ khó chịu đã tắt điện thoại.

“Thảm, ông chủ sẽ không tức giận chứ?” Đức cầm di động không dám gọi lại, thật rối rắm.

Loại thời điểm này không thể tìm người thương lượng, nhìn thấy Hứa Dật đã khôi phục trong nhà bếp, y rất khó tưởng tượng nếu ông chủ không tới hậu quả sẽ như thế nào.

10. Chương 10: Tiến Hành Hợp Báo

Đứng ngồi không yên một hồi, Đức thật sự là đứng ngồi không yên, vì muốn an lòng, y liền chạy xuống lầu chờ Cung Phi Vũ.

Hứa Dật đang cao hứng bận nấu ăn nghe động tĩnh, tò mò đi ra, nhìn bộ dáng Đức như muốn xuống lầu, chân chờ hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Không có việc gì, tôi xuống lầu chờ ông chủ.” Đức cười ha hả pha trò nói.

“À, vậy anh mau đi đi.” Hứa Dật nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm xua tay nói.

“Tiểu tử này, còn nhiều thời gian, về sau kìm chế một chút.” Đức cười mắng một câu sau đó không để ý đến Hứa Dật mau chóng đi xuống lầu.

“Đại ca ca, sao còn chưa tới. Thật đối.” Tiểu Lam sờ sờ bụng nhỏ, hướng Cung Phi Vũ oán giận nói.

“Đến nhanh thôi, em chờ một chút.” Cung Phi Vũ an ủi nói.

Nhưng nội tâm hẩn lại là như vậy, Đức, ta nhất định đem người ném cho Lăng Việt, để y đem người cường bạo một lần lại một lần.

Đang lúc Đức trông chờ mòn mỏi, chiếc Bugatti của lão bản rốt cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt, Đức phấn khích nhảy dựng lên, mãnh liệt phát phát tay, lại phát phát tay.

Bugatti xinh đẹp vẫn tiếp tục chạy, nhanh chóng dừng lại sát mặt Đức.

Đức bị dọa sắc mặt tái nhợt, trong lòng thầm nghĩ, lão bản nhất định là cố ý, nhất định là cố ý, ô ô ô.

Cung Phi Vũ ở trong lòng cười đắc ý, cao lãnh xuống xe, bé Tiểu Lam xuống, dùng sức đóng sầm cửa, không hề không giận nhìn về phía Đức đang ngăn người, lông mày *** xảo khê như rồng, lạnh lùng nói: ” Quản lý Đức, người đang phát gốc à?”

“Không có nga.”

“Không có còn không mau dẫn đường.”

Quản lý Đức ghen khuất ngoan ngoãn đi lên phía trước dẫn đường. Trong lòng nghĩ thầm rằng cậu bé này là ai? Còn có bản lĩnh khiến cho lapx bản tự mình ôm lấy? Thảm rồi, Hứa Dật sẽ không hiểu lầm chứ! dammy9694.wordpress.com

Bản thân ý xem trọng thời gian nói chuyện, nhưng mà y cũng muốn xoa bóp khuôn mặt thoát nhìn nhỏ nhắn nộn nộn của cậu.

Cùng lúc đó, tâm tư toan toán nhỏ nhặt của người đại diện kim bài trong y nổi dậy, nếu đem cậu bé này bồi dưỡng, tiến vào giới giải trí nhất định là một ngôi sao sáng chói.

Bất quá, ý của lão bản là như thế nào? Có thời gian nhất định phải hỏi cho kỹ, không thể lãnh phí một mamonf non như vậy.

Mà trên lầu, Hứa Dật đem đồ ăn bày biện trên bàn, nghe được tiếng chuông, tâm tình vốn rất vui trở nên căng thẳng, thậm chí có ý nghĩ né tránh.

Đã như vậy, Vũ có hay không ghét mình? Nghĩ vậy liền vội trốn vào phòng ngủ, khoá trái cửa sau đó tựa người vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xuống đất, nước mắt không nhịn được tuôn rơi.

Là lỗi của mình, từng bước sai, từng bước sai lầm, hiện tại mình không xứng đáng với hắn.

“Lão bản mời vào, Hứa Dật đâu? Hứa Dật, lão bản đến, còn không mau ra đây.”

“Lão bản đừng giận, đứa nhỏ Hứa Dật này chính là có chút không được tự nhiên.”

“Lão bản, thấy ngài cậu ta rất cao hứng, có chút thẹn thùng.”

Không nghe Cung Phi Vũ nói chuyện, Hứa Dật cảm thấy lòng mình lúc này như bị một nhát dao tàn nhẫn cắt thành từng mảnh, quả nhiên bị chán ghét, ha ha!

“Anh tại sao lại nói chuyện một mình.” Tiếng nói đặc trưng của đứa trẻ đột ngột vang lên trong căn phòng trống trải, mang theo tò mò.

Người đại diện Đức: Còn không phải vì người đang ôm cậu không để ý đến tôi.

“Cơm đâu?” Cung Phi Vũ lạnh lùng phun ra hai chữ.

Đại diện Đức:.....

“À, ở trong phòng bếp, Tiểu Dật là đặc biệt nấu riêng cho ngài! Lão bản ngài ăn cơm trước.” Trăm triệu lần không ngờ tới câu nói đầy tiên của lão bản lại là “cơm đâu.”

Yên lặng giấu xuống ước muốn chửi bậy, y đẩy mạnh tiêu thụ luyện thoáng nói.

“Ừ.” Cung Phi Vũ lên tiếng sau đó dẫn Tiểu Lam đến phòng ăn.

“Wao, thoát nhìn trong rất ngon.” Tiểu lam hô lên một tiếng, sau đó nhanh chóng buông tay hướng bàn ăn chạy tới.

Đại diện Đức yên lặng quay đầu, nói thầm, thăm, đứa nhỏ này dám đối xử với lão bản như vậy, tuy rằng lão bản rất ít khi mắng chửi người, nhưng hắn sẽ dùng hàn khí đông chết người.

Nhưng n giây sau, không có tiếng của lão bản mà lại là tiếng của cậu bé.

“Thật sự ăn rất ngon, đại ca ca anh cũng tới nếm thử.”

Quản lý Đức cảm thấy thật bất ngờ...nhìn cậu bé đáng yêu đưa một miếng thịt kho tàu vào miệng lão bản.

Quản lý Đức: cậu bé này cũng không tệ! Vậy mà không bị gương mặt không đổi sắc của lão bản dọa sợ, nhưng mà lão bản sẽ không quan tâm khí chất mà ăn miếng thịt kho tàu đó chứ!

Mà sự thật bao giờ cũng tàn nhẫn, Cung Phi Vũ không có từ chối, còn nở nụ cười ôn nhu xoa xoa đầu cậu, há mồm ăn miếng thịt kho tàu.

Quản lý Đức cảm thấy như ngày tận thế đã đến, mãnh liệt lắc lắc đầu, lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài! Trời ạ! Là ta đang mơ hay thế giới này là mộng ảo, đây không phải là lão bản, lão bản như thế nào lại cười vui vẻ như vậy?

“Em ăn trước đi, anh có việc đi ra ngoài một chút.”Cung Phi Vũ ý nói đi gặp người ngoài, không chỉ lộ ra nụ cười ôn nhu, mà còn cúi đầu xuống hôn môi cậu.

“A, tránh ra.” Tiểu Lam mắt hứng đầy mặt hắn ra, tiếp tục ăn.

Hôn trộm thành công Cung Phi Vũ thoả mãn liếm liếm môi, híp mắt cười nói: “Tốt lắm, anh có việc ở bên ngoài, có việc gì ngay lập tức gọi anh.”

Tiểu Lam không đếm xỉa tới hắn, gật đầu lấy lệ.

Cung Phi Vũ tâm run lên, bảo bối nhà mình thật là quyến rũ! Rất khó khống chế tâm tình! Vì thế hắn đành cam chịu cúi xuống hôn Tiểu lam một cái thật mạnh, trước khi Tiểu Lam nổi giận nhanh chóng rời đi.

“Đại ca ca thật đáng ghét, nói làm bầm.”

Quản lý Đức ngồi trên sofa uống nước lạnh bình ổn tâm tình nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn thấy Cung Phi Vũ mặt không chút thay đổi, trầm nghĩ, lão bản đừng ngạc nhiên, ta đã hiểu rõ bản chất của ngài.

“Kêu Hứa Dật ra đây.” Cung Phi Vũ ngồi xuống sofa phân phó.

Quản lý Đức đột nhiên hiểu ra, mặt khác của lão bản không phải dành cho mình! Thật bị ai, làm cấp dưới quản lý Đức phải nhận lệnh đứng lên đi đến phòng ngủ Hứa Dật, gõ gõ cửa la lớn: “Hứa Dật, lão bản muốn gặp cậu, đi ra nhanh lên! Không ra người đi mất đừng trách ta.”

Cung Phi Vũ:Tên gốc này.

Rất cục, khi quản lý Đức hô hơn 10 lần, Hứa Dật cũng mở cửa ra, thoát nhìn y đã trang điểm lại, ít nhất cả người trông có *** thần hơn.

“Đi thôi.” Y thần nhiên nói, dẫn đầu tiến về phía trước.

Cung Phi Vũ nâng mắt nhìn y, một chữ cũng không nói.

Hứa Dật trong lòng thật ra đang rất mơ hồ, hắn vẫn luôn như vậy luôn cao cao tại thượng, nhưng lại vô cùng lạnh lùng.

“lão bản thật xin lỗi.” Hứa Dật cúi đầu thật sâu nói.

“Ta đến nơi này không phải để nghe người giải thích, ngồi đi.”

“Cám ơn lão bản.” Hứa Dật thụ sủng nhược kinh, y không nghĩ tới hắn có thể hảo hảo cùng mình nói chuyện.

“buổi tối ta tổ chức họp báo người nhất định phải có mặt, lúc này muốn từ chối cũng không được, ảnh chụp này đã duocdj chứng minh là không có sự nhúng tay của PS, cho nên phải làm như thế nào, người hắn là đã hiểu.” Cung Phi Vũ thần nhiên nói.

“ta nhất định sẽ không liên lụy tới ngài, dù có phải rời khỏi giới giải trí cũng không.” Hứa Dật thấp giọng nhưng vô cùng nghiêm túc nói, đều là lỗi của y, y không nên khi không chiếm được tình yêu của lão bản lại đi bao dưỡng một tên ngư lang có diện mạo giống hắn, còn bị paparazi chụp được.

“Buổi tối 7 giờ, đến sớm nửa tiếng, không cho phép mắc sai lầm.” Cung Phi Vũ đứng lên lạnh lùng nói.

“Được.” Hứa Dật cúi đầu, giấu đi biểu tình mất mát trên mặt.

Nghe được tiếng bước chân của Cung Phi Vũ, là đi đến nhà bếp, Hứa Dật tò mò ngẩng đầu lên nhìn ở phía sau.

Một lát sau, tiếng bước chân của Cung Phi Vũ lại vang lên, đồng thời còn có tiếng nói chuyện của trẻ con.

Vẫn bảo trì trầm mặc, quản lý Đức lo lắng nhìn về phía Hứa Dật.

Tiểu Lam ăn đến no căng bụng, bởi vì ăn qua nhanh, ăn xong liền bị nấc, cực kỳ khó chịu. Cung Phi Vũ đi đến nhà bếp nhìn thấy bảo bối nhà mình bị nấc, hai mắt đỏ ửng, biểu tình thật ủy khuất.

Hắn đỡ khóc đỡ cười đem nước đến uy cậu uống từng ngụm, bàn tay to nhẹ vỗ sau lưng.

“Nấc.” Tiểu Lam hai mắt hồng hồng ngẩng đầu nói: “Vô ích, nấc.”

Nhìn thấy bảo bối khó chịu hắn cũng sốt ruột, bình thường hắn ăn cơm cũng không bị nấc, không tìm ra được biện pháp liền vội ôm lấy Tiểu lam bước nhanh ra ngoài.

“Thật khó chịu, nấc, không cần, nấc.”

Hứa Dật ngờ ngạc nhìn Tiểu Lam đang được Cung Phi Vũ ôm trong lòng, Vũ thế nhưng ôm người khác?

“Có biện pháp ngăn chặn cơn nấc không?”

Quản lý Đức nhìn thấy cậu bé mình thích khó chịu, vội vàng rót chén nước đưa cho cậu.

“Vô ích, nấc.”

“Ngậm nước vào miệng ngồi xổm trên mặt đất, lập tức sẽ hết nấc.” Lấy lại *** thân Hứa Dật giễu cợt, bất luận Vũ lựa chọn ở cùng với ai, mình cũng không có tư cách nói, không phải sao? Huống hồ cậu be phần nộn này đáng yêu như vậy, y nhìn còn thấy thích. dammy9694.wordpress.com

Cung PHI Vũ hoài nghi nhìn y một cái, nhưng vẫn cầm lấy nước Đức đưa, cẩn thận dứt cho cậu sau đó để cậu ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lam ngoan, ngồi chồm hổm một lúc sẽ không sao.”

Lời vừa nói ra, mấy người vẫn không thể tin ngẩng người, nguyên lai lão bản bình thường lạnh lùng cũng có lúc ôn nhu.

Không nghĩ tới phương pháp chưa từng nghe này lại dùng được, ngồi chồm hổm trong chốc lát Tiểu lam phát hiện cậu không còn bị nấc, vui sướng đứng dậy, nhảy bổ vào lòng Cung Phi Vũ cọ cọ.

Rồi sau đó xoay người nhìn về phía s Hứa Dật, ngoan ngoãn nói lời cảm tạ, bắt qua anhmatws tò mò nhìn mình của anh trai này là sao đây.

“Đi thôi.” Cung PHI Vũ dắt tay Tiểu Lam, chậm rãi đi ra.

“Nhưng mà, anh còn chưa ăn cơm trưa.” Tiểu Lam lôi kéo tay hắn nói.

Tâm Hứa Dật run lên, có phải là không muốn ăn cơm y nấu không?

“Anh không đói, đi thôi.”

“Vâng.”

Lo lắng Tiểu Lam đến công ty sẽ nhàm chán, nên Cung Phi Vũ chuẩn bị đem cậu đuổi về nhà, Tiểu Lam khoog có phản đối, bởi vì một mình đọc sách thật sự rất chán, ở nhà có thể xem phim hoạt hình.

Ở nhà chơi với Tiểu Lam 2 tiếng, Cung Phi Vũ liền chuẩn bị ra ngoài.

“Đợi lát nữa sẽ có người đem sách đến, em ở nhà xem có hiểu hay không.” Tiểu Lam ở độ tuổi này nhất định phải đến trường, nhưng hắn lo lắng cậu mất trí nhớ, cho nên Cung Phi Vũ đã kêu cấp dưới mua toàn bộ sách giáo khoa tiểu học, cho Tiểu lam đọc trước.

“Đa, được.”

“Giờ lắm, em ngủ đi.” Cung Phi Vũ đắp chăn cho cậu sau đó xoay người rời đi.

Buổi chiều 5 giờ, Hoàn Vũ cử hành họp báo tại một khách sạn lớn, chỗ họp báo đã chật kín người, tuy rằng cách giờ họp báo còn đến 2 tiếng, nhưng mỗi công ty truyền thông đều phái người tới sớm, chuẩn bị chiếm vị trí phía trước.

Nhưng cơ hồ mỗi công ty truyền thông đều lo lắng như vậy, cho nên cảnh tượng ở hiện trường càng không thể tưởng tượng, ai kêu sự kiện này tất cả nhân vật chính đều là những người có tiếng tăm, địa vị.

Quản lý khách sạn nhìn thấy nhiều người như vậy liền cảm thấy hoảng sợ, kiên trì gọi điện thoại cho Cung Phi Vũ cùng trợ lý của hắn, người nọ không biết Lăng Việt lúc này đang ngồi trên máy bay đi đến Châu Phi, bên kia không liên lạc được, người nọ bất đắc dĩ thay đổi người khác, gọi cho trợ lý Đường.

“Xin chào, văn phòng tổng tài xin nghe.” Âm thanh ngọt ngào vang lên.

“Trợ lý Đường, tôi là quản lý của khách sạn Tử Vi, hiện tại tất cả các phóng viên đều có mặt, có nên cử hành họp báo sớm một chút.

“À, nguyên lai là anh Bạch Ca quản lý.” Đường Ngư Ngư ý vị thâm trường nói.

Bạch Ca bất đắc dĩ, có phải là mang theo bạn trai đi dạo phố bị àng phát hiện không? Lão bản còn bị phát hiện, nằng có thể buông tha cho mình hay không?

Ngoài dự kiến của bạch ca, trợ lý Đường không có trêu chọc y, mà xuất ra mệnh lệnh của tổng tài, nghiêm trang nói: “Tổng tài nói, thời gian không thay đổi.”

“Nhưng mà, quản lý bạch, anh có thể cho bọn họ tiến vào phòng họp.” Đường Ngư Ngư nói tiếp.

“Tốt quá, đây là tổng tài phân phó ư?”

“Chứ không lẽ là bạn trai người phân phó?” Đường Ngự Ngự trở mình xem thường nói.

bạch Ca bị phần ngắt điện thoại, có thể không nhắc đến chuyện này được không! Còn có thể khoái trá nói đùa như vậy?

Khoảng 6 giờ 30 phút, nhân viên công tác liên tục vào bàn, đèn máy ảnh không ngừng chớp nháy.

Thời điểm đồng hồ điểm 7 giờ 50 phút, Cung Phi Vũ cùng Hứa Dật dưới sự bảo vệ của bảo tiêu rút cuộc cũng xuất hiện ở đại sảnh, nhất thời một loạt máy ảnh hướng vào.

“Các vị thỉnh yên lặng, thời gian vừa đến họp báo liền bắt đầu.”

Cung Phi Vũ ngồi mặt không chút thay đổi, Tiểu Lam lúc này hẳn là đang ăn cơm!

Đến 7 giờ, buổi nói chuyện liên chính thức bắt đầu.

“Bởi vì phóng viên quá nhiều, cho nên mỗi vị phóng viên chỉ có thể hỏi 1 câu, các vị nên nghĩ kỹ trước khi hỏi.”

“Xin hỏi Hứa Dật tiên sinh có phải là đồng tính không?” Một vị phóng viên đứng lên giơ microphone hỏi.

“Phải.” Hứa Dật mỉm cười thản nhiên đáp.

Lời vừa nói ra, mọi người liền ồ lên, tuy rằng trong lòng sớm đã có đáp án, nhưng nghe chính miệng nói ra vẫn cảm thấy khiếp sợ.

“Xin hỏi Cung tổng cùng Hứa Dật tiên sinh là quan hệ yêu đương phải không?” Lại một người đứng lên hỏi.

“Không phải.” Hứa Dật vẫn duy trì mỉm cười, thản nhiên nói.

Tên phóng viên kia dĩ nhiên là không tin, định mở miệng hỏi tiếp.

“Vị phóng viên bằng hữu này, mỗi người chỉ có thể hỏi 1 câu.” Đường Ngự Ngự thấy thế mở miệng nhắc nhở.

Người nọ cảm giận ngồi xuống, trả lời như vậy làm sao viết đầu đề?

“Xin hỏi tại sao Hứa Dật tiên sinh lại đi bao dưỡng một tên ngư lang.” Một nữ phóng viên đứng lên sắc bén hỏi. dammy9694.wordpress.com

“Bởi vì người đó lớn lên giống mỗi tình đầu của tôi.”

Lời vừa nói ra các phóng viên liền vội vàng ghi lại, nhất định phải tìm cho ra tên ngư lang kia.

Cung Phi Vũ phục hồi *** thần, vừa vặn nghe câu đó, thần sắc phức tạp nhìn về Hứa Dật, tên ngư lang kia sớm đã bị hắn tổng ra khỏi B thị, nhưng câu nói của thủ hạ một chữ hắn cũng không quên.

“Lão Đại, nhìn sao cũng thấy tên tiểu tử này lớn lên có chút giống ngài? Chẳng lẽ là ta rất sùng bái lão đại sao?”

Mối tình đầu sao?

Họp báo giảng co 3 giờ, ở cuối buổi, cung phi vũ mở microphone, lần đầu tiên mở miệng thản nhiên nói: “Mỗi người trong cuộc đời đều có người mình thích, ta thích người, người thích hắn, mà người Hứa Dật thích trùng hợp là nam thôi, đồng tính luyến ái cũng không đáng sợ như các vị nghĩ, cho nên mong các vị có thể khoan dung một chút.”

Lời vừa nói ra, cả hiện trường trong chốc lát một mảnh yên lặng, ngĩ thâm, Hứa Dật không hổ danh là đại ảnh đế, đã như vậy còn được tổng tài Hoàn Vũ bảo vệ, bất quá có không ít người vẫn kiên trì tin rằng hai người có gian tình.

Nhưng mặc kệ thế nào, hội nghị đã xong, nếu bọn họ còn tiếp tục phỏng vấn thì lời nói của Hoàn Vũ sẽ không còn tốt như vậy.

“Cho người nghỉ ngơi một ngài, ngài một quay trở lại làm việc bình thường.” Cung Phi Vũ lạnh giọng phân phó sau đó ngồi vào trong xe.

Xe chạy rất nhanh lưu lại Hứa Dật mơ hồ ở phía sau “Là vội vàng đi gặp Tiểu Lam sao?” Y thấp giọng lầm bầm.

Tối nay có người vui, có người buồn, nhưng cảnh đêm của B thị vĩnh viễn vẫn như vậy.

11. Chương 11: Thử

Về đến nhà đã gần 11 giờ, nghe được tiếng xe, má Trương vội vàng ra đón.

“Tiểu Lam đã ngủ chưa?”

“Tiểu lam đang xem sách, đúng lúc tiểu thiếu gia gọi đến đây, hai người tâm sự thật lâu, Tiểu Lam thiếu gia rất vui.”

Cung Phi Dương? Vội vàng lại đem tên này quên mất. Nếu không hạn chế hai người này tiếp xúc, Cung Phi Vũ thật sự lo lắng chỉ số thông minh của Tiểu Lam bị ảnh hưởng.

“Dạ, má Trương cũng đi ngủ đi!” Cung Phi Vũ thản nhiên vuốt cằm chạy thật nhanh lên lầu.

Đẩy cửa phòng ra, án trắng chiếu rọi xuống dung nhan đang nhu thuận ngủ của Tiểu Lam, làm cho người ta có cảm giác tim đập nhanh. Cung Phi Vũ rất nhanh chạy vào phòng tắm tẩy sạch, để cánh tay duỗi ra, ôm cả người Tiểu Lam vào trong lòng ngực, nhất thời, một loại cảm giác mang tên hạnh phúc tràn đầy đầu.

Cung Phi Vũ khoá miệng nâng lên thản nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán Tiểu Lam một nụ hôn, thấp giọng nói: “Tiểu tử, đây là hôn chúc ngủ ngon.”

Sáng hôm sau, tất cả các toà soạn đều để chỗ đầu đề đăng hôm qua Hoàn Vũ cử hành hợp báo, có rất nhiều fan cuồng không chấp nhận được idol của mình biến thành đồng tính luyến ái, từ một fan chuyển thành anti fan. Nhưng phần lớn các fan vẫn chấp nhận tỏ vẻ bất kì thế nào, bọn họ vẫn ủng hộ Hứa Dật.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi qua các kẽ lá, xuyên thấu mọi vật, từng đợt từng đợt chiếu xuống địa cầu.

“Sớm an, bảo bối.”

“Sớm an, đại ca ca.” Tiểu Lam xoa xoa mắt mơ hồ nhìn Cung Phi Vũ ngoan ngoãn nói.

“Rời giường.”

“Dạ, được.”

Một lớn một nhỏ trước sau xuống giường rửa mặt, lại cùng nhau xuống lầu ăn sáng, Cung Phi Vũ theo thói quen vừa ăn sáng vừa xem báo, hôm nay cũng như thế.

“Đây là anh trai hôm qua.” Tiểu Lam chỉ vào Hứa Dật trên ảnh bìa hồ lớn.

Cung Phi Vũ nghe xưng hô như thế, bất mãn khẽ nhíu mày, tại sao lại xưng hô với mình như vậy thì ra với ai cũng có thể kêu anh trai, hẳn không phải sẽ rất mệt sao?

“Đại ca ca?” Tiểu Lam thấy Cung Phi Vũ không để ý đến mình, nghi hoặc kêu.

“Tiểu Lam, tại sao lại gọi anh là đại ca ca.?”

“Anh hai nói phải gọi như vậy.” Tiểu Lam nghiêm trang nói.

À! Lại là Cung Phi Dương thẳng nhóc này.

“Đổi cách gọi.”

“Tại sao?” Đại ca ca không phải rất êm tai sao? Sao phải đổi? Tiểu Lam tỏ vẻ không hiểu.

Cung Phi Vũ sau 1 hồi suy nghĩ trầm giọng nói: “Nếu đem anh đổi thành anh trai trên bìa tạp chí Tiểu Lam chịu không?”

“Không.”

Cung Phi Vũ cười vui vẻ, dụ hoặc nói: “Sao lại không được, anh có gì đặc biệt sao?”

“À, chính là đổi thành cái gì mới tốt?” Tiểu Lam suy tư. dammy9694.wordpress.com

Lão công, thân ái,, Sweetheart và vân vân, đều có thể a!

“Vậy kêu đại Boss đi.” Tiểu Lam vỗ tay nhỏ bé nhiệt tình nói.

Cung Phi Vũ đang cười cứng đờ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây cũng là do Cung Phi Dương dạy em?”

“Dạ.” Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu, không một chút do dự đem Cung Phi Dương đang ở A thị bán đứng.

“Lại đổi.”

“Tại sao?” Đề nghị tốt của mình lại bị phủ nhận, Tiểu Lam mất hứng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn bất mãn kháng nghị.

“Thiếu gia lại bắt nạt Tiểu Lam thiếu gia?” Ma Trương đi ngang qua mỉm cười nói.

Cung Phi Vũ:...Trời ạ! Ta khi nào thì khi dễ em ấy! Bản thân ta còn không nỡ đây này!

Tiểu Lam liền mãnh liệt gật đầu, hoàn toàn bỏ qua sắc mặt của Cung Phi Vũ.

“Được rồi! Đại BOSS thì đại BOSS!” Ít nhất không giống người thường là được! Cung phi vũ đối với sự lamd nững của Tiểu Lam, không có tiết tháo liền thỏa hiệp.

Ăn xong bữa sáng, Cung Phi Vũ ôm Tiểu Lam ngồi trên sofa, tùy tiện lấy một quyển sách giáo khoa ngữ văn, lướt đọc, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt ngập nước của Tiểu Lam đang mở to nhìn mình đầy ngưỡng mộ.

Lần đầu tiên bị nhìn như vậy, Cung Phi Vũ có chút xấu hổ, khụ khụ nói: “Làm sao vậy?”

“Đại Boss xem sách này có hiểu không?”

“Hiểu.” Cung Phi Vũ vẻ mặt không rõ cho nên gật đầu, làm sao vậy? Sách này rất khó hiểu sao? Xung hô như vậy thật đúng là quỷ dị.

“Oa, thật lợi hại, Tiểu Lam xem một chữ cũng không hiểu.”

“Vậy quyển này xem có hiểu không.” Cung Phi Vũ đưa quyển ngữ bản lớp 4, nhú mày hỏi.

Tiểu Lam lắc lắc đầu.

“Quyển lớp 3.”

Tiểu Lam tiếp tục lắc đầu.

“Còn quyển này.”

Cung Phi Vũ còn chưa nói xong, Tiểu Lam liền vội vàng nhào tới, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, âm thanh buồn mang theo tiếng nức nở nói: “Tiểu lam đều xem không hiểu, đại BOSS có thể đừng ghét bỏ Tiểu Lam không.”

Đều xem không hiểu? Tiểu tử kia này xem ra mất trí nhớ thật nghiêm trọng! Xem ra mình nên gọi Kiệt qua đây kiểm tra một chút.

“Sẽ không, anh sẽ không ghét bỏ Tiểu Lam đâu.” Cung phi vũ khóe miệng mím lại hơn nữa nói 1 câu “Tiểu Lam, hay là em tiếp tục gọi anh là đại ca đi!”

“Đại ca ca quả nhiên là tốt nhất.” Tiểu Lam tốc độ rất nhanh bò lên trên người Cung Phi Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn không có một chút thương tâm nào cả? Cậu ngọt ngào cười, ngĩ thâm, biện pháp của anh hai quả nhiên không tồi, đại ca ca nghe xong không có ghét bỏ mình.

“À, Tiểu Lam còn nhớ rõ mình bao nhiêu tuổi không?” Cung Phi Vũ có chút đau đầu, bảo bối đáng yêu như thế làm sao mình nhịn được.

“11 tuổi.” Tiểu Lam nghĩ ngợi đáp.

11 tuổi nguyên bản là học lớp 5, theo tình huống này thì không thể đến trường, cho nên vẫn là mời gia sư đi. Nhưng lại nhớ đến trên mạng đang sôi sục vấn đề gia sư ngược đãi trẻ em, Cung Phi Vũ trong lòng không nhịn được lo lắng, mình không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Tiểu Lam, hẳn sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thôi tính sau đi! Dù sao Tiểu Lam cũng có hẳn nuôi, ” Tiểu Lam, hôm nay muốn ở nhà hay là theo anh tới công ty?”

“Ở nhà.” Hôm nay còn muốn xem cho hết phim hoạt hình, Tiểu Lam rất có chí khí nắm tay kiên quyết nói.

Cung Phi Vũ bật cười, sờ sờ đầu cậu, đứng lên nói: “Anh đi làm, em ở nhà ngoan ngoãn, có chuyện gì thì nói với má Trương.”

“Dạ.” Tiểu Lam không chút lưu luyến nhìn hẳn gật đầu, sau đó mở to đôi mắt trông mong nhìn hẳn.

“Biết rồi, trọn bộ mô hình ô tô.” Cung Phi Vũ sờ sờ cằm, một người sống như mình lại không đủ mị lực sao?

“Đại vca ca hẹn gặp lại, không uống công thương!” Tiểu Lam hướng hẳn vẫy tay, làm một cái hôn gió cười nói.

Cung Phi Vũ nhìn bộ dạng ngốc nghếch vui vẻ của cậu, một lần nữa ngồi xuống nghiêng thân mình hôn trộm một cái.

Tiểu lam hoảng sợ che cái miệng nhỏ nhắn, đầu nhanh chóng ngửa ra sau, bất mãn nói: “Đã hôn chào buổi sáng rồi.”

Cung Phi Vũ: ai nói chỉ có hôn buổi sáng? Nhưng sợ dọa sợ anh bạn nhỏ, hẳn hơi híp mắt, trầm giọng nói: “Tiểu Lam, cảm thấy không thoải mái sao?”

Tiểu Lam suy nghĩ sau đó lắc đầu: “Rất tốt.”

“Vậy tại sao không được, không cảm thấy không thoải mái sao lại cự tuyệt?”

Tiểu Lam cái hiểu cái không nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt mê mang, giống như quả thật là có chuyện như vậy, nhưng mà tại sao cậu lại thấy không được tự nhiên?

“Tốt lắm, đại ca ca phải đến công ty, em ngoan ngoãn ở nhà, không được chạy loạn.” Cung Phi Vũ biết mọi chuyện không thể cưỡng cầu qua nhanh, thấy Tiểu Lam do dự muốn hỏi liền nhanh chóng rút lui, đứng lên sờ đầu cậu, ôn nhu nói.

“Dạ.” Rõ ràng có chưa thoát khỏi những suy nghĩ của bản thân, Tiểu Lam có vẻ không có *** thần, không có hứng thú đối phó với thanh âm phía sau lại một lần nữa rơi vào suy tư.

Vì thế trong khoảng thời gian kế tiếp đồng chí Tiểu Lam tiếp tục kéo cảm tự hỏi vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn đầy nghiêm túc.

Cùng đại ca ca hôn nhẹ mình không cảm thấy không thoải mái, bất đồng lại cảm thấy thoải mái, chính là tại sao mình lại không thích?

“Tiểu Lam, có điện thoại của tiểu thiếu gia.” Má Trương rướn người kêu.

“Dạ.” Anh hai gọi, Tiểu Lam vội vàng đứng dậy chạy đến phòng cách vách nghe điện thoại. dammy9694.wordpress.com

“Này, Tiểu Lam có sao không? Sao lại lâu như vậy? Em đang làm gì?” Bên kia Cung Phi Dương tùy tiện hỏi.

“Anh hai, em xin lỗi, vừa rồi em đang suy nghĩ.” Bạn nhoe nghiêm túc nói.

“Phốc, suy nghĩ cái gì, em nghĩ cái gì, nói cho anh nghe xem.”

Đúng rồi! Anh hai thông minh như vậy, nhất định có thể trả lời thắc mắc của mình, Tiểu Lam vui vẻ gật đầu, mình thật là thông minh.

Vì thế cậu thành thành thật thật nói không sai một chữ, đem tất cả các nghi vấn của mình nói ra.

Dứt lời, bên kia một mảnh yên tĩnh.

“Anh hai, anh hai, anh có đang nghe không?”

Cung Phi Dương hoàn hồn lại, vội lên tiếng trả lời, trong lòng khổ sở nghĩ, lòng hiếu kỳ hại chết con mèo! Nếu như bị đại ca biết được chính mình liên thẩm.

“Anh hai, anh nói xem tại sao?”

“À, cái này. Đây.” Vừa không thể phá hư kế hoạch của đại ca, lại không thể để Tiểu Lam tiếp tục bị sờ sảng. Cho nên nói, mình tại sao lại gọi cuộc điện thoại này.

Rốt cuộc sau n phút chờ đợi Cung Phi Dương, Tiểu Lam đỏ mặt miệng mất hứng, “Rốt cuộc là tại sao? Anh hai không phải là anh không biết đi..!”

“Nói giỡn, có cái gì mà anh không biết, này nhé! Đây chính là bởi vì em then thùng!” Cung Phi Dương đầu óc nhanh chóng hoạt động, đúng lúc quơ được một cái ý tưởng nói ra.

“Then thùng! Thì ra là do em then thùng?”

“Phải, phải, chính là như vậy.” Cung Phi Dương đắc ý gật gù đầu, giây tiếp theo nghe được âm thanh ‘đô đô đô’ thanh, vẻ mặt không thể tin, mình bị Tiểu Lam ngắt điện thoại? Đây không khoa học.

Mà lúc này trong văn phòng tổng tài, Cung Phi Vũ đang nghe Đường Ngự Ngự báo cáo lịch trình.

“Buổi chiều, có một buổi tiệc cùng tổng giám đốc Tinh Tế....Buổi tối 8 giờ, sinh nhật thiên kim Diệp thị trưởng.”

“Buổi tối?”

“Có cần giuos ngài từ chối không?” Đường Ngự Ngự lập tức hỏi.

“Không cần.” Làm cho tiểu tử kia lo lắng cũng tốt, Cung Phi Vũ lo lắng nói.

“Kia.”

“Cô đi với tôi.”

“A! Tôi.”

“Như thế nào. Cô không muốn.”

“Không, không, tôi rất sẵn lòng.”

“Vậy cô có thể ra ngoài.” Cung Phi Vũ mở văn kiện trên bàn ra, thản nhiên nói.

“Dạ, phải.” Đường Ngự Ngự vui rạo rực ôm lịch trình trên tay biểu tình lằng lằng rời khỏi, tổng tài thể nhưng tuyển ta làm bạn gái, có phải hay không rất hâm mộ, ha ha ha.

Gọi điện thoại cho ma Trương phân phó một chút, Cung Phi Vũ vẻ mặt khó lường treo điện thoại, hẳn thực chờ mong phản ứng của tiểu tử kia.

Buổi chiều 5 giờ, đến giờ tan tầm,, đường ngự ngự cấp vội vàng thu thập đồ vật này nọ, bởi vì tổng tài đại nhân nói muốn dẫn cô đi mua lễ phục, loại cảm giác này quả thực không thể diễn tả bằng lời.

“Đẹp không?” Đường Ngự Ngự phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, nhìn thấy Cung Phi Vũ một thân tây trang suât khí, cao quý lạnh diễm cùng với gương mặt lạnh lùng.

Quả thật không thể đẹp hơn, Boss người chính là idol của ta. Đây là ý tưởng lúc này của cô.

“Tốt lắm, tốt lắm, Boss chúng ta đi thôi!” Đắc ý nhìn thoáng qua nữ bán hàng, Đường Ngự Ngự mặt hưng phấn cao hứng nói.

“Được, đi thôi!” Cung Phi Vũ không phải không thấy được hành động mờ ám của cô, nhưng lại không có hứng thú đi quần, chân thon dài thẳng tắp bước đi, Đường Ngự Ngự nắm váy đuổi theo.

“Hừ, xem Đường Ngự Ngự đắc ý như vậy.”

“Hừ, lần đầu tiên hi vọng trợ lý Lang mau trở về.”

.....

6 giờ, Tiểu Lam đứng giờ phim hoạt hình tạm dừng sôi nổi xuống lầu ăn cơm.

” A, đại ca ca chưa về nữa hả?” Nhìn quanh bốn phía không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Tiểu Lam nhất thời cảm thấy trong lòng không vui nhỏ giọng thầm nói.

“Tiểu Lam xuống rồi à! Lập tức có thể ăn cơm.” Má Trương cười nói.

“Dạ.” Trong lòng rất muốn hỏi tại sao đại ca ca chưa về, nhưng Tiểu Lam không có mở miệng, có lẽ bởi vì thẹn thùng đi! Cậu ngoan ngoãn ngồi trên ghế, mắt to lại gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa, đại ca ca hẳn là có chuyện gì quan trọng nên chưa về!

“Sao vậy? Ăn cơm.”

Cuối cùng vẫn là không nhịn được, mở miệng hỏi:” Má Trương, đại ca ca sao còn chưa về.”

“À, đại thiếu gia a! Ta quên mất, đại thiếu gia dặn dò nói hẳn phải tham gia một buổi tiệc tối, bảo chúng ta không cần chờ hẳn.”

“Tiệc tối.”

“Ừ, đại thiếu gia quan hệ rộng rãi, ngay cả sinh nhật của thiên kim thị trưởng cũng mời cậu ấy.” Gương mặt già nua của má Trương tràn đầy tự hào, không có chú ý đến sắc mặt Tiểu Lam trở nên tái nhợt.
dammy9694.wordpress.com

“Dạ, con biết.” Thân sắc cô đơn nhìn cơm trong bát, ngay cả tôm hùm yêu thích cũng không ăn.

Má Trương dọn đồ ăn sau đó trở về phòng.

Tiểu Lam cảm thấy trong lòng khó chịu, mũi chua xót, nước mắt liền ‘ xoạch xoạch ’ rơi xuống, cậu đè lên chỗ trái tim, vì cái gì, nơi này khó chịu như vậy?

12. Chương 12: Hiểu Ra

Lúc Cung Phi Vũ về nhà đã gần 10 giờ, hẳn nhanh chóng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ lui vào một góc giường, thân ảnh có vẻ vô cùng đơn độc, bất lực.

Cung Phi Vũ đau lòng nhẹ nhàng đến gần, đang muốn cẩn thận ôm lấy Tiểu Lam, ngay lúc ấy Tiểu Lam đột nhiên mở to mắt nhìn.

“Oa oa oa, đại ca ca, anh có phải là không cần Tiểu Lam không?” Tiểu Lam nhìn Cung Phi Vũ, nhớ nhung cùng uất ức trong lòng nhanh chóng trào ra, mau chóng ôm chặt thắt lưng hẳn, khóc lớn nói.

“Làm sao vậy? Có phải ó người bắt nạt em không?”

“Oa oa oa, em không cần mô hình vũ trụ, em không bao giờ....kén ăn nữa, đại ca ca đừng không thích Tiểu Lam.”

“Vậy còn em? Em có thích anh không?” Cung Phi Vũ tâm lộ bộ một chút, thản nhiên hỏi.

“Oa oa oa, em rất thích anh, anh cũng thích em.”

Cung Phi Vũ bật cười, tiểu tử này thật đơn thuần, hẳn vỗ vỗ đầu bảo bối, dụ dỗ nói: “Tốt lắm, đại ca ca đã biết, đừng khóc.”

Tiểu Lam ngẩng cao đầu, hai mắt đỏ bừng do khóc qua nhiều chớp chớp rồi nhắm lại, dùng sức đem đôi môi của mình in lên môi Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ ngây ngẩn cả người, khi phản ứng lại vội vàng đem Tiểu Lam đẩy ra, cười khổ nói: ” Em không cần như vậy, không như vậy đại ca ca cũng sẽ không không để ý tới em.”

“Không phải, không phải như vậy.” Tiểu Lam từ từ nhắm hai mắt hô to.

Nụ cười dần dần biến mất trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cung Phi Vũ.

“Là em tự nguyện.” Tiểu Lam đỏ mặt, bộ dáng bất chấp tất cả la lớn.

Cung Phi Vũ khoé miệng giơ lên tươi cười, đứa nhỏ này có phải cảm thấy không an toàn hay không? Bất quá để cậu hiểu lầm như vậy cũng tốt, hẳn cũng không thấy mệt.

Nhớ đến ban sáng người đại diện Đức tìm mình nói chuyện, Cung Phi Vũ nghĩ nghĩ một lúc hỏi: “Tiểu Lam, đại ca ca hỏi em, em có muốn làm diễn viên không?”

Vốn tưởng rằng đại ca ca trở lại giống như ngày hôm qua, Tiểu Lam không dám mở mắt ra, nghe được câu hỏi của Cung Phi Vũ, cậu từ từ mở mắt ra, nghi hoặc nhìn về phía hắn, nói: “Diễn viên là cái gì?”

” Chính là những người trong TV đó.”

“Nghĩ lại thì cũng muốn.” Cậu gật đầu thật mạnh.

Cung Phi Vũ trầm mặt, hẳn không nghĩ tới việc cho cậu tiến vào giới giải trí, vừa không tốt, lại không có không gian riêng tư. Chính là quản lí Đức nói, cũng chẳng biết cậu ta đang nghĩ cái gì? Quản lí Đức lần đầu tiên tranh luận trước cái nhìn lạnh lùng của Boss. dammy9694.wordpress.com

“Quyết định rồi không thể hối hận.”

“Tại sao lại hối hận?” Cậu khó hiểu nhìn hắn, đại ca ca hôm nay thật kỳ lạ. Đương nhiên cậu không thể nào biết được Cung Phi Vũ nguyên bản là muốn nuôi dưỡng cậu ở nhà.

“Tắm rửa đi rồi đi ngủ! Ngày mai theo anh đến công ty.” Cung Phi Vũ vỗ vỗ đầu của cậu, đứng dậy ra khỏi phòng, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, quay đầu lại nhìn, thản nhiên nói 1 câu: “Mô hình cũng sắp đến rồi, lát nữa sẽ có người đem đến đây.”

“Đại ca ca, anh muốn đi đâu?” Tiểu Lam phản ứng lại nhanh chóng đứng dậy xuống giường.

“Đi rửa mặt, anh còn có việc, em đi ngủ trước đi.” Dứt lời hắn không nhìn đến biểu tình của Tiểu Lam đóng cửa lại.

Tiểu Lam ôm tâm tình buồn bực hốc mắt hồng hồng, ỷ khuất méu máo, đây có phải là thất sủng không? Chẳng lẽ đại ca ca đã biết bí mật của mình.

Mà lúc này Cung Phi Vũ đang ở trong thư phòng, khuôn mặt lạnh lùng, thuần thực đăng nhập tài khoản trên thiên nhai, post một bài.

Ta gọi là tổng tài (lâu chủ): Cảm giác tiểu hài tử do chính mình nuôi lớn đang chậm rãi rời xa mình, tâm tình đầy mất mát.

1L ta là thái dương: lâu chủ suy nghĩ như thế nào???

2L hoàng qua ăn ngon không: vậy đừng thả hắn đi! Nhốt lại và vân vân cũng có thể yêu!!

3L nữ vương đại nhân: là tiểu thụ bé nhỏ, lâu chủ mau đẩy nhanh tốc độ...

4L người qua đường: lâu trên mau nhặt não về?

5L nữ vương đại nhân hồi phục người qua đường: người một cái người qua đường xem náo nhiệt gì, biến sang một bên..

6L tiểu con bướm: kỳ thật ta cũng có loại cảm giác này , chẳng lẽ là ta xem qua nhiều tiểu thuyết đam mỹ??

7L hoàng qua ăn ngon không: lâu chủ đâu? Lâu chủ đâu rồi?

8L người qua đường: một đám hủ nữ, có bệnh.

9L ta là thái dương: ngạch, huynh đệ người nói rõ ràng, hủ nữ thì sao? Người e ngại như vậy là ý gì???

.....

Nhìn cảnh đêm Cung Phi Vũ thấy tâm tình tốt lên một chút liền một lần nữa mở bài post của mình lên, không nói gì phát hiện chính mình tự kỷ bài đăng đã thành cái dạng gì.

200L bảo ta tổng tài (lâu chủ): không cần làm loạn, ta chính là đem cậu ấy nuôi dưỡng.

201L nữ vương đại nhân: Wase, cảm giác đây là một vị tổng tài tài giỏi, mắt lấp lánh..

202L tiểu con bướm: đúng vậy, lâu chủ sẽ không thật là tổng tài đi!

203L tiết tháo ở đâu, chỗ nào: cầu quả chiếu.. Dưới lầu xếp hàng hình.

204L cầu ta a cầu ta a: cầu quả chiếu.. Dưới lầu xếp hàng hình.

205L ta là thái dương: cầu quả chiếu.. Dưới lầu xếp hàng hình.

205L hoàng qua ăn ngon không: cầu quả chiếu.. Dưới lầu xếp hàng hình.

.....

300L tây tử: nhược nhược hỏi một câu, chẳng lẽ theo ta phát hiện lâu chủ đã muốn thừa nhận kia tiểu hải tử là tiểu thụ sao? dammy9694.wordpress.com

301L nữ vương đại nhân: thế nhưng loạn đội hình, bắt quá tha thứ cho người, lâu chủ, mau trưng ra ảnh chụp?

302L tây tử: được?

303L ta là thái dương: được?

.....

450L tiết tháo ở đâu, chỗ nào: lâu chủ không tiết tháo.

Quả nhiên không thể trông cậy vào đám hủ nữ này, Cung Phi Vũ đóng máy tính, chuẩn bị đi ngủ.

Mặc dù đồng ý cho cậu tiến vào giới giải trí, nhưng mọi việc tiếp theo không phải do chính mình quyết định sao? Cậu không thích Lang Việt, vậy thì để Lăng Việt làm người đại diện đi. Cung Phi Vũ gian xảo quyết định.

Sáng sớm hôm sau, Cung Phi Vũ thức dậy đúng giờ sinh học, chờ thần trí ổn định tẩy rửa xong liền phát hiện, tiểu tử kia vậy mà đã ngồi chờ trên bàn cơm.

Kỳ thật trong lòng cậu suy nghĩ, đại ca ca nhất định là không hài lòng với mình, nếu như mình nghe lời, buổi sáng rời giường sớm, không kiêng ăn, không làm nũng,...

Tiểu Lam nghe được tiếng động, liền chạy đi ra ngoan ngoãn đứng ở một bên, tròn mắt nhìn về phía Cung Phi Vũ.

Cung Phi Vũ rất muốn tặng cho cậu nụ hôn buổi sáng, nhưng mà hắn không thể để bản thân mình bị cậu ghét bỏ, cho nên chỉ nhìn Tiểu Lam một cái sau đó bước đi thật nhanh vào phòng tắm.

Nhưng mà ở trong mắt Tiểu Lam, đại ca ca quả nhiên là tức giận, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cúi đầu quay trở lại bàn ăn, không tiếng động ngồi xuống.

Bưng thức ăn đi ra ma Trương nhìn thấy bộ dạng u buồn của cậu, không khỏi vui vẻ hỏi: “Tiểu Lam bị làm sao vậy? Cùng đại thiếu gia giậ dỗi à?”

Tiểu Lam nhìn má Trương 1 cái sau đó gật đầu.

Cái gì không biết, sở thích những thứ đáng yêu của đại thiếu gia làm sao mà bà không biết được, cho nên cái bộ dạng giậ dỗi không được tự nhiên như thế này 90% là do Tiểu Lam tự suy diễn.

Vậy nên để đại thiếu gia dễ dàng mang vợ về nhà, má Trương lo lắng nói: “Đại thiếu gia không phải là người dễ nổi giận? Tiểu Lam đã làm sai cái gì?”

Như trong dự kiến sắc mặt của cậu trở nên khó coi cực kỳ, má Trương vừa lòng nói tiếp: “Nhưng mà Tiểu Lam cứ yên tâm, đại thiếu gia thương con như vậy sẽ không tức giận lâu đâu.”

Thật hay không? Đại ca ca thích mình thật sao? Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Lam nhiễm một tầng ửng đỏ. dammy9694.wordpress.com

“Nhưng mà, con nghĩ đại ca ca không khỏi tức giận nhanh như vậy đâu, má Trương thấy con làm thế nào mới tốt?”

Má Trương: mẹ là đang chờ câu này của con!

“Con nghĩ lại xem, đại thiếu gia bình thường thích cùng con làm gì, sau đó con chủ động làm là được.

Đại ca ca thích cậu làm cái gì? Không phải là thích cùng cậu hôn nhẹ sao? Khuôn mặt cậu nhất thời đỏ hoàn toàn, cúi đầu không nói.

Má Trương cũng không nói nhiều lắm, vừa lòng quay trở về phòng bếp.

Cung Phi Vũ như bình thường đi xuống lầu, cầm lấy tờ báo nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng lên của Tiểu Lam, nghi ngờ buông tờ báo xuống hỏi: “Tiểu Lam mặt của em sao lại đỏ như vậy.” “Không phải là bị cảm rồi chứ!”

Tiểu Lam không dám ngẩng đầu, đem cả khuôn mặt vùi vào trong bát, cậu nhỏ giọng đáp: “Em không sao.”

Cung Phi Vũ không hờn không giận nhíu mày, sao lại không có việc gì. Hắn vừa muốn đứng dậy, liền nhìn thấy má Trươngw nháy mắt, nhất thời hiểu ra, không khỏi đỏ khốc đỏ cười, má Trương thật nòn nóng.

Hắn lắc đầu lại một lần nữa cầm lấy tờ báo, khoé miệng khẽ cong lên, cho nên, em ấy là đang then thùng?

“Tiểu Lam, em có phải đã quên cái gì rồi hay không?” Cung Phi Vũ cười từ tốn nhìn về phía cậu hỏi.

Tiểu Lam thân mình run lên, đã quên hôn chào buổi sáng? Tại sao có thể quên? Cậu vẫn nhớ rất kỹ! Chính là không hiểu tại sao lại có cảm giác không tốt, cậu cùng hắn hôn nhẹ, tim sẽ đập rất nhanh.

Cung Phi Vũ cũng không nhiều lời, yên lặng chờ cậu nghĩ thông suốt.

Rốt cuộc, cậu xoay qua xoay lại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười nôi khoé miệng hắn, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều.

Vươn cánh tay nhỏ bé đặt lên trên vai hắn, thân thể chậm rãi nhích lại gần, vẻ mặt nghiêm túc đem đôi môi mềm mại của mình dăng tặng cho hắn.

Một lúc sau, khôi phục thần trí.

Trong lúc đó, Cung Phi Vũ không hề nhúc nhích.

“Em cùng anh sẽ bên nhau trọn đời.” Ngay lúc hai đôi môi chạm vào nhau, cậu đã hiểu được trong thâm tâm mình muons cái gì, đây có lẽ chính là tình yêu mà mẫu hậu từng nói!

13. Chương 13: Quyết Định Tiến Vào Giới Giải Trí

Đối với lời hứa hẹn bất thành linh của cậu, Cung Phi Vũ có chút được sủng mà lo.

Hắn đề lại bả vai của cậu, nghiêm túc hỏi: ” Em có biết muốn cùng một người bên nhau trọn đời là có ý gì không?”

“Tất nhiên là em biết.” Tiểu Lam vô cùng bất mãn vì bị xem thường, bĩu môi hô lớn.

Con người xinh đẹp trong trẻo của Cung Phi Vũ bỗng chốc trở nên lạnh lùng u ám, hắn đề thấp giọng, hỏi: “Vậy em nói xem ý của nó là như thế nào.”

Tiểu Lam then thùng, trốn tránh ánh mắt giống như dã thú của Cung Phi Vũ, ôn nhu trả lời: ” Là muốn thành hôn, phải...”

Còn chưa nói xong, liền bị nụ hôn kích động của Cung Phi Vũ nuốt vào trong, oa, cậu quả thật là hiểu được?

“Ân, em”

“Ngoan, nhắm mắt lại.” Lúc này Cung Phi Vũ đã hiểu rõ âm thanh trầm thấp tràn ngập ôn nhu, ngữ khí vừa gạt làm cho cậu đỏ ửng cả khuôn mặt.

“Nhưng mà, em, ân ân.” Tiểu Lam bất mãn giãy dụa, cậu còn chưa có nói xong đâu!

Nửa tiếng sau, Cung Phi Vũ mặt mày hớn hở đi đến công ty.

“Chào, Boss.” Nữ nhân viên theo thói quen chào hỏi.

“Chào.” Cung Phi Vũ tâm tình tốt phá lệ chào lại một câu.

Nữ nhân viên không thể tin nhìn nhóm đồng sự, mở to mắt, không phải bà nghe nhầm chứ! Chắc chắn không phải đâu! dammy9694.wordpress.com

Vì thế.

“Chào, Boss.”

“Chào.”

“Wao, dĩ nhiên đây là thật.”

“Chào, Boss.”

“Chào.”

“Chào, Boss.”

“Chào.”

.....

“Chào boss.”

Rất cuộc ý thức được sự bất thường của đám nhân viên Boss lạnh lùng liếc mắt mỗi nhân viên đang hướng hẳn chào hỏi.

“Trở về làm việc.”

Mỗi nhân viên: a a a, tại sao lại đối với tôi như vậy...

Thấy Boss nhà mình đến, trợ lý Đường Ngư Ngư bật người đứng lên, ngọt ngào cười nói: “Chào Boss.”

“Ừ, gọi quản lý Đức lên đây.”

“Vâng.”

Nhìn thấy văn kiện trùng trùng điệp điệp trên bàn làm việc, Cung Phi Vũ cảm thấy đau đầu lấy tay đè nhẹ huyệt thái dương, đã lâu như vậy, hẳn vẫn không thể nào thích công việc này, lúc trước nhận lời là vì để chứng minh cho cha mẹ thấy hẳn là người có năng lực, nhưng mà bây giờ có thêm cậu, phải lo lắng thêm những chuyện về sau.

“Lão bản, ngài tìm tôi.” Quản lý Đức nơm nớp lo sợ gõ cửa, gõ một hồi, cảm thấy bản thân hôm qua rốt cuộc là nào tàn tới mức nào lại đi tranh cãi cùng ông chủ, mình còn phải lo cho cha mẹ nữa!

“Ừ, đến bãi đỗ xe dẫn Tiểu Lam lên đây, nếu người khác hỏi cậu cứ nói là người thân trong gia đình.” Cung Phi Vũ đem chìa khóa ném ra sau, lạnh giọng phân phó.

“hả?” Quản lý Đức không phản ứng, há hốc mồm nhìn về phía Cung Phi Vũ tràn đầy nghi ngờ.

Cung Phi Vũ ngẩng đầu, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Đức, ghét bỏ nhú mày, nhìn biểu tình này quả nhiên là muốn nhìn thấy mặt.

“Cậu không nghe hả?”

“Dạ.” Đức thành thật gật đầu.

“Vậy có nhớ kỹ lời tôi nói không?” Cung Phi Vũ cao giọng hỏi.

Đức sợ hãi gật gật đầu, vội vàng giúp Boss tâm trạng thất thường đóng cửa lại, nhanh chóng đi đến nhà xe. Là tên nào nói hôm nay Boss tâm trạng tốt, mau ra đây, ta cam đoan sẽ đánh chết người.

Dùng tốc độ phi thường nhanh chóng tìm được chiếc Bugatti của Boss, Đức nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng mở cửa xe.

“Đừng sợ, đừng sợ, là tôi! Chúng ta hôm qua còn gặp nhau.” Đức cười nịnh nọt, lấy kinh nghiệm nhiều năm của y, cậu bé này cùng Boss quan hệ không bình thường, nói không chừng đây chính là phu nhân tương lai.

“Anh là ông chú kia?” Tiểu Lam nhìn kỹ, cảm thấy quen quen, chần chờ hỏi.

Ông chú...Ha ha! Không chấp nhất trẻ con, không chấp nhất trẻ con.

“Đúng vậy, tôi chính là đại ca ca đó! Nhanh nhanh nhanh, Boss bảo anh đến đón em.”

Tiểu Lam lúc này mới biết được cách gọi “đại ca ca” rất là phổ biến, trong lòng quyết định tìm một cách gọi thật đặc biệt dành cho Cung Phi Vũ.

“Ừ, được.” Tiểu Lam không cảm nhận được ác ý từ người này, liền vâng lời xuống xe.

Đức lấy chìa khóa ra, vẻ mặt nghiêm túc khóa cửa chiếc Bugatti! Đến bao giờ y mới sở hữu được chiếc xe loại này! Không thì y cũng cầu được bao dưỡng??

“Ông chú, đi thôi.”

“Ừm, đi đi.” Thu hồi lại tâm tư của mình, y vội vàng đuổi theo Tiểu Lam, trộm nhìn cậu, không khỏi cảm thán nói, không biết thiên phú thế nào, nhưng ngoại hình thì thật là xuất sắc.

Nhớ đến phản ứng của lão bản ngày hôm qua, chính là cho...y thêm 10 lá gan nữa cũng không dám nhắc lại việc này.

“Wao, cậu bé thật xinh đẹp.”

“Thật sự , là nhỏ ngôi sao nhỏ tuổi à?”

“Thật muốn sinh một cậu bé như vậy, rất hoàn mỹ.”

.....

Nhóm nhân viên hâm mộ thảo luận, Đức không khỏi tự hào đứng thẳng.

“Quản lí Đức, cậu bé này là?”

Rốt cuộc cũng có người tới hỏi, quản lí Đức kiêu ngạo nói: “À, đây là con cháu trong nhà, tôi dẫn theo đến đây chơi.”

“Mang theo trẻ con đi làm, bị Boss phát hiện cậu liền tiêu.” Một người vui sướng khi người gặp họa nói.

Quản lí Đức cười lạnh khinh thường nói: “Lo cho bản thân mình cho tốt đi!” Dứt lời liền kéo bàn tay nhỏ bé đang xem náo nhiệt của Tiểu Lam đi, mười phần tức giận đi vào thang máy dành cho tổng tài, dưới cái nhìn hâm mộ của mọi người đi khuất.

“Ông chú, chú thật vui vẻ?”

“Em làm sao biết?”

Tiểu Lam: Có mắt sao không nhìn?

Đức không có bỏ qua ánh mắt của Tiểu Lam, đột nhiên hạ giọng nói: “Em không muốn biết tại sao tại sao lại nói em là người thân của tôi sao?”

“Tại sao phải hỏi?” Dù sao cũng không phải là thật.

Được rồi! Đức không nói gì, y đã hiểu ra tại sao hai người đến cùng nhau.

“Cốc, cốc, cốc, lão bản tôi đã mang người tới.”

“Tiểu Lam vào đi.”

Đức vừa mới tươi cười, tâm tình không khỏi u thương, tại sao lão bản lại thể hiện thái độ ghét bỏ rõ ràng như vậy? Không thể nào tốt hơn một chút sao? dammy9694.wordpress.com

Tiểu Lam nghe thấy tên mình, mở cửa đi vào, để lại Đức một mình ưu thương.

“Vũ”

Cung Phi Vũ đang viết thoảng ngừng lại, chần chờ ngẩng đầu, khuôn mặt mơ hồ không xác định.

“Em vừa rồi gọi anh bằng cái gì?”

Tiểu Lam chạy nhanh tới, nháy mắt một cái, điềm nhiên hỏi: “Vũ á! Anh không thích em kêu như vậy sao?”

Thích, đương nhiên là thích, nhưng mà tại sao Tiểu Lam lại trở nên chủ động như vậy, trong phút chốc hẳn không kịp thích ứng.

“Đúng rồi, đây là mô hình của em.” Cung Phi Vũ tâm tình vô cùng tốt mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp, đưa cho Tiểu Lam.

Nụ cười trên mặt Tiểu Lam càng thêm tươi tắn, tuy nhiên Cung Phi Vũ không có phát hiện.

Cậu làm bộ như thật là vui vẻ tiếp nhận hộp quà, mắt to tròn hấp háy, sau đó cúi xuống môi Cung Phi Vũ hôn một cái, vui vẻ nói: “Em thích Vũ nhất, em phải cùng Vũ lập gia đình, cả đời ở bên nhau.”

Cung Phi Vũ: Em ấy bỗng nhiên thông suốt, tâm tình của hắn ai có thể lí giải??

Nhìn thấy cậu vui vẻ ngồi trên sofa mở hộp quà, Cung Phi Vũ cảm thấy có một loại cảm giác thỏa mãn đầy bụng. Thuần thực lên tài khoản thiên nhai.

Ta gọi là tổng tài (lâu chủ): em ấy rất cục thông suốt, tâm tình thật phức tạp...

1L nữ vương đại nhân: lại thấy lâu chủ..

2L hoàng qua ăn ngon không: trên lầu chính giải, bây giờ đã thông suốt rồi à, cuối cùng cũng được ăn à?

3L Con bướm nhỏ: A! Lâu chủ hành động chậm qua! Mới ăn luôn.

4L tiết tháo ở đâu, chỗ nào: lâu chủ không phải là không được chứ??

5L tây tử: tâm tình thật phức tạp...

.....

150L Quả bóng tròn quả bóng tròn: lâu chủ, đam mê xuất hiện a! Mùi thịt thể nào??

Cung Phi Vũ cảm thấy có mấy đám mây đen bay qua trên đầu, đám hủ nữ này, em ấy nhỏ như vậy ăn thể nào? Ta không được? Nói giỡn ta mà không được? Một đêm 7 lần có thể không được, 5 lần vẫn có thể.

Yên lặng nhìn Tiểu Lam chơi mô hình ô tô, Cung Phi Vũ thể nhưng phá lệ cảm thấy thẹn thùng.

Chờ em ấy lớn thêm chút nữa. Ai kêu hắn là một tiểu công tốt chứ!

Tầm mắt lại một lần nữa dời về bài post, hắn thật vui mừng vì đề tài cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo

200L ta là thái dương: tại sao lại phức tạp?

201L nữ vương đại nhân: ta biết, ta biết, nhất định là lâu chủ theo đuổi rất vất vả.

202L tiết tháo ở đâu, chỗ nào: ân ân, khổ tấn cam lai thôi! Chúng ta u mê rồi.

203L nhiên nhiên: lâu chủ đi ra chia sẻ một chút đi! Đừng thẹn thùng.

204L bảo ta tổng tài (lâu chủ): cũng không có gì để nói.

205L nữ vương đại nhân: Wase, 203L quá lợi hại, vừa xuất hiện liền đem lâu chủ triệu hồi ra đến đây.

206L tây tử: không hiểu tâm tình thật phức tạp, ha ha.

.....

Cung Phi Vũ sâu sắc cảm nhận bài này không thể quay trở lại, tắt đi bài post, thanh thanh giọng nói: “Tiểu Lam lại đây.”

Nghe được tiếng gọi, Tiểu Lam âm thầm thở ra, buông mô hình trong tay ra chạy đến chỗ Cung Phi Vũ.

“Vũ.”

“Anh đưa em đến chỗ thầy giáo để học, em phải ngoan ngoãn học, học xong anh sẽ đến đón em.”

Tiểu Lam ngay lập tức xụ mắt xuống, mắt húng mân mê miệng, không thể ở cùng Vũ sao? Cậu rất muốn nói không đi, nhưng mà cậu đã muốn khôi phục trí nhớ, không thể tùy hứng như vậy nữa.

Cung Phi Vũ nhìn thấy cũng khó chịu, nếu có thể hẳn muốn đem Tiểu Lam nhốt lại bên mình, nhưng mà em ấy ngoan như vậy, hẳn không có lý do gì để làm vậy.

Cung Phi Vũ: Mình nên làm gì mới tốt???

“Vũ”

Cung Phi Vũ khôi phục thần trí, nhìn thấy hai mắt hồng hồng của Tiểu Lam đang ứ khuất nhìn hắn.

“Em muốn cái gì? Anh sẽ cho em.” Vội vàng đứng dậy đem cậu kéo vào lòng, thấp giọng dỗ dành

“Dạ.” Tiểu Lam đắc ý cười, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng Cung Phi Vũ, vùi đầu thật sâu vào lòng ngực hắn, hít thật sâu, hương vị của Vũ, ngửi thật tốt.

“Cốc cốc cốc, lão bản, thầy giáo của Tiểu Lam đã tới rồi.”

Tiểu Lam nhướng mắt, đây là nữ nhân lần trước.

“Để y tiến vào.” Buông ra Tiểu Lam đã khôi phục tâm tình, Cung Phi Vũ ngồi trở lại trên ghế, lạnh giọng đáp.

Cửa bị đẩy ra, thầy giáo nổi tiếng của Hoàn Vũ, Hứa Cảnh tiến vào, tầm mắt quét qua Tiểu Lam, hiện lên vài tia kinh diễm, bất quá rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

“Lão bản, tôi phải hướng dẫn cậu bé này phải không?”

“Như người đã nhìn thấy.”

Mắt Hứa Cảnh hiện lên một tia lửa nóng, y tự tin 10 phần hứa hẹn nói: “Lão bản yên tâm, tôi nhất định tạo cậu ấy trở thành người xuất sắc nhất.”

Cung Phi Vũ: , người hiểu lầm ý tứ của ta, kỳ thật ta là muốn nói hiệu quả và vân vân cũng không trọng yếu, chỉ cần không làm cho cậu bé của ta chịu cực khổ là được. dammy9694.wordpress.com

Nhưng mà cùng cấp dưới nói như vậy có chút không tốt vẫn là âm thầm nói sẽ tốt hơn, nhưng mà em ấy tâm tư đơn thuần, chuyện gì cũng viết lên mặt có thể diễn trò được sao?

Đối với lời hứa hẹn hoà khí mười phần của Hứa Cảnh Cung Boss chỉ cảm thấy buồn ngủ “Ừ.”, liền đem ánh mắt nhìn tới Tiểu Lam, mở miệng nói: “Có chuyện gì cứ đến tìm biểu ca.”

Biểu ca? Tiểu Lam nghi hoặc nhìn hắn.

“Đức lần này đặt hết hi vọng vào em.” Cung Phi Vũ thêm một câu nhắc nhở.

À, ông chú kỳ lạ kia, Tiểu Lam hiểu gật đầu.

Không thể để người ngoài biết quan hệ của mình cùng Tiểu Lam, bằng không về sau dù cậu đi lên bằng chính sức lực của mình cũng không được công nhận, người khác vẫn sẽ nói cậu dựa vào quan hệ. Cho nên, từ hôm nay trở đi, mình phải cẩn thận.

14. Chương 14: Tiểu Lam Không Về

Cung Phi Vũ luôn nói được là làm được, 1 tháng này hắn luôn luôn thay đổi các loại xe không quá thu hút lãng lãng đưa cậu đến nơi huấn luyện, buổi tối lại trở về, nhìn thấy khuôn mặt béo tròn nhanh chóng gầy xuống, hắn đau lòng không thôi.

Má Trương cũng luôn thay đổi các loại thức ăn khác nhau giúp cậu bổ sung dinh dưỡng.

“Anh cảm thấy hình như em cao lên rất nhiều?” Nhìn thấy Tiểu Lam khoác áo tắm đi ra, Cung Phi Vũ nằm trên giường chần chờ hỏi, chẳng lẽ là do gầy đi sao?

Tiểu lam lau tóc, cậu nên nói thế nào, không thể nói là đã khôi phục trí nhớ, pháp lực của mình cũng chậm rãi phục hồi, thân thể cũng từ từ cao lớn!

“Tiểu Lam cao lên, Vũ không vui sao?” Tiểu Lam thông minh quyết định nói lảng sang chuyện khác, hướng Cung Phi Vũ nhào tới, áo ngủ hơi hơi mở rộng.

Cung Phi Vũ nhanh chóng chuyển tầm mắt, nhìn xương quai xanh *** xảo của tiểu thụ nhà mình! Thật muốn cắn một ngụm.

Tiểu Lam thấy ánh mắt trốn tránh của Cung Phi Vũ, tính tình nóng nảy, không quan tâm hôn môi hắn.

Cung Phi Vũ ôm thắt lưng cậu, xoay người một cái đem cậu đặt dưới thân, giờ phút này mắt hắn đã muốn tối sầm xuống, cuối xuống thân mình cậu chậm rãi hôn liếm, rồi sao đó nhẹ nhàng mút vào, khoảnh khắc đó làm cậu có chút đau.

Cung Phi Vũ rất nhanh mở khớp hàm cậu ra vươn đầu lưỡi vói vào, nhanh chóng bị xâm chiếm, thập phần cẩn thận đem cả khoang miệng cậu liếm một lần.

“Ừm.” Chất lỏng không kịp nuốt xuống nhanh chóng tràn ra khoe miệng, cậu cảm thấy mình sắp hít thở không thông, hai tay dùng sức muốn đẩy hắn ra.

Cung Phi Vũ lúc này mới thu hồi đầu lưỡi, bắt quá dần dần chuyển xuống tấn công vùng cổ.

Tiểu Lam mở to miệng hô hấp, trong ngực mạnh mẽ phập phồng, cảm giác được một vật vừa cứng vừa nóng đâm vào thắt lưng mình, cậu không khỏi cứng ngắc.

Cung Phi Vũ ngẩng đầu, khoe miệng nở một nụ cười, thấp giọng nói: “Biết sợ rồi sao, vừa rồi làm cái gì.”

Tiểu Lam ủy khuất phồng miệng.

“Lần su đùng có câu dẫn anh như vậy, không phải lần nào anh cũng kiềm chế tốt đâu.” Cung Phi Vũ vừa cười vừa nói sau đó vội vàng đứng dậy đi vào phòng tắm, không biết còn phải tắm nước lạnh bao lâu! Sau này mình nhất định phải đòi lại gấp bội. dammy9694.wordpress.com

Tiểu Lam biết rất rõ Cung Phi Vũ làm gì, đối với hành châm lửa của mình thập phần ngượng ngùng. Người mình yêu tại thời điểm này còn lo nghĩ cho mình, thật là hạnh phúc.

Nói không chừng hắn cũng không quan tâm đến thân phận của mình, Tiểu Lam lớn mật nghĩ mà cậu không dám thử, vẫn là để nói sau! Ngủ, ngủ, ngày mai còn có một cuộc thi!

Ngày hôm sau, Cung Phi Vũ nhìn đoạn phim của Tiểu Lam cảm thấy thật bất ngờ. Một tháng nay mặc kệ Hứa Cảnh nói Tiểu Lam có thiên phú như thế nào, hắn vẫn không để trong lòng.

Chung quy lúc trước hắn vẫn là ôm tâm tư đùa giỡn, nhưng mà hôm nay nhìn Hứa Cảnh phát video, Cung Phi Vũ lại cảm thấy may mắn vì lúc trước mình không có phản đối.

Nếu em ấy lợi hại như vậy, cũng đã đến lúc cho Lăng Việt trở về.

“Ừ, có phải lão bản không?”

“Ừ.”

“Thật sự là lão bản sao? Ta không phải là đang nằm mơ chứ!”

“Lăng Việt người bớt nói lời vô nghĩa đi.”

” “Không không không, lão bản ta sai lầm rồi, có chuyện gì phân phó tiểu nhân.”

“Hiện tại người có thể trở về rồi.”

“Thật không? Lão bản I love you, lão bản ta đối với ngài tuyệt đối trung tâm còn có như....”

Cung Phi Vũ lưu loát tắt máy, trong lòng không khỏi phun tào, tại sao vẫn nói nhiều như vậy?

Tích tích tích tin truyền tới.

“Lão bản, Tiểu Lam khảo hạch đã thông qua, có thể tốt nghiệp.”

Cảm giác đầy tự hào này là sao? Thật đáng ghét.

“Chủ nhân, chủ nhân, mau nghe máy?”

Cung Phi Vũ vừa nghe thấy chuông điện thoại, vội vàng nhấc máy, “Uy. Tiểu Lam, có khỏe không?”

“Ha ha.”

Tại sao lại cười đã xảy ra chuyện gì rồi.

“À, em rất tốt, bất quá muốn về nhà trước, em sẽ chờ anh ở nhà.” Không chờ Cung Phi Vũ nói chuyện Tiểu Lam liền treo điện thoại.

Cung Phi Vũ nhìn di động, nhíu nhíu mi, tại sao lại có cảm giác có cái gì đó sai sai. Thôi, chờ chút nữa gọi điện thoại hỏi má Trương xem đã xảy ra chuyện gì ?

“Đồng đồng đồng, lão bản, đến giờ họp rồi.”

Cuộc họp ban giám đốc một tháng diễn ra một lần, ban đầu Cung Phi Vũ còn cùng mấy lão già kia chơi đùa, nhưng mà bây giờ càng ngày càng không kiên nhẫn, hoa hồng của mình cùng tiền thưởng của phụ thân, nhiều năm như vậy tích góp cũng không ít, chờ vài năm nữa liền có thể mang Tiểu Lam xa chạy cao bay.

(bất quá cho đến bây giờ hẳn như thế nào đều không nghĩ tới chính mình xa chạy cao bay địa phương thế nhưng sẽ là...)

Kết quả Đường Ngự Ngự thư ký dâng bông, Cung Phi Vũ cao lãnh nhận lấy, đi vào phòng họp. Mấy cô nàng bên thiên nhai vẫn luôn đòi ảnh chụp của Boss, nhưng mà nàng không dám nha! Vấn đề là ai mà dám! Cũng không thể vì tấm ảnh chụp liền ném bát cơm đi!

“Đường Ngự Ngự, ngây ngốc làm gì.”

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt tuần mỹ của Boss nhà mình, Đường Ngự Ngự đại não lập tức ngưng hoạt động, ngây ngốc mở miệng: “BOSS, em có thể chụp một tấm ảnh với anh không?”

Cung Phi Vũ sững sốt một hồi, nhưng mà nhìn đến mấy lão già có ý định gây rối mặt mày xanh mét, hẳn khê cười, nói: “Đương nhiên có thể, hiện tại có thể tiến mở hội nghị đi!”

“Dạ, được được.” Đường Ngự Ngự rõ ràng còn chưa kịp hoàn hồn, thật ra nhìn thấy nụ cười ngàn năm khó gặp của Boss, nàng đã hoàn toàn mê mẩn, cho nên sai lầm tiếp nối sai lầm.

Nàng bất an nhìn về phía Cung Phi Vũ đang ngồi ở ghế chủ tịch, lại kinh ngạc nhìn đến khóe miệng tươi cười của Boss, vì thế nàng thập phần cơ trí cho rằng đây là một loại cổ vũ, có BOSS duy trì, Đường Ngự Ngự càng làm mọi việc trầm trọng thêm.

Cung Phi Vũ quả thật là tán đồng, không thì đến thời điểm chính mình đột nhiên từ chức phụ thân bên kia khẳng định không đồng ý, mọi việc phải tiến hành từ từ. dammy9694.wordpress.com

“Tôi đã thông báo xong.” Đường Ngự Ngự đồng học hất cái cằm *** xảo tuyên bố kết thúc.

Vài người cảm thấy không hài lòng.

“Tiểu Vũ này! Cô thư ký này không ổn nha!”

“Thật là! Một cái báo cáo đơn giản như vậy cũng có thể làm ra sai sót, không biết là vào bằng cách nào.”

“Ta nhớ rõ cậu còn có trợ lý nam không phải sao?”

Cung Phi Vũ thu hồi tiểu ý, tùy tiện nói: “Hắn a! Bị tôi phái đến Châu Phi rồi.”

“Người người, phái người đi Châu Phi làm gì?”

Một người ở ngoài mặt giả bộ đau lòng, nhưng mà biểu tình rất giả dối, Đường Ngự Ngự đều nhìn không được, nàng bĩu môi, quả nhiên từng cái chức vị đều có cái khó xử của nó.

“Tôi rất vui, hội nghị kết thúc, tôi còn có việc, đi trước nha, các vị chậm rãi trò chuyện.” Cung Phi Vũ tiêu sái đứng lên, bước ra khỏi phòng họp, Đường Ngự Ngự bận rộn đuổi theo.

“Hừ, lại khiến hắn được vui vẻ rồi.”

“Bất quá hôm nay thật là tức chết ta.”

...

Nói là không để ý, nhưng tâm tình vẫn bị ảnh hưởng, ngồi một hồi, Cung Phi Vũ quyết định đi dạo thiên nhai.

Nữ vương đại nhân: vừa rồi bởi BOSS họp, có vài lão đầu thật ghê gớm tức chết lão nương.

Nhìn thấy bài post, Cung Phi Vũ nhú mi, chuột máy tính nhanh chóng click vào.

1L Tiểu ong mật: Sự việc như thế nào? Tốc độ tốc độ.

2L tình nhân đại chúng: nói người lúc nào thì đem ảnh Boss đăng lên?

3L mỗi ngày đều ăn tết: đúng vậy đúng vậy, mỗi lần đều nói thật soái như vậy, lại không đăng ảnh chụp.

4L nữ vương đại nhân (lâu chủ): cmn, các người cũng biết đó là BOSS a! Ta làm sao dám chụp! Bất quá, hắc hắc.

5L mỗi ngày đều ăn tết: bất quá cái gì? Chụp được rồi?

...

50L ta yêu mùa đông: đoè mò, lâu chủ người là đã chết rồi à?

Đường Ngự Ngự đương nhiên không phải là đã chết, chuyện này còn phải quay về vài phút trước.

Ngay tại thời điểm Đường Ngự Ngự đáng khinh cười muốn nói ra Boss đồng ý chụp ảnh chung, thanh âm lạnh lùng đặc trưng của Boss vang lên trên đỉnh đầu, dọa nàng di động đều không dám cầm.

“Đi làm thời gian chơi di động, trừ tiền thưởng tháng này.”

Ờ ờ, BOSS như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện, tại sao không có người nào nhắc nhở mình! Tức chết ta..

“Thuận tiện thêm một câu, tên tài khoản của người nghe thật ngu ngốc. Thời đại nào rồi còn nữ vương đại nhân, phát tiết xong Cung Phi Vũ vừa lòng quay trở về phòng làm việc.

Đường Ngự Ngự: đây là tình huống gì, đây là tình huống gì?

Nhặt di động lên nhanh chóng viết bài, nhanh chóng post bài lên.

100L nữ vương đại nhân: cmn, đều là các người hại, ta tháng này không có tiền thưởng, oa ô ô, ai bởi ta.

101L ta yêu mùa đông: Sự tình như thế nào? Người chơi di động bị bắt.

102L nữ vương đại nhân: ân ân, không chỉ như vậy, BOSS còn nói tài khoản của ta thật ngu ngốc. Hảo ủy khuất...

103L tiểu ong mật: quả thật rất ngốc.

...

200L tình nhân đại chúng: không đúng! Boss như thế nào biết tài khoản của người thật ngu ngốc.

201L nữ vương đại nhân: ngốc chỗ nào, ngốc chỗ nào, người nói rõ ràng cho ta.

...

250L mỗi ngày đều ăn tết: một lời giải thích, BOSS của người hần cũng chơi thiên nhai.

251L hi hi hi: hay quá, trên lầu chính giải. Vấn đề bây giờ là chúng ta làm sao tìm được Boss đây?

252L đưa chuột ăn ngon không: nha, gần nhất không phải có một người tên là gọi ta là tổng tài sao?

253L nữ vương đại nhân: ha ha ha, này chê cười một chút không khôì hài.

Yên lặng nhìn trợn Cung Phi Vũ cảm thấy không qua tốt, lập tức phi thường tốc độ đem các bài post của mình xóa đi

Mà lúc này cái kia trong bài post kia

300L tình nhân đại chúng: Đờ mờ, các người đoán xem ta phát hiện được gì? Vừa rồi ta đi vào trang chủ của người kia xem, phát hiện tất cả các bài post của hần đều không cánh mà bay. dammy9694.wordpress.com

301L tiểu ong mật: ta cảm giác như mình đã phát hiện ra chân tướng.

Mà Đường Ngư Ngư cầm di động, đôi mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm văn phòng tổng tài, Trời ơi! Thế giới này sẽ không khôì hài như vậy chứ! Đừng nói kẻ ngu ngốc đó là Boss nha!

Xóa toàn bộ bài post Cung Phi Vũ thập phần đặc ý rời khỏi thiên nhai, nói thầm hai tiếng sau đó gọi điện thoại cho má Trương.

“Uy, đại thiếu gia.”

“Má Trương! Tiểu Lam dậy chưa.”

“Tiểu Lam? Cậu ấy không có trở về!”

15. Chương 15: Đại Kết Cục

Phản ứng đầu tiên của Cung Phi Vũ là tiểu thụ xinh đẹp nhà mình bị bắt cóc, ôm hi vọng vào số điện thoại Tiểu Lam để lại, nhưng gọi mãi vẫn không có người bắt máy.

Cung Phi Vũ rất ít khi tức giận nhưng lần này hần thật sự bị chọc giận rồi, dám ở dưới mi mắt hần động vào người của hần, thật là chán sống.

“Uy, K, lập tức điều tra chỗ ở hiện tại của Tiểu Lam cho ta, đồng hồ của em ấy có hệ thống định vị.”

“Được, lão đại, chờ chút.”

“Tra được, lão bản ta đem bản đồ gửi tới cho người.”

“Tốt.” Chộp lấy áo khoác trên lưng ghế dựa, Cung Phi Vũ bước thật nhanh, lấy di động ra văn phòng.

“BOSS, ngài đi đâu? Lịch trình buổi chiều của ngài đã đầy.” Đường Ngư Ngư thấy Boss nhà mình muốn rời đi, kích động đứng lên nhắc nhở.

“Dem lịch trình buổi chiều và buổi tối của ta dời lại.”

Đường Ngư Ngư nhìn bóng dáng của Boss nhanh như gió biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng không khỏi rơi lệt, chỉ còn cách gọi điện thoại giải thích, nằng cuối cùng cũng hiểu ra Lang Việt thật không dễ dàng gì

Cung Phi Vũ nhanh chóng nhìn bản đồ theo hướng Tiểu Lam chạy ra biển, lại không nghĩ rằng đây là hải vực, này không phải là chỗ Phi Dương nhặt được Tiểu Lam sao? Cung Phi Vũ nhíu mày, đây không phải là bắt cóc thông thường

Sự tình không nằm trong phạm vi khống chế, Cung Phi Vũ không khỏi cảm thấy kinh hoảng.

Tầm mắt tiếp xúc với một thân ảnh màu xanh ở bờ biển, Cung Phi Vũ nhanh chóng thắng xe, nhanh chóng xuống xe, hướng cậu chạy tới.

“Vũ, tại sao anh lại đến đây?” Tiểu Lam cảm thấy khí tức Cung Phi Vũ nhanh chóng đến gần, không khỏi kinh ngạc xoay người, nghi hoặc hỏi.

Cung Phi Vũ cau mày đem toàn thân cậu trên dưới đều nhìn một lần, không có phát hiện vết thương, nhẹ nhàng thở ra cả giận nói: “Em không phải về nhà sao? Lúc nào học được nói dối?”

Trên mặt Tiểu Lam chợt lóe vài tia kinh hoảng, lúc này mới nhớ tới mình tùy tiện lấy cớ.

“Em tới nơi này làm gì, hả?”

Tiểu Lam cúi đầu không chịu nói, Cung Phi Vũ càng tức giận.

“Anh ghét nhất người nói dối, Tiểu Lam, em khiến anh thất vọng.” Cung Phi Vũ thở dài, xoay người chậm rãi trở về.

Quả nhiên cuối cùng vẫn chỉ một mình mình, về sau này tình yêu hẳn không bao giờ muốn nghĩ tới, đau thương không thôi.

“Xin lỗi, em phải quay về.” Một trận gió thổi qua, Tiểu La đau thương nhìn trưởng lão Lưu Hải, thân ảnh đơn bản nổi bật giữa đại dương mênh mông càng làm nổi bật vẻ thê lương.

“Vương tử, đừng khổ sở.” Một con rùa biển chậm rãi bò ra từ một bãi đá an ủi nói

“Con không có lựa chọn, con thật sự chuẩn bị về nhà ngủ.” Tiểu Lam ủy khuất nhìn chằm chằm hướng Cung Phi Vũ đi, nước mắt nói

Thời gian trở lại hai tiếng trước.

Tiểu Lam đón xe buýt về nhà, cầm chìa khóa mở cửa, nhìn nhìn liền phát hiện má Trương không có ở nhà, liền chuẩn bị tắm rửa rồi sau đó ngủ một giấc. dammy9694.wordpress.com

“A!” Cậu liền nằm vào bồn tắm lớn, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một chút ngay lúc đó chân cậu cảm thấy thật đau, ngay sau đó một cái đuôi cá màu lam xuất hiện ở trong tầm mắt cậu.

Kí ức bị mất đi cũng nhanh chóng quay trở về, cậu ngây ngốc chấp nhận mình bị phong ấn kí ức, một hồi sau mới nỉ non gọi: “Mẫu hậu.”

Nguyên lai cậu là vị vương tử nhỏ nhất của tộc Nhân Ngư, tộc Nhân Ngư cùng tộc Bạch Tuộc nảy sinh chiến tranh, Nhân Ngư tôn trọng hòa bình, vũ lực tự nhiên kém tộc Bạch Tuộc, vì bảo hộ hoàng thất tộc Nhân Ngư, hoàng hậu tộc Nhân Ngư cũng chính là mẫu thân của Tiểu Lam dùng pháp lực phong ấn kí ức của cậu, ra lệnh cho rùa biển đem cậu đến nhân gian

Nếu một ngày cậu phát hiện ra đuôi cá kia, cũng nói lên rằng mẫu hậu cậu đã hi sinh

“Hải tử, nếu con nghe được mẫu hậu nói chuyện, đều đó cũng nói lên rằng mẫu hậu đã đi, đừng khổ sở, cũng không cần trở về, mẫu hậu yêu người.”

“Mẫu hậu, tại sao lại như vậy.” Tiểu Lam lúc này đột nhiên hận mình bé nhỏ, tộc nhân của mình đổ máu, vậy mà mình lại sống an ổn lâu như vậy không chịu trở về, chuyện này không có khả năng?

“Vương tử, chúng ta đi thôi!” Rùa biển nhìn cậu một cái chậm rãi bò ra biển, nếu vương tử không theo kịp, nhưng là vương tử lại theo kịp.

“Ừ.”

Tiểu Lam cuối cùng nhìn thoáng qua nơi hẳn sinh sống một tháng, xoay người cùng rùa biển đi ra đại dương, lần này trở về, cậu cũng biết rõ cái gì đang chờ đợi mình, ngay cả mẫu thân cũng không đánh lại tộc bạch tuộc, bản thân mình có thể làm được cái gì?

Nhưng là hoàng tử, cậu có trách nhiệm trở về, về phần Vũ, thật sự xin lỗi, nếu em có thể sống nhất định sẽ quay về tìm anh, cùng nhau sống an ổn một đời..

Cung Phi Vũ cho xe chạy trở về được một nữa, hốt hoảng phanh xe lại, hung hăng đập đầu vô tay lái một cái, lập tức cho xe quay trở lại.

Nhưng người hấn mong muốn lại không chờ đợi hấn, người đã sớm đi không thấy tăm hơi. Chiếc đồng hồ hấn đưa cho Tiểu lam đặt trên tảng đá đè lên một tờ giấy.

“Xin lỗi, quên em đi!”

Ngay tại thời điểm tầm mắt dừng ở chữ cuối cùng kia tờ giấy bay đi

Cung Phi Vũ chỉ cảm thấy tâm từng đợt co rút đau đớn, tay trái chặt chẽ đè lên ngực, không hề bận tâm những gì ghi trên giấy, quỳ trên mặt đất phần nộ, hấn lạnh giọng hét lớn: “Tiểu Lam, bây giờ em mau ra đây, anh sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì”

“Ồ ô, Vũ.” Trón ở bờ biển không xa Tiểu Lam rồi cuộc nhịn không được nước nỡ khóc, từng giọt nước mắt rơi xuống biển hình thành những viên trân châu thập phần xinh đẹp.

“Vương tử chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về đi!” Rùa biển cũng không đành lòng nhìn vương tử nhỏ nhất đi chịu chết, thở dài nói.

“Xin lỗi, rùa biển gia gia, chúng ta đi thôi!” Tiểu Lam hít sâu mấy cái, nháy mắt thật mạnh, cố gắng đem nước mắt sắp trào ra nuốt ngược vào trong.

” Trân châu?”

“Ta.”

“Thôi, lão hải quy ta lại giúp con một phen, đem trân châu đưa cho ta.”

Tiểu Lam nhanh cầm chặt trân châu trong tay, trừng lớn mắt nói: “Ông muốn làm gì?”

“Đây là tình cảm lưu luyến của các người, ta đem cái này cho hấn”

Nghe ông nói như vậy, Tiểu Lam cũng không có lý do gì để giữ lại trân châu, viên trân châu này do cậu sinh duy nhất chỉ có một viên.

Cậu lưu luyến đem trân châu đưa qua, lão hải quy nhanh chóng tiếp nhận, nhanh chóng bơi lên bờ, tầm mắt Cung Phi Vũ nhanh chóng lạnh đi.

“Người đã làm cái gì với anh ấy?” Nhìn đến Cung Phi Vũ đột nhiên bất động, Tiểu Lam sốt ruột hô to.

“Nhỏ giọng thôi, ta chỉ là khiến hấn tạm thời mất đi ý thức mà thôi.” Lão hải quy quay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Lam một cái, gia tăng tốc độ bò đến chỗ Cung Phi Vũ.

Đem lam trân châu bỏ vào túi của hấn, lão hải quy nhìn thoáng qua người trẻ tuổi khiến vương tử nhà mình sinh trân châu, trong lòng không khỏi cảm thán, hỏi thể gian tình là gì?

Nhưng hôm nay, vì tốt cho người, lão hải quy ta đành phải đem ký ức một tháng này của người xóa đi, nguyện người nhất sinh bình an.

“Tốt.” Ông dưới đáy lòng cười cười, nhanh chóng bò lại biển.

“Rùa biển gia gia, nếu tộc ta thắng, ta còn có thể trở về tìm Vũ sao?” Tiểu Lam lưu luyến không rời nhỏ giọng hỏi. dammy9694.wordpress.com

“Ai, Hồi tộc rồi nói sau!” Hải tử, huynh đệ của người chết hết, thương thương, cho dù tộc Nhân Ngư thắng, người cũng chỉ có thể trở thành Nhân Ngư vương.

“Ân ân, ta nhất định sẽ đem tộc Bạch Tuộc đáng giận kia đánh bại, đúng rồi, Vũ cứ như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!” Tiểu Lam ở trong lòng cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp, chỉ mong đến lúc đó Vũ không còn giận mình là được.

“Hấn sẽ khôi phục ý thức nhanh thôi.” Chẳng qua trong trí nhớ sẽ thiếu người mà thôi.

Một cá một rùa nhanh chóng rời khỏi bờ biển, hơn một tháng ái luyến, một đời chuẩn bị, cứ như vậy hóa thành bọt biển.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-nhanh-yeu-anh-di>